

Агата Кристи

Съдружници срещу
престъплението

Глава 1

Фея в апартаментата

Мисис Томас Бересфорд се надигна от дивана и погледна тъжно през прозореца на апартаментата. Изгледът не беше кой знае какъв. Видяше се само един малък блок от другата страна на улицата.

– Ще ми се нещо да се случи – въздъхна мисис Бересфорд и се прозя.

Съпругът ѝ я погледна с укор.

– Внимавай, Тапънс, този копнеж за силни усещания ме тревожи.

Тапънс въздъхна отново и затвори мечтателно очи.

– Томи и Тапънс се оженили – издекламира тя – и живели дълго и щастливо. След шест години те все още живеели дълго и щастливо. Странно – отбеляза тя – колко различни са нещата от онова, което си представяме.

– Много вярно твърдение, Тапънс, но не и оригинално. Възвишени поети и още по-възвишени пророци са го казвали и преди и, ако ме извиниш, казвали са го по-добре.

– Преди шест години – продължи Тапънс – бих се заклела, че с достатъчно пари за всичко необходимо и с теб за съпруг целият живот би бил една дълга, прекрасна песен, както се изразява един от поетите, за които знаеш толкова много.

– Аз ли съм ти омръзнал или парите? – поинтересува се хладно Томи.

– „Омръзнал“ не е точната дума – обясни мило Тапънс. – Свикнах с тези блага. Това е всичко. Точно както човек никога не се замисля каква благодат е да можеш да дишаш през носа, докато не хване хрема.

– Може би да те пренебрегна мъничко? – предложи Томи. – Да водя други жени в нощни заведения. Или нещо подобно.

– Безполезно е – отвърна Тапънс. – Само ще ме срещаш там с други мъже. Но аз ще знам прекрасно, че другите жени не те интересуват, докато ти никога няма да си напълно сигурен дали другите мъже са ми наистина безразлични. Жените са толкова по-задълбочени.

– Мъжете са на първо място само по скромност – промърмори съпругът ѝ. – Но какво ти става, Тапънс? Откъде е тази бленуваща неудовлетвореност?

– Не знам. Искам да се случи нещо. Нещо вълнуващо. Не би ли

искал отново да преследваш немски шпиони, Томи? Помисли си за бурните изпитания, през които преминахме някога. Разбира се, сега си в тайните служби, но работата ти е чисто канцеларска.

– Искаш да ме изпратят в дебрите на Русия, предрешен като большевишки контрабандист, или нещо такова?

– Няма да помогне – въздъхна Тапънс. – Няма да ми позволят да дойда с теб, а аз съм тази, която толкова иска да върши нещо. Да върша нещо. За това ти говоря цял ден.

– А женските задължения? – попита Томи, махвайки с ръка.

– Двадесет минути работа след закуска всяка сутрин поддържат нещата в съвършено състояние. Няма от какво да се оплакваш, нали?

– Домакинството ти е толкова съвършено, Тапънс, че е почти скучно.

– Оценявам благодарността ти – отвърна Тапънс. – Ти, разбира се, имаш работата си – продължи тя. – Но кажи ми, Томи, никога ли не изпитваш таен копнеж за вълнения, копнеж нещо да се случи?

– Не! – отсече Томи. – Не мисля – каза Томи. – Да искаш да ти се случи нещо е много хубаво, но то може да не се окаже приятно.

– Колко са благоразумни мъжете – въздъхна Тапънс. – Никога ли не те обхваща таен, див копнеж за романтика... за приключения... за живот?

– Какво си чела напоследък, Тапънс? – попита Томи.

– Помисли си колко би било вълнуващо – продължи Тапънс, – ако чуем силно блъскане по вратата, отидем да отворим и в стаята се довлече мъртвец.

– Ако е мъртъв, не би могъл да се влечи – отбеляза критично съпругът.

– Знаеш какво имам предвид – възрази Тапънс. – Те винаги се доличат точно пред теб, преди да умрат, и падат в краката ти, като промълвяват само няколко загадъчни думи. „Петнистият леопард“ или нещо такова.

– Препоръчвам ти един курс по Шопенхауер или Емануил Кант – предложи Томи.

– И на теб би ти се отразило добре – отбеляза Тапънс. – Започваш да напълняваш и да ставаш ленив.

– Не е вярно – възкликна обидено Томи. – Всъщност самата ти правиш упражнения за отслабване.

– Всички ги правят – оправда се Тапънс. – Когато казах, че напълняваш, всъщност се изразих метафорично. Имах предвид, че ставаш

преуспял, глезен и ленив.

– Не знам какво те е прихванало – въздъхна съпругът ѝ.

– Духът на приключенията – промърмори Тапънс. – По-добре, отколкото да си мечтая за любовни приключения. И това ми се случва понякога. Мисля си да се запозная с някой мъж, наистина хубав мъж...

– Нали се запозна с мен – прекъсна я Томи. – Това не ти ли стига?

– Мургав, строен мъж, ужасно силен. От онези мъже, които могат да яздят и ловят с ласо диви коне...

– ... и с панталони от овча кожа и каубойска шапка – довърши саркастично Томи.

– ... и е живял по диви места – продължи Тапънс. – Бих искала да се влюби лудо в мен. Разбира се, аз ще го отхвърля и добродетелно ще остана вярна на брачната си клетва, но сърцето ми тайно ще бъде с него.

– Е – рече Томи – и аз често си мечтая да срещна някое наистина красиво момиче. Момиче с пшениченоруса коса, което отчаяно да се влюби в мен. Само че не мисля, че ще я отхвърля. Всъщност сигурен съм, че няма.

– Това е лошо поведение – заяви Тапънс.

– Какво ти става наистина, Тапънс? Никога не си говорила така.

– Да, но отдавна кипя вътрешно – отвърна тя. – Знаеш ли, много е опасно да имаш всичко, което искаш, включително достатъчно пари. Разбира се, винаги остават шапките...

– Вече имаш около четиридесет – рече Томи, – и всичките си приличат.

– Така е със шапките – обясни Тапънс. – Всъщност не са еднакви. В тях има нюанси. Видях една доста хубава в магазина на Вайълет тази сутрин.

– Щом нямаш по-добро занимание от това да си купуваш шапки, които не ти трябват...

– Точно в това е въпроса! – възкликна Тапънс. – Само ако имах някакво по-добро занимание... Изглежда ми е нужно да се захвана с по-сериозна работа. О, Томи, наистина искам да се случи нещо вълнуващо. Чувствам... наистина чувствам, че ще е добре за нас. Ако можехме да намерим някоя фея...

– О! – извика Томи. – Колко е странно да го чуя от теб.

Той стана и прекоси стаята. Отвори едно от чекмеджетата на писалището, извади малка снимка и я подаде на Тапънс.

– О! – възкликна тя. – Значи си ги проявил. Коя е? Онази, която ти направи или моята?

– Тази, която аз направих. Твоята не излезе. Не си я експонирала достатъчно. Все така ти се случва.

– Сигурно ти е приятно – предположи Тапънс – да мислиш, че има поне едно нещо, което правиш по-добре от мен.

– Глупава забележка – отвърна Томи, – но ще се направя, че не съм я чул. Всъщност исках да ти покажа това.

Той посочи едно малко бяло петънце върху снимката.

– Това е драскотина върху филма.

– Нищо подобно – заяви Томи. – Това, Тапънс, е фея.

– Томи, защо се правиш на идиот!

– Погледни сама.

Той ѝ подаде лупа. Тапънс проучи внимателно снимката през нея. С повече въображение драскотината върху филма можеше да представлява малко крилато създание, кацнало на полицата над камината.

– Има криле – извика Тапънс. – Колко забавно! Истинска жива фея в нашия апартамент! Дали да не пишем на Конан Дойл? О, Томи! Мислиш ли, че ще ни изпълни желанията?

– Скоро ще разбереш – отговори Томи. – Цял следобед много искаше да се случи нещо.

В този момент вратата се отвори и висок петнадесетгодишен младеж, който не изглеждаше убеден дали е иконом или паж, се осведоми с величествен тон:

– Вкъщи ли сте, мадам? Звънецът на главния вход току-що иззвъня.

– Ще ми се Албърт да не гледаше толкова филми – въздъхна Тапънс, след като беше изразила потвърждението си и Албърт се беше оттеглил. – Сега се прави на иконом от Лонг Айлънд. Добре, че го излекувах от навика да иска визитните картички на хората и да ми ги носи на поднос.

Вратата се отвори отново и Албърт обяви: „Мистър Картър“ като че ли това беше някаква кралска титла.

– Шефът – промърмори Томи, силно изненадан.

Тапънс скочи с радостно възклицание и поздрави един висок белокоп мъж с пронизващ поглед и уморена усмивка.

– Мистър Картър, колко се радвам да ви видя!

– Много сте мила, мисис Томи. А сега ми отговорете на един въпрос. Как върви животът като цяло?

– Задоволително, но скучно – намигна му Тапънс.

– Значи все по-добре и по-добре – продължи мистър Картър. – Явно ви заварвам в подходящо настроение.

– Започвате вълнуващо – заяви Тапънс.

Албърт, все още копирайки иконом от Лонг Айлънд, поднесе чай. Когато тази операция беше завършена без произшествия и вратата се затвори след него, Тапънс продължи:

– Какво искахте да кажете, мистър Картър? Ще ни изпратите ли на мисия в дебрите на Русия?

– Не точно това – отвърна мистър Картър.

– Но има нещо.

– Да... има нещо. Не мисля, че сте от онези, които избягват рисковете, нали, мисис Томи?

Очите на Тапънс блестяха от вълнение.

– Трябва да се свърши една работа за отдела, и си помислих... просто си помислих... че може да се окаже подходяща за вас двамата.

– Продължавайте – подкани го домакинята.

– Виждам, че получавате „Дейли Лийдър“ – продължи мистър Картър, като взе вестника от масата. Отвори го на колонката с обяви и, като посочи една от тях, побутна вестника към Томи и каза: – Прочетете ни това.

Томи се подчини.

„Международна детективска агенция, Теодор Блънт, управител. Частни разследвания. Голям персонал от надеждни и високо квалифицирани детективи. Пълна дискретност. Безплатни консултации. Хейлъм стрийт 118.“

Той погледна въпросително мистър Картър. Последният кимна.

– В последно време тази детективска агенция едва се крепеше – промърмори той. – Един мой приятел я купи на безценица. Сега се опитваме да я възстановим – да кажем, за шест месеца. А през това време, разбира се, тя трябва да има управител.

– А мистър Теодор Блънт? – попита Томи.

– Страхувам се, че мистър Блънт беше твърде недискретен. Всъщност наложи се Скотланд Ярд да се намеси. Мистър Блънт в момента е на издръжка на Нейно величество и няма да ни каже дори половината от това, което бихме искали да знаем.

– Разбирам, сър – каза Томи. – Поне си мисля, че разбирам.

– Предполагам, че можете да си вземете шест месеца отпуск от кантората. По здравословни причини. И, разбира се, ако искате да управлявате детективска агенция под името Теодор Блънт, това няма нищо общо с мен.

Томи се взря с немигащи очи в шефа си.

– Някакви инструкции, сър?

– Мистър Блънт се занимаваше с някакви чуждестранни дела, мисля. Следете за сини писма с руски марки. От търговец на колбаси, издирващ жена си, която пристигнала като емигрантка в тази страна преди няколко години. Отлепете марката на пара и ще откриете числото 16, изписано под нея. Направете копия на тези писма и ми изпратете оригиналите. И още, ако някой дойде в офиса и спомене числото 16, съобщете ми незабавно.

– Разбирам, сър – каза Томи. – А освен тези инструкции?

Мистър Картър взе ръкавиците си от масата и се приготви да си тръгва.

– Можете да управлявате агенцията, както пожелаете. Помислих си – присви очи той – че на мисис Томи може да ѝ се стори забавно да си опита силите с малко детективска работа.

Глава 2

Следобеден чай

Мистър и мисис Бересфорд се настаняха в канцеларията на Международната детективска агенция няколко дни по-късно. Беше на втория етаж на една поолющена сграда в Блумсбъри. В малкото предно помещение Албърт изостави ролята на иконом от Лонг Айлънд и я смени с тази на момче за поръчки, роля, която играеше съвършено. Хартиена кесия със сладки, изцапани с мастило пръсти и рошава глава, беше неговата представа за новия образ.

От предното помещение две врати водеха към вътрешните стаи. На едната врата беше изписано „Канцелария“. На другата – „Кабинет“. Зад последната имаше малка, уютна стая, мебелирана с огромно бюро, купища старателно надписани папки – всичките празни, и няколко солидни, тапицирани с кожа столове. Зад бюрото седеше фалшивият мистър Блънт и се опитваше да изглежда, като че ли цял живот е управлявал детективска агенция. Разбира се, до лакътя му имаше телефон. Дватама с Тапънс бяха репетирали няколко подходящи телефонни ефекти. Албърт също беше инструктиран.

В съседната стая се настани Тапънс, заедно с една пишеща машина, необходимите маси и столове, не така луксозни като онези в стаята на големия шеф, и газов котлон за приготвяне на чай.

Всъщност не липсваше нищо освен клиенти.

Тапънс, обзета от първия екстаз на посвещението, беше изпълнена със светли надежди.

– Ще бъде направо прекрасно – обяви тя. – Ще залавяме убийци, ще откриваме изчезнали семейни бижута, ще издирваме изчезнали хора и ще разкриваме злоупотреби.

Тук Томи се почувства длъжен да поохлади възторга ѝ.

– Успокой се, Тапънс, и се опитай да забравиш евтините романчета, които имаш навика да четеш. Нашата клиентела, ако изобщо имаме клиентела, ще се състои само от съпрузи, които искат да следим жените им, и от жени, които искат да следим съпрузите им. Доказателствата за развод са единствената работа на частните детективи.

– Уф! – възкликна Тапънс, като сбърчи недоволно нос. – Няма да се докосваме до случаи на бракоразводни дела. Трябва да издигнем прес-тижа на новата си професия.

– Даа – проточи Томи със съмнение.

И сега, седмица след нанасянето си, те сравнявах бележките си доста обезкуражено.

– Три побъркани жени, чиито съпрузи изчезват през уикенда – въздъхна Томи. – Някой идвал ли е, докато обядвах?

– Един дебел старец с шавлива жена – въздъхна тъжно Тапънс. – От години чета във вестниците, че разводите тревожно нарастват, но някак си не бях го осъзнавала до тази седмица. Омръзна ми до смърт да повтарям: „Не се занимаваме с разводи“.

– Вече го включихме в обявата – напомни й Томи. – Така че няма да е толкова зле.

– Сигурна съм, че обявата ни е много изкушаваща – продължи меланхолично Тапънс. – Но, както и да е, няма да се откажа. Ако трябва, самата аз ще извърша престъпление, а ти ще го разследваш.

– И това какво ще помогне? Помисли само за чувствата ми, когато нежно се сбогувам с теб на Боу Стрийт или беше на Вайн Стрийт?

– Мечтаеш си за ергенските времена – укори го Тапънс.

– Олд Бейли, криминалният съд, това имах предвид – отвърна Томи.

– Е – заяви Тапънс, – трябва да се направи нещо. Ето ни тук, преливащи от талант, без никакъв шанс да го проявим.

– Харесвам радостния ти оптимизъм, Тапънс. Ти, като че ли, не се съмняваш, че имаш талант, който да проявиш.

– Разбира се – потвърди Тапънс с широко отворени очи.

– И все пак нямаш никакви познания на експерт.

– Е, чела съм всички детективски романи, публикувани през последните десет години.

– И аз – каза Томи. – Но имам чувството, че това няма да ни помогне много.

– Винаги си бил песимист, Томи. Вярата в собствените сили е нещо много важно.

– Е, ти притежаваш достатъчно от нея – отбеляза Томи.

– Разбира се, в детективските романи е лесно – продължи замислено Тапънс, – тъй като се пишат отзад напред. Искам да кажа, че ако знаеш развързката, можеш да си нагласиш уликите. Чудя се обаче...

Тя замълча, смръщвайки вежди.

– Да? – подкани я Томи.

– Имам нещо като идея – отвърна Тапънс. – Все още не се е дооформила, но съм близо до нея. – Тя стана решително. – Мисля, че ще отида да си купя онази шапка, за която ти казах.

– О, Боже! – възкликна Томи. – Още една шапка!

– Много е хубава – заяви с достойнство Тапънс и излезе с решително изражение на лицето.

Един-два пъти през следващите дни Томи любопитно я подсещаше за идеята. Тапънс само поклащаше глава и му казваше да ѝ даде време.

И после в една прекрасна сутрин дойде първият клиент и всичко друго беше забравено.

На външната врата на кантората се почука. Албърт, който тъкмо беше поставил между устните си един кисел бонбон, изрева нечленоразделно: „Влез“. После глътна киселия бонбон от изненада и радост. Защото случаят наистина изглеждаше обещаващ.

Висок млад мъж, изискано и красиво облечен, стоеше колебливо на вратата.

„Конте – от главата до петите“ – каза си Албърт. Преценката му по тези въпроси беше доста точна.

Младият мъж беше около двадесет и четири годишен, имаше красиво срасана назад коса, леки розови кръгове около очите и беше практически без брадичка.

Изпаднал в екстаз, Албърт натисна един бутон под бюрото си и почти незабавно откъм канцеларията се чу внезапна канонада от машинопис. Тапънс се беше втурнала към своя пост. Целта на тази бясна производствена дейност беше да притесни още повече посетителя.

– Гледай ти... – отбеляза той. – Това ли е онази... детективска агенция... „Блестящите детективи на Блънт“? Нещо такова, нали? А?

– Може би искате, сър, да говорите със самия мистър Блънт? – поинтересува се Албърт, с намек на съмнение, че това би могло да се уреди.

– Е... да, приятелче, това ми беше идеята. Може ли да стане?

– Предполагам, че имате час?

Посетителят изглеждаше все по-притеснен.

– Страхувам се, че нямам.

– Винаги е по-добре, сър, първо да се обадите по телефона. Мистър Блънт е толкова зает. В момента говори по телефона. Обадиха се от Скотланд Ярд за консултация.

Това направи нужното впечатление на младия мъж.

Албърт понижи глас и сподели свойски:

– Сериозна кражба на документи от правителствено учреждение. Искат мистър Блънт да се заеме със случая.

– О, така ли? Гледай ти. Този Блънт трябва да е голяма работа.

– Шефът, сър – отвърна Албърт, – е върхът.

Младият мъж седна на един стол в пълно неведение относно факта, че е наблюдаван с напрегнато внимание от два чифта очи, виращи се през умело прикрити шпионки – тези на Тапънс, в паузите между яростното тракане на машината, и тези на Томи, който изчакваше подходящия момент.

След малко на бюрото на Албърт се разнесе яростен звън.

– Шефът вече е свободен. Ще проверя дали може да ви приеме – заяви Албърт и изчезна през вратата с надпис „Кабинет“. Върна се светкавично и каза: – Бихте ли ме последвали, сър?

Посетителят беше въведен в кабинета и един приятен червенококс млад мъж с оживен и уверен вид се изправи, за да го поздрави.

– Седнете. Пожелали сте да се посъветвате с мен. Аз съм мистър Блънт.

– О, така ли? Гледай ти. Бих казал, че сте ужасно млад.

– Времето на старците свърши – махна с ръка Томи. – Кой започна войната? Старците. Кой е отговорен за сегашната безработица? Старците. Кой е отговорен за всички злини, които станаха? Отново казвам – Старците!

– Сигурно сте прав – отвърна клиентът. – Познавам един младеж, който е поет... поне така казва... и той винаги говори в същия дух.

– Нека ви уведомя, сър, че нито един човек от моя високо квалифициран персонал не е над двадесет и пет. Такава е истината.

Тъй като високо квалифицираният персонал се състоеше от Тапънс и Албърт, твърдението беше вярно.

– А сега, фактите – продължи мистър Блънт.

– Искам да откриете една изчезнала личност – промълви младият мъж.

– Ясно. Ще ме запознаете ли с подробностите?

– Е, разбирате ли, доста е сложно. Искам да кажа, ужасно деликатна работа. Тя може да се вбеси. Искам да кажа... о, толкова е трудно за обясняване.

Той погледна безпомощно Томи. Томи почувства раздразнение. Тъкмо смяташе да излезе за обяд, а усещаше, че измъкването на фактите от този клиент ще бъде дълга и тягостна работа.

– По своя воля ли изчезна тя, или подозирате отвличане? – поинтересува се сухо той.

– Не знам – отвърна младият мъж. – Нищо не знам.

Томи посегна за бележник и молив.

– Първо, ще ми кажете ли името си? Момчето в приемната е инструктирано никога да не пита клиентите за имената им. Така консултациите остават напълно поверителни.

– О! Вярно – съгласи се младият мъж. – Много добра идея. Казвам се... въз... казвам се Смит.

– А, не! – възкликна Томи. – Истинското, моля.

Посетителят го изгледа със страхопочитание.

– Сейнт Винсът – каза той. – Лорънс Сейнт Винсът.

– Странно – започна Томи, – колко малко са хората, които наистина се казват Смит. Лично аз не познавам никого на име Смит. Но от всеки десет души, които желаят да премълчат истинското си име, девет казват „Смит“. Пиша монография по въпроса.

В този момент един звънец на бюрото му дискретно измърка. Това означаваше, че Тапънс иска да поеме нещата. Томи, който държеше на обяда си и не изпитваше особена симпатия към мистър Сейнт Винсът, беше доволен да предаде кормилото.

– Извинете – рече той и вдигна телефона.

Лицето му се промени рязко на няколко пъти – изненада, смайване, леко възгордяване.

– Не може да бъде – каза той в слушалката. – Самият министър-председател? Разбира се, в такъв случай ще дойда веднага. – Остави слушалката и се обърна към клиента си: – Сър, трябва да ви помоля да ме извините. Спешно повикване. Ако изложите фактите по случая пред моята доверена секретарка, тя ще ги запише. – Прекоси стаята и отвори междинната врата. – Мис Робинсън.

Тапънс влезе, много спретната и сериозна, с гладко вчесана черна коса, колосана яка и маншети. Томи ги представи един на друг и излезе.

– Една дама, от която се интересувате, мистър Сейнт Винсът, както разбирам, е изчезнала – каза тихо Тапънс, като седна и взе бележника и молива на мистър Блънт. – Дамата млада ли е?

– О, доста – отвърна Сейнт Винсът. – Млада... и... и... страшно привлекателна, така да се каже.

Лицето на Тапънс стана сериозно.

– О, Боже – промърмори тя. – Надявам се, че...

– Нали не мислите, че наистина й се е случило нещо? – попита мистър Сейнт Винсът с жива загриженост.

– Е, нека да се надяваме на най-доброто – отвърна Тапънс с фалшив оптимизъм, който ужасно потисна мистър Сейнт Винсът.

– О! Вижте, мис Робинсън. Казвам ви, трябва да направите нещо.

Не щадете разходите. За нищо на света не бих оставил косъм да падне от главата ѝ. Вие ми изглеждате така добронамерена, че мога поверително да споделя с вас – просто боготворя земята, върху която стъпва това момиче. Тя е върхът, абсолютният връх.

– Моля, кажете ми името ѝ и всичко за нея.

– Казва се Джанет. Не знам второто ѝ име. Работи в един магазин за шапки, на мадам Вайълет на Брук Стрийт, но е много почтено момиче. Отрязвала ме е безброй пъти... отидох там вчера... чаках я да излезе. Всички други излязоха, но не и тя. Тогава разбрах, че тази сутрин изобщо не е идвала на работа и не се е обадила... старата мадам беше побесняла. Взех адреса на хазяите ѝ и отидох там. Не се беше прибирала предишната нощ и те не знаеха къде е. Направо полудях. Мислех да отида в полицията. Но знаех, че това ще разяри Джанет, ако наистина е добре и е изчезнала по своя воля. Тогава си спомних, че самата тя ми посочи вашата обява един ден във вестника и ми каза, че една от жените, които са идвали да си купуват шапки, направо се заклела във вашата надеждност и дискретност, и така нататък. Затова дотичах веднага тук.

– Разбирам – каза Тапънс. – Какъв е адресът на хазяите ѝ?

Младият мъж ѝ го продиктува.

– Мисля, че това е всичко – отбеляза замислено Тапънс. – Да разбирам ли, че сте сгоден за тази млада дама?

Лицето на мистър Сейнт Винсънт стана тухленочервено.

– Е, не... не точно. Не съм ѝ казвал още нищо. Но мога да ви уверя, че ще ѝ предложи да се омъжи за мен веднага щом я видя... ако изобщо някога я видя отново.

Тапънс остави бележника си.

– Бихте ли желали да използвате нашите специални двадесет и четири часови услуги? – попита делово тя.

– Какво е това?

– Таксата е удвоена, но насочваме целия си наличен персонал по случая. Мистър Сейнт Винсънт, ако дамата е жива, ще мога да ви кажа къде е утре по това време.

– Какво? Гледай ти! Чудесно!

– Наемаме само експерти и резултатите са гарантирани – отвърна сухо Тапънс.

– Я виж ти. Трябва да имате най-страхотния персонал.

– Да, така е – потвърди Тапънс. – Между другото не сте ми дали описание на младата дама.

– Тя има най-прекрасната коса, златиста, но много наситено златно,

като огнен залез. Нали разбирате, до скоро никога не бях забелязвал такива неща като залезите. И поезията също, в нея има толкова романтика, колкото никога не съм предполагал.

– Червена коса – каза безстрастно Тапънс, докато записваше. – Колко е висока дамата според вас?

– О, височка е и има поразителни очи. Тъмносини, мисля. И е една такава решителна. Доста изкъсо те държи понякога.

Тапънс записа още няколко думи. После затвори бележника и стана.

– Ако наминете утре към два часа, мисля, че ще имаме някакви новини за вас – каза тя. – Приятен ден, мистър Сейнт Винсът.

Когато Томи се върна, Тапънс тъкмо се консултираше със справочника на Дебрет.

– Вече научих всички подробности – рече лаконично тя. – Лорънс Сейнт Винсът е племенник и наследник на графа на Шеритън. Ако се справим с този случай, ще получим известност в най-висшите кръгове.

Томи прегледа записките в бележника и попита:

– Какво според теб се е случило с момичето?

– Мисля, че е избягала – заяви Тапънс. – Вслушала се е в гласа на сърцето си... усетила е, че обича твърде много този млад човек, за да има покой.

Томи я погледна със съмнение.

– Знам, че така става в книгите, но никога не съм чувал някое момиче да го е правило в реалния живот – възрази той.

– Така ли? – учуди се Тапънс. – Е, сигурно си прав. Но се осмелявам да кажа, че Лорънс Сейнт Винсът би се хванал на подобна сантиментална измислица. В момента е изпълнен с романтика. Между другото гарантирах му резултати до двадесет и четири часа – нашите специални услуги.

– Тапънс... по дяволите, какво те накара да го направиш?

– Идеята просто ми хрумна. Стори ми се, че звучи доста добре. Ти не се притеснявай. Остави на мама. Мама знае най-добре.

Тя излезе, оставяйки Томи изпълнен с дълбоко недоволство.

Не след дълго той стана, въздъхна и излезе, за да направи, каквото можеше да се направи, проклинайки прекалено развитото въображение на Тапънс.

Когато се върна уморен и изтерзан в четири и половина, завари Тапънс да изважда пакет бисквити от скривалището им в една от папките.

– Изглеждаш напрегнат и притеснен – отбеляза тя. – Какво си

правил?

Томи изръмжа.

- Обикалях болниците с описанието на онова момиче.
- Нали ти казах да оставиш случая на мен? – възкликна Тапънс.
- Не можеш да откриеш сама момичето до два часа утре.
- Мога – и нещо повече, направих го!
- Направила си го? Какво искаш да кажеш?
- Проста задача, Уотсън, наистина много проста.
- Къде е тя?

– Е, ранната школовка си личи – разсмя се Тапънс. – Един чайник, газов котлон и половин паунд чай и резултатът е налице. Слушай сега – продължи тихо Тапънс – от мадам Вайълет си купувам шапките. Онзи ден между момичетата там се натъкнах на една стара приятелка от болницата. След войната тя се отказа от работата си като медицинска сестра и откри магазин за шапки. Когато фалира, постъпи на работа при мадам Вайълет. Ние двете уредихме всичко. Тя трябваше добре да втълпи обявата ни в главата на младия Сейнт Винсънт, а после да изчезне. Чудесната ефективност на „Блестящите детективи на Блънт“. Популярност за нас и необходимият стимул за младия Сейнт Винсънт, за да го накара най-после да й направи предложение. Джанет вече се беше отчаяла да го чака.

– Тапънс! – възкликна Томи. – Ти просто ме смайваш! Тази е най-неморалната история, която някога съм чувал. Подбуждаш и подстрекаваш този млад мъж да се ожени извън своята класа...

– Глупости – отсече Тапънс. – Джанет е прекрасно момиче и странното е, че наистина обожава този мекушав млад мъж. От пръв поглед се вижда от какво има нужда неговото семейство. Малко силна червена кръв. Джанет е най-подходящата. Ще се грижи за него като майка, ще замести коктейлите и нощните заведения и ще го накара да води добрия, здрав живот на провинциален джентълмен. Ела да се запознаеш с нея.

Тапънс отвори вратата на съседната стая и Томи я последва.

Високо момиче с прекрасна червеникаво-кестенява коса и приятно лице остави вдигания пара чайник, който държеше, и се обърна с усмивка, разкриваща ред равни бели зъби.

– Надявам се, че ще ми простите, сестра Коули, мисис Бересфорд, искам да кажа. Помислих си, че сигурно самата вие няма да имате нищо против чаша чай. Колко пъти сте ми правили чай в болницата в три часа през нощта.

– Томи, позволи ми да ти представя старата си приятелка, сестра

Смит.

– Смит ли каза? Странно! – промълви Томи, докато се ръкуваха. – А? О, нищо... сетих се за една малка монография, която смятам да напиша.

– Стегни се, Томи – нареди Тапънс. Сетне му наля чаша чай и продължи: – Да прием. Наздраве за успеха на Международната детективска агенция „Блестящите детективи на Блънт“! Нека никога не познаят провал!

Глава 3

Аферата с розовата перла

– Какво, за Бога, правиш? – поиска да узнае Тапънс, когато влезе в светая светих на Международната детективска агенция (мото: „Блестящите детективи на Блънт“) и откри своя стопанин и господар проснат на пода сред море от книги.

Томи се изправи на крака.

– Опитвах се да подреда тези книги на горния рафт на онази етажерка – оплака се той. – И проклетият стол рухна.

– Какви са те между другото? – попита Тапънс, като вдигна един том. – „Баскервилското куче“. Не бих имала нищо против да я прочета отново някой път.

– Разбираш ли идеята ми? – попита Томи, изструпвайки се внимателно от праха. – Половин час с великите майстори – нещо такова. Разбираш ли, Тапънс, не мога да се освободя от чувството, че ние сме повече или по-малко аматьори в тази работа. Разбира се, ние винаги ще бъдем аматьори в известен смисъл, но няма да ни навреди малко подобрение на техниката, така да се каже. Тези книги са детективски романи от водещите автори в бранша. Възнамерявам да опитам различни стилове и да сравня резултатите.

– Хм, често се чудя как тези детективи биха се справили в реалния живот – отвърна Тапънс и вдигна друг том. – Ще срещнеш трудности като Торндайк. Нямах медицински опит, още по-малко юридически. Освен това, според мен, науката никога не е била силната ти страна.

– Вероятно е така – съгласи се Томи. – Но, във всеки случай, си купих много хубав фотоапарат. Ще снимам отпечатъци от стъпки, ще увеличавам негативи, и така нататък. А сега, mon ami, използвай малките си сиви клетки – какво ти говори това? – Той посочи най-ниския рафт на етажерката, на който имаше един малко футуристичен халат, един турски пантоф и цигулка.

– Очевидно, драги ми Уотсън! – издекламира Тапънс.

– Точно така – каза Томи. – Духът на Шерлок Холмс.

Той взе цигулката и небрежно прокара лъка по струните, което накара Тапънс да нададе отчаян вопъл.

В този момент звънецът на бюрото избръмча – знак, че в преддверието е влязъл клиент и младият Албърт го задържа на приказка.

Томи бързо остави цигулката на рафта и подритна книгите зад бюрото.

– Не че трябва да бързаме чак толкова – отбеляза той. – Албърт ще ги занимава с историята за моята заетост в телефонен разговор със Скотланд Ярд. Иди в стаята си и започни да пишеш на машината, Тапънс. Така кантората изглежда заета с активна дейност. Не, май е по-добре да си ми под ръка и да водиш бележки под моя диктовка. Да погледнем, преди да поръчаме на Албърт да ни изпрати жертвата.

Приблжиха се до шпионката, която беше изкусно разположена така, че да открива изглед към предното помещение.

Клиентът беше младо момиче, на възраст горе-долу колкото Тапънс, висока и мургава, с доста изпито лице и презрителен поглед.

– Облечена е евтино и екстравагантно – отбеляза Тапънс. – Повикай я да влезе, Томи.

В следващия момент момичето се ръкуваше с прочутия мистър Блънт, докато Тапънс седеше до тях със скромно наведени очи и с бележник и молив в ръка.

– Доверената ми секретарка, мисис Робинсън – махна с ръка мистър Блънт. – Можете да говорите спокойно пред нея.

После се облегна за миг назад, притвори очи и с уморен тон отбеляза:

– Сигурно автобусът, с който сте дошли, е бил препълнен по това време на деня.

– Дойдох с такси – отвърна момичето.

– О! – възкликна Томи разочарован. Очите му се спряха въпросително върху синия автобусен билет, който се подаваше от ръкавицата ѝ. Погледът на момичето проследи неговия. Тя се усмихна и извади билета.

– Това ли имате предвид? Намерих го на паважа. Детето на едно съседско семейство ги събира.

Тапънс се изкашля и Томи ѝ хвърли убийствен поглед.

– Да се заемем с работата – продължи бързо той. – Значи се нуждаете от нашите услуги, мис...

– Казвам се Кингстън Брус – отвърна момичето. – Живеем в Уимбълдън. Снощи една дама, която ни гостува, загуби ценна розова перла. Мистър Сейнт Винсънт също вечеряше с нас и по време на вечерята случайно спомена вашата фирма. Майка ми ме изпрати тази сутрин при вас, за да ви помоля да се заемете с този случай.

Момичето говореше навъсено, почти сърдито. Беше ясно като бял

ден, че тя и майка ѝ не са били на едно мнение по въпроса. Тя беше тук против волята си.

– Разбирам – каза Томи, леко озадачен. – Не сте ли се обаждали в полицията?

– Не – отговори мис Кингстън Брус. – Би било смешно да се обаждаме в полицията и после да открием, че глупавото нещо се е търкулнало под камината, или нещо такова.

– О! – възкликна Томи. – Значи, в крайна сметка, бижутото може просто да е загубено?

Мис Кингстън Брус сви рамене.

– Хората вдигат толкова шум за нищо – промърмори тя.

Томи прочисти гърлото си.

– Наистина – каза той неуверено. – В момента съм изключително зает...

– Разбирам ви – откликна момичето, ставайки на крака. В погледа ѝ проблесна бърза искра на задоволство, която Тапънс не пропусна да забележи.

– Но въпреки това – продължи Томи – мисля, че ще успее да отскоча до Уимбълдън. Ще ми дадете ли адреса, моля?

– Имението Лорънс, Еджуърт Роуд.

– Мис Робинсън, моля, запишете.

Мис Кингстън Брус се поколеба. После каза малко троснато:

– Значи ще ви очакваме. Приятен ден.

– Странно момиче – отбеляза Томи, след като тя си тръгна. – Нещо не мога да я разбера.

– Чудя се дали самата тя не е откраднала украшението – рече замислено Тапънс. – Хайде, Томи, да оставим тези книги, да вземем колата и да отидем дотам. Между другото кой ще бъдеш този път? Пак ли Шерлок Холмс?

– Мисля, че ми трябва още практика – каза Томи. – Малко сгафих сонзи автобусен билет, нали?

– Така си беше – съгласи се Тапънс. – На твое място нямаше да прекалявам с момичето. Наежена е и боде като игла. Пък и е нещастна, бедното дяволче.

– Предполагам, че вече си узнала всичко за нея само по формата на носа ѝ – промърмори саркастично Томи.

– Ще ти кажа какво според мен ще открием в Лорънс – каза невъзмутимо Тапънс. – Семейство сноби, които много обичат да се движат във висшето общество. Бащата, ако има такъв, със сигурност има военен

чин. Момичето започва да води техния начин на живот и се презира за това.

Томи хвърли последен поглед на книгите, вече спретнато подредени на полицата.

– Мисля, че днес ще бъде Торндайк – рече отнесено той.

– Не бих предположила, че в този случай има нещо медицинско-правно – отбеляза Тапънс.

– Вероятно няма – съгласи се Томи. – Но направо умирам да използвам новия си фотоапарат! Той би трябвало да има най-прекрасния обектив, който някога е създаван.

– Знам ги тия обективи – каза Тапънс. – Докато нагласиш блендата, изчислиш експонирането и наглеждаш светломера, направо се побъркаш и закопняваш за едно обикновено „брауни“.

– Човек може да се задоволи с обикновено „брауни“, само ако е напълно лишен от амбиции.

– Е, обзалагам се, че ще получа с него по-добри резултати от теб.

Томи пренебрегна предизвикателството.

– Трябва да си купя комплекта „Приятелят на пушача“ – каза със съжаление той. – Чудя се откъде се купуват?

– Затова пък имаш патентования тирбушон, който леля Араминта ти подари миналата Коледа – напомни му услужливо Тапънс.

– Наистина – отвърна Томи. – На времето ми се видя любопитна машинка. Пък и доста забавен подарък от страна на една леля, която е толкова строга въздържателка.

– Аз – заяви Тапънс – ще бъде Полтън.

Томи я изгледа снизходително.

– Истински Полтън. Ти дори не можеш да започнеш някое от нещата, които той умее.

– О, мога – възрази Тапънс. – Мога да потривам ръце, когато съм довольна. Това е достатъчно за начало. Надявам се, че ще вземаш гипсови отпечатъци от стъпки?

Томи замълча. Взеха тирбушона, отидоха в гаража, изкараха колата и тръгнаха за Уимбълдън.

„Лорълс“ беше голяма къща, с множество пристройки и кулички. Изглеждаше прясно боядисана и беше заобиколена със спретнати цветни лехи, пълни с алени гераниуми.

Висок мъж с късо подстригани бели мустаци и пресилено воинска стойка отвори вратата, преди Томи да има време да позвъни.

– Очаквах ви – обясни суетливо той. – Мистър Блънт, нали? Аз съм

полковник Кингстън Брус. Заповядайте в кабинета ми. – Той ги въведе в малка стая в задната част на къщата. – Младият Сейнт Винсънт ми разказа прекрасни неща за вашата фирма. Аз също забелязах обявата ви. Тези ваши гарантирани двадесет и четири часови услуги са прекрасна идея. Точно това ми трябва.

Вътрешно анатемосвайки Тапънс за безотговорността ѝ да изобрети този блестящ детайл, Томи отвърна:

– Точно така, полковник.

– Цялата история е извънредно потискаща, сър, извънредно потискаща.

– Може би ще бъдете така любезен да ми разкажете подробностите – подкани го Томи със сянка на нетърпение.

– О, да, веднага. В момента ни гостува една стара и много скъпа наша приятелка, лейди Лора Бартън. Дъщеря на покойния граф Кароуей. Настоящият граф, нейният брат, изнесе впечатляваща реч в Камарата на лордовете онзи ден. Както казах, тя ни е стара и скъпа приятелка. Едни мои приятели, американци, които наскоро пристигнаха, семейство Хамилтън Бетс, много искаха да се запознаят с нея. „Нищо по-лесно – казах. – Тя ми гостува в момента. Елате за уикенда.“ Знаете какви са американците, щом стане дума за титли, мистър Блънт.

– А понякога не само американците, полковник Кингстън Брус.

– Уви! Точно така е, сър. Нищо не мразя повече от снобите. Е, както казвах, семейство Бетс пристигнаха за уикенда. Снощи докато играехме бридж, закопчалката на обичата на мисис Хамилтън Бетс се счупи. Затова тя я свали и я остави на една малка масичка, като смяташе да я вземе със себе си, когато се качи горе. Но я забрави. Трябва да обясня, мистър Блънт, че обичата се състоеше от два малки диаманта и голяма розова перла между тях. Обичата беше намерена тази сутрин, там, където мисис Бетс я беше оставила, но перлата, невероятно скъпа перла, беше откъртена.

– Кой откри обичата?

– Чистачката, Гладис Хил.

– Имате ли причини да я подозирате?

– Тя е при нас от няколко години и винаги сме я смятали за напълно почтена. Но, разбира се, човек никога не знае...

– Точно така. Бихте ли описали персонала си, а също така ще ми кажете ли кой присъстваше на вечерята снощи?

– Първо, готвачката. Тя е при нас само от два месеца, но не би имала случай да се приближи до трапезарията. Същото се отнася и до

помощничката й. После, камериерката Алис Къмингс. Тя също е при нас от няколко години. И личната прислужница на лейди Лора, разбира се. Тя е французойка.

Полковник Кингстън Брус наблегна силно на последните думи. Томи, без да се впечатли особено от разкритието за националността на прислужницата, продължи:

– Така. А компанията за вечеря?

– Мистър и мисис Бетс, самите ние – жена ми и дъщеря ми – и лейди Лора. Младият Сейнт Винсънт също вечеряше с нас, а мистър Рени се отби за малко след вечеря.

– Кой е мистър Рени?

– Много противен човек, краен социалист. Хубавец, наистина и с една особена способност да убеждава. Но няма да скрия от вас, че не бих му се доверил за нищо на света. Опасен човек.

– Всъщност мистър Рени ли подозирате? – попита сухо Томи.

– Да, мистър Блънт. Сигурен съм, че при неговите възгледи той няма никакви принципи. Какво може да е било по-просто за него от това тихо да измъкне перлата, докато ние бяхме напълно погълнати в играта? Имаше няколко завладяващи момента – спомням си една реконтра при игра на без коз, а също и неприятен спор, когато жена ми, за съжаление, пропусна да отговори на боята.

– Така. Бих искал да знам само още едно: какво мисли мисис Бетс за случилото се?

– Пожела да повикам полицията – отвърна неохотно полковник Кингстън Брус. – След като претърсихме навсякъде, в случай, че перлата просто е изпаднала.

– Но вие я разубедихте?

– Нямах никакво желание работата да се разчуе. Жена ми и дъщеря ми ме подкрепиха. Тогава жена ми си спомни как младият Сейнт Винсънт говореше за вашата фирма по време на вечерята снощи – и за вашите специални двадесет и четири часови услуги.

– Да – каза Томи с натежало сърце.

– Казахме си, поне няма да навреди. Ако повикаме полицията утре, може да се предположи, че сме смятали бижутото само за изгубено и сме го търсили. Между другото на никого не е разрешено да напуска къщата тази сутрин.

– Освен дъщеря ви, разбира се – вмъкна Тапънс, която проговори за пръв път.

– Освен дъщеря ми – съгласи се полковникът. – Тя веднага пожела

да отиде веднага при вас и да ви изложи случая.

Томи се надигна.

– Ще направим всичко възможно да останете доволен, полковник – обеща той. – Бих искал да видя трапезарията и масата, на която е била оставена обичата. Бих искал също да задам няколко въпроса на мисис Бетс. След това ще разпитам прислужниците или по-скоро моята асистентка, мис Робинсън, ще го направи.

Той почувства как куражът му се разклаща пред ужаса да се разпитват прислужниците.

Полковник Кингстън Брус блъсна вратата и ги поведе през хола. В това време до тях през отворената врата на стаята, към която се приближаваха, ясно се чу една забележка. Изрече я гласът на момичето, което беше дошло при тях тази сутрин.

– Прекрасно знаеш, майко – каза тя, – че тя наистина отнесе една лъжичка в маншона си.

В следващия момент бяха представени на мисис Кингстън Брус, нажалена дама с вяли движения. Мис Кингстън Брус отбеляза присъствието им с леко кимване. Лицето ѝ беше по-нацупено от всякога.

Мисис Кингстън Брус беше словоохотлива.

– ... но знам кой според мен я е взел – завърши тя. – Онзи ужасен млад социалист. Той обича руснаците и германците и мрази англичаните. Какво друго може да се очаква от него?

– Не я е докосвал – заяви мис Кингстън Брус яростно. – Наблюдавах го през цялото време. Не бих могла да пропусна подобно нещо.

Тя ги погледна предизвикателно с вдигната брадичка.

Томи отклони темата, като помоли за разговор с мисис Бетс. Когато мисис Кингстън Брус излезе, придружена от съпруга и дъщеря си, за да открие мисис Бетс, той подсвирна замислено.

– Чудя се – каза тихо – коя ли е тази, която е носела лъжичка в маншона си?

– Точно за това си мисля и аз – отвърна Тапънс.

Мисис Бетс, следвана от съпруга си, нахлу в стаята. Беше едра жена, а гласът ѝ звучеше решително. Мистър Хамилтън Бетс изглеждаше покорен и явно страдаше от лошо храносмилане.

– Както разбирам, мистър Блънт, вие сте частен детектив, и то от тези, които придвижват нещата с високи темпове?

– Темпо – заяви Томи – е другото ми име, мисис Бетс. Позволете да ви задам няколко въпроса.

След това нещата се развиха бързо. Показаха на Томи повредената

обица, масата, на която беше стояла, и мистър Бетс излезе от мълчанието си, за да спомене цената (в долари) на откраднатата перла.

И все пак Томи почувства с раздразнение, че не напредва.

– Мисля, че това е достатъчно – каза накрая той. – Мис Робинсън, ще бъдете ли така любезна да ми донесете специалния фотоапарат от хола?

Мис Робинсън се подчини.

– Едно мое малко изобретение – обясни Томи. – На вид, както виждате, е също като обикновен фотоапарат.

Изпита леко задоволство да види, че семейство Бетс са впечатлени.

Той фотографира обичаята, масата, на която е била, и направи няколко общи снимки на помещенията. После „мис Робинсън“ беше изпратена да разпита прислужниците и при вида на нетърпеливото очакване по лицата на полковник Кингстън Брус и мисис Бетс, Томи се чувства призван да каже няколко авторитетни думи.

– Положението се свежда до следното – каза той. – Или перлата е още в къщата, или вече не е в къщата.

– Точно така – съгласи се полковникът, може би с повече уважение, отколкото внушаваше репликата.

– Ако не е в къщата, може да е навсякъде. Но ако е в къщата, непременно трябва да е скрита някъде...

– И трябва да се направи претърсване – намеси се полковник Кингстън Брус. – Точно така. Давам ви карт бланш, мистър Блът. Претърсете къщата от тавана до мазето.

– О, Чарлз! – измърмори мисис Кингстън Брус плачливо, – мислиш ли, че е препоръчително? На прислужниците никак няма да им хареса. Сигурна съм, че ще напуснат.

– Ще претърсим техните стаи най-накрая – обеща Томи с успокоителен тон. – Крадецът със сигурност е скрил украшението на най-невероятното място.

– Мисля, че съм чел нещо подобно – съгласи се полковникът.

– Точно така – отвърна Томи. – Сигурно си спомняте делото Рекс и Бейли, което създаде прецедент.

– О... да – каза с озадачен вид полковникът.

– Е, най-невероятното място е апартаментът на мисис Бетс – продължи Томи.

– Боже! Нали би било много умно? – възкликна мисис Бетс с възхищение.

Без повече суетене тя го заведе горе в стаята си, където Томи още

веднъж използва специалния фотоапарат.

Тапънс се присъедини към него там.

– Надявам се, мисис Бетс, че нямате възражения моята асистентка да прегледа гардероба ви?

– О, не. Имате ли още нужда от мен?

Томи я увери, че няма защо да я задържат и мисис Бетс излезе.

– Можем да продължим да блъфираме, колкото си искаме – заяви Томи. – Но лично аз не вярвам, че имаме и най-малкия шанс да открием тази перла. Проклетата да си, ти и твоите двадесет и четири часови фокуси, Тапънс.

– Слушай – прекъсна го тя. – Сигурна съм, че прислужниците не са замесени, но успях да измъкна нещо от францужойката. Изглежда, когато лейди Лора е гостувала тук преди година, е отишла на чай с някакви приятели на семейство Кингстън Брус. Когато се прибрала, от маншона ѝ изпаднала чаена лъжичка. Всички решили, че е паднала там случайно. Но като стана дума за подобни кражби, научих много повече. Лейди Лора винаги гостува на хората. Доколкото разбирам, тя няма пукната пара и търси удобни местенца при хора, за които титлата още значи нещо. Може да е съвпадение, а може и да е нещо повече, но пет различни кражби със сигурност са станали, докато тя е гостувала в различни домове. Понякога са изчезвали дребни неща, друг път – ценни бижута.

– О! – възкликна Томи и подсвирира продължително. – Къде е старята на старата птичка, знаеш ли?

– От отсрещната страна на коридора.

– Тогава мисля, всъщност, сигурен съм, че трябва просто да се вмъкнем отсреща и да поразгледаме.

Вратата на отсрещната стая беше откритата. Беше обширен апартамент с бели емайлирани мебели и розовочервени пердетата. Вътрешната врата водеше към баня. На вратата ѝ се появи слабо, мургаво и много спретнато облечено момиче.

Тапънс прекъсна удивеното възклицание на момичето.

– Това е Елиз, мистър Блънт – каза учтиво тя. – Камериерката на лейди Лора.

Томи пристъпи през прага на банята и вътрешно одобри великолепията ѝ, модерно обзавеждане. Зае се да разпръсне силното подозрение, изписано върху лицето на младата францужойка.

– Значи изпълнявате задълженията си, мадамозел Елиз?

– Да, мосю. Почиствам банята на милейди.

– Е, може би ще ми помогнете да направя няколко снимки. Нося

специален фотоапарат и фотографирам всички стаи в къщата.

Прекъсна го внезапно затръшване на междинната врата към спалнята зад него. Елиз подскочи при звука.

– Какво стана?

– Сигурно от вятъра – предположи Тапънс.

– Да влезем в другата стая – каза Томи.

Елиз отиде да им отвори вратата, но дръжката на вратата се въртеше напразно.

– Какво става? – остро попита Томи.

– О, мосю, някой трябва да я е заключил от другата страна.

Тя взе една хавлиена кърпа и опита отново. Но този път дръжката на вратата се завъртя съвсем лесно и вратата се отвори широко.

– Ама че странно. Сигурно е заяла – обясни Елиз.

В спалнята нямаше никой.

Томи нагласи апарата си. Тапънс и Елиз работеха под неговите наставления. Но погледът му отново и отново се връщаше към междинната врата.

– Чудя се – процеди той през зъби – чудя се защо заяде тази врата?

Той я изпита, като я отвори и затвори няколко пъти. Прилягаше идеално.

– Още една снимка – въздъхна той. – Ще дръпнете ли онова розово перде, мадмоазел Елиз? Благодаря. Задръжте го така.

Чу се познатото щракване. Той подаде на Елиз да подържи една стъклена плака, отстъпи триножника на Тапънс, после внимателно зареди и затвори апарата.

Измисли някакво просто извинение, за да се отърве от Елиз, и веднага щом тя излезе от стаята, той сграбчи Тапънс и заговори бързо:

– Виж сега, имам една идея. Можеш ли да постоиш тук? Претърсването на всички стаи ще отнеме известно време. Опитай се да разпиташ старата птичка, лейди Лора, но не я паникьосвай. Кажй й, че подозираме чистачката. Но каквото и да правиш, не й позволявай да напуска къщата. Излизам с колата. Ще се върна веднага щом мога.

– Добре – съгласи се Тапънс. – Но не бъди така самоуверен. Забрави едно нещо. Момичето. Има нещо странно в това момиче. Слушай, разбрах кога е излязла от къщата тази сутрин. Трябвали са й два часа, за да стигне до нашата кантора. Това е абсурд. Къде е ходила, преди да дойде при нас?

– Тук има нещо – призна съпругът й. – Е, върви по твоите следи, но не оставяй лейди Лора да напуска къщата. Какво е това?

Острият му слух долови тихо шумолене откъм площадката на стълбището. Той се хвърли към вратата, но никой не се виждаше наоколо.

– Е, довиждане – каза той. – Ще се върна веднага щом мога.

Глава 4

Аферата с розовата перла (продължение)

Тапънс го гледаше как тръгва с колата и изпитваше леко съмнение. Томи беше много уверен, но самата тя не се чувстваше така. Имаше едно-две неща, които не разбираше много добре.

Тя още стоеше до прозореца и гледаше улицата, когато видя един човек да излиза от заслона на входа остреща, да пресича улицата и да натиска звънеца.

Тапънс светкавично излезе от стаята и изтича по стълбите. Гладис Хил, чистачката, излизаше от задната част на къщата, но Тапънс авторитетно я възпря. После отиде до главния вход и го отвори.

Един върлинест млад мъж със зле прилепващи дрехи и нетърпеливи тъмни очи стоеше на стъпалото.

Той се поколеба за момент. После каза:

– В къщи ли е мис Кингстън Брус?

– Заповядайте – покани го Тапънс и се отдръпна, за да му направи път да влезе. После затвори вратата. – Мистър Рени, нали? – попита мило тя.

Той ѝ хвърли бърз поглед.

– Ъъ... да.

– Влезте тук, моля.

Тя отвори вратата на кабинета. Стаята беше празна и Тапънс го последва вътре, като затвори вратата след себе си. Той се обърна към нея намръщен.

– Искам да видя мис Кингстън Брус.

– Не съм сигурна, че ще можете – каза сдържано Тапънс.

– Гледай ти! Коя, по дяволите, сте вие? – попита грубо мистър Рени.

– Международна детективска агенция – каза кратко Тапънс и забеляза как мистър Рени се стресна, без да е в състояние да се прикрие.

– Моля, седнете, мистър Рени – продължи тя. – Първо, знаем всичко за посещенията на мис Кингстън Брус при вас тази сутрин.

Беше смела догадка, но успя. Забелязвайки как той се вцепенява от ужас, Тапънс продължи бързо.

– Най-важно е да се върне перлата, мистър Рени. Никой в тази къща не ламти за... популярност. Не можем ли да се споразумеем някак?

Младият мъж я погледна внимателно.

– Чудя се колко знаете – замислено промълви той. – Нека да помисля за момент.

Той обхвана глава в ръцете си. После зададе най-неочакван въпрос:

– Наистина ли младият Сейнт Винсът е сгоден и ще се жени?

– Точно така – отвърна Тапънс. – Познавам момичето.

Мистър Рени изведнъж заговори поверително.

– Беше истински ад – заяви той. – Умолявах я сутрин, обед и вечер, натрапвах го на Беатрис. И всичко това само защото един ден ще наследи титла. Ако зависеше от мен...

– Нека не говорим за политика – бързо го прекъсна Тапънс. – Имате ли нещо против да ми кажете, мистър Рени, защо смятате, че мис Кингстън Брус е взела перлата?

– Не... не смятам.

– Така е – спокойно възрази Тапънс. – Изчакват да видите кога детективът, както си мислите, ще освободи терена. После идват и питат за нея. Очевидно е. Ако самият вие бяхте взели перлата, нямаше да бъдете и наполовина толкова разстроени.

– Тя се държеше толкова странно – промълви младият мъж. – Дойде тази сутрин и ми каза за обира, като обясни, че отива в частна детективска фирма. Изглеждаше, че иска да ми каже нещо, и все пак не е способна да го изрече.

– Е, искам единствено перлата – заключи Тапънс. – Най-добре иде да поговорите с нея.

Но в този момент полковник Кингстън Брус отвори вратата.

– Обядът е готов, мис Робинсън. Надявам се, че ще обядвате с нас...

Изведнъж той спря и се вторачи в госта.

– Явно не искате да ме каните на обяд – отбеляза мистър Рени. – Е, добре, ще си вървя.

– Върнете се по-късно – прошепна Тапънс, докато той минаваше покрай нея.

Тапънс последва полковник Кингстън Брус, който все още мърмореше под мустак за отвратителното безочие на някои хора в голямата трапезария, където семейството вече се беше събрало. Само един от присъстващите беше непознат за Тапънс.

– Това, лейди Лора, е мис Робинсън, която любезно ни помага.

Лейди Лора кимна с глава и започна да се взира в Тапънс през пенснето си. Беше висока, слаба жена с тъжна усмивка, тих глас и много пронизателни очи. Тапънс отвърна на погледа ѝ и лейди Лора наведе очи.

Следобед лейди Лора започна разговор с леко любопитство. Как върви разследването? Тапънс постави необходимото ударение върху подозрението, насочено към чистачката, но всъщност не мислеше за лейди Лора. Лейди Лора можеше и да крие чаени лъжички и други предмети из дрехите си, но Тапънс беше почти сигурна, че тя не е взела розовата перла.

Продължи да претърсва къщата. Времето минаваше. Нямаше и следа от Томи, и, което беше по-важно за нея, нямаше и следа от мистър Рени. Изведнъж Тапънс, излизайки от спалнята, се сблъска с Беатрис Кингстън Брус, която слизаше надолу. Тя беше напълно облечена за излизане.

– Страхувам се – каза Тапънс, – че не трябва да излизате точно сега. Момичето я погледна надменно.

– Дали ще излизам или не, не е ваша работа – изрече студено тя.

– Моя работа е обаче дали ще се обадя в полицията или не – отвърна Тапънс.

За миг момичето преbledня като платно.

– Не трябва да го правите... не трябва... няма да излизам... но не правете това! – Тя умолително се притисна към Тапънс.

– Драга мис Кингстън Брус – усмихна се Тапънс, – случаят беше напълно ясен за мен от самото начало. Аз...

Но я прекъснаха. Увлечена в разговора си с момичето, Тапънс не беше чула звънеца на парадния вход. Сега, за нейно изумление, Томи се заизкачва по стълбите, а долу в залата тя забеляза едър, набит мъж, който тъкмо сваляше бомбето си.

– Детектив инспектор Мариът от Скотланд Ярд – представи се ухилено той.

Беатрис Кингстън Брус извика, откъсна се от ръцете на Тапънс и се втурна надолу по стълбите точно когато предната врата се отвори още веднъж, за да пропусне мистър Рени.

– Значи все пак си я взела – промълви си горчиво Тапънс.

– Какво? – попита Томи, забързан към стаята на лейди Лора. Той влезе в банята, взе един голям сапун и го изнесе навън. Инспекторът тъкмо се изкачваше по стълбите.

– Тръгнала си е доста тихо – обяви той. – Стара кримка е и знае

кога играта е свършила. А перлата?

– Мисля – отвърна Томи, като му подаде сапуна, – че ще я откриете вътре.

Очите на инспектора светнаха одобрително.

– Стар трик, при това добър. Срежете калъп сапун на две, издълбайте място за перлата, слепете го отново и загладете добре пукнатината с гореща вода. Много умно сте работили, сър.

Томи прие комплимента с достойнство. Той и Тапънс слязоха по стълбите. Полковник Кингстън Брус се втурна към него и топло разтърси ръката му.

– Сър, не знам как да ви благодаря. Лейди Лора също иска да ви благодари...

– Радвам се, че сте доволни – прекъсна го Томи. – Но се страхувам, че не мога да остана. Имам изключително важна среща. С член на правителството.

Той забърза към колата и скочи вътре. Тапънс се настани до него.

– Но, Томи – извика тя. – Нима в крайна сметка не арестуваха лейди Лора?

– О! – възкликна Томи. – Не ти ли казах? Не арестуваха лейди Лора. Арестуваха Елиз. Разбираш ли – продължи той, докато Тапънс го гледаше онемяла, – аз самият често съм се опитвал да отворя някоя врата с насапунисани ръце. Невъзможно е. Ръцете ти се плъзгат. Така че се учудих – какво ли е правила Елиз със сапун, така че ръцете ѝ да са толкова хлъзгави. Тя взе една кърпа, нали си спомняш, и после по дръжката нямаше следи от сапун. Но ми се стори, че за една професионална крадла не би било лош план да бъде прислужница на дама, подозирана в клеptomания, която непрекъснато отсяда в различни имена. Така че успях да я снимам, както и стаята. Дадох ѝ да подържи една стъклена плака и се затичах към добрия стар Скотланд Ярд. Светкавично проявяване на негатива, успешна идентификация на отпечатъците от пръсти и снимката. Елиз се оказа отдавна търсена приятелка. Полезно място е този Скотланд Ярд.

– И като си помисли човек – продължи Тапънс, като си възвърна гласа, – че онези двама млади идиоти само са се подозирали взаимно, точно както става в книгите. Но защо не ми каза какво си намислил, когато тръгна?

– Първо, подозирах, че Елиз подслушва на площадката на стълбището. И второ...

– Да?

– Моята учена приятелка забравя – каза Томи. – Торндайк никога не разкрива нещата преди последния момент. Освен това, Тапънс, миналия път ти и твоята Джанет Смит поведохте с едно на нула. Сега сме квит.

Глава 5

Приключението със зловещия непознат

– Какъв ужасно скучен ден – заяви Томи и се прозя широко.

– Вече е почти време за чай – отбеляза Тапънс и също се прозя.

В Международната детективска агенция работата не вървеше с оживени темпове. Нетърпеливо очакваното писмо от търговеца на колбаси не беше пристигнало, а истински криминални случаи не се задаваха.

Албърт, който играеше ролята на разсилен, влезе със запечатан пакет и го остави на масата.

– „Мистерията на запечатания пакет“ – промърмори Томи. – Какво съдържаше? Не бяха ли прочутите перли на руската велика херцогиня? Или беше адска машина, предопределена да взриви „Брилянтните детективи на Блънт“?

– Всъщност – отвърна Тапънс, разкъсвайки опаковката на пакета, – това е моят сватбен подарък за Франсис Хавиланд. Доста е хубав, нали?

Томи взе тънката сребърна табакера от протегнатата ѝ ръка, забеляза посвещението, гравирано със собствения ѝ почерк – „На Франсис от Тапънс“, отвори и затвори табакерата и кимна одобрително.

– Наистина си пръскаш парите, Тапънс – отбеляза той. – И аз бих искал една такава, само че златна, за рождения си ден другия месец. Глупаво е да пожертваш такова нещо за Франсис Хавиланд, който винаги е бил и винаги ще си остане един от най-съвършените глупаци, които Бог някога е създавал!

– Забравяш, че му бях шофьор през войната, когато беше генерал. О, доброто старо време.

– Добро време – съгласи се Томи. – Спомням си, че в болницата красиви жени идваха да ми стиснат ръката. Но аз не им изпращам на всички сватбени подаръци. Не вярвам булката да се зарадва кой знае колко на този твой подарък, Тапънс.

– Хубава е, пък и е тънка, за да се събира в джоба, нали? – попита Тапънс, без да обръща внимание на забележките му.

Томи я пхна в собствения си джоб.

– Точно по мярка – заяви одобрително той. – А, ето го и Албърт със следобедната поща. Много е вероятно херцогинята на Пъртшир да ни умолява да открием нейния награден пекинез.

Разпределиха писмата заедно. Изведнъж Томи продължително под-свирна и задържа едно от тях в ръка.

– Синьо писмо с руска марка. Спомняш ли си какво каза шефът? Трябваше да внимаваме за такива писма.

– Колко вълнуващо – каза Тапънс. – Най-после нещо се случи. От-вори го и виж дали съдържанието му съвпада с очакваното. Продавач на колбаси, така ли беше? Момент. Ще ни трябва малко мляко за чая. Заб-равили са да ни го оставят тази сутрин. Ще изпратя Албърт да донесе.

Тя се върна от преддверието, след като изпрати Албърт с поръчка-та, и завари Томи да държи в ръка синия лист хартия.

– Точно както си мислехме, Тапънс – забеляза той. – Почти дума по дума каквото каза шефът.

Тапънс взе писмото и го прочете.

Беше съставено внимателно на високопарен английски. В него се твърдеше, че е от някой си Григор Феодорски, който искал да научи ня-какви новини за съпругата си. От Международната детективска агенция се искаше да не пести разходи и да направи всичко възможно, за да я от-крие. Самият Феодорски в момента не можел да напусне Русия поради криза в търговията със свинско месо.

– Чудя се какво ли означава всъщност – замислено произнесе Та-пънс, пригласяйки листа на масата пред себе си.

– Някакъв код, предполагам – отвърна Томи. – Това не е наша рабо-та. Нашата работа е да го предадем на шефа при първа възможност. Най-добре провери, като отлепиш марката на пара и видиш дали под нея е числото 16.

– Добре – съгласи се Тапънс. – Но ми се струва...

Тя изведнъж замълча, и Томи, изненадан от внезапната пауза, поглед-на нагоре и видя набита мъжка фигура, изпълваща рамката на вратата.

Неочакваният посетител беше човек с внушителна външност, с квадратно телосложение, кръгла глава и могъща челюст. Трябва да беше около четиридесет и пет годишен.

– Дълга ви извинение – започна непознатият, като влезе в стаята с шапка в ръка. – Преддверието беше празно, а тази врата беше отворена, така че си позволих да нахълтам. Това е Международната детективска агенция на Блънт, нали?

– Точно така.

– А вие сигурно сте мистър Блънт? Мистър Теодор Блънт?

– Аз съм мистър Блънт. Искате да се посъветвате с мен? Това е

секретарката ми, мис Робинсън.

Тапънс грациозно наклони глава, но продължи внимателно да проучва непознатия през спуснатите си мигли. Чудеше се колко време е стоял той на вратата, колко е видял и чул. От вниманието ѝ не убягна, че, докато говореше с Томи, погледът му непрекъснато се връщаше към синия лист в ръката ѝ.

Гласът на Томи, остър и предупредителен, я върна към реалността.

– Мис Робинсън, моля, водете си бележки. А сега, сър, ще бъдете ли така любезен да изложите пред нас въпроса, по който искате моя съвет?

Тапънс протегна ръка към бележника и молива.

Едрият мъж започна с доста груб глас:

– Казвам се Бауър. Доктор Чарлз Бауър. Живея в Хампстед, където имам частна практика. Дойдох при вас, мистър Блънт, защото някои странни неща се случиха в последно време.

– Да, доктор Бауър?

– Два пъти в течение на последната седмица получавах спешни повиквания по телефона и в двата случая повикванията се оказаха лъжливи. Първия път си помислих, че това е някаква лоша шега, но при връщането си втория път открих, че някои от личните ми документи са били размествани, и сега смятам, че същото се е случило и първия път. След изчерпателен оглед стигнах до заключението, че цялото ми бюро е било старателно претърсено и различните документи са били върнати небрежно в бързината.

Доктор Бауър замълча и се взря в Томи.

– Е, мистър Блънт?

– Да, доктор Бауър – отвърна младият мъж с усмивка.

– Какво мислите за това?

– Е, първо бих искал да знам фактите. Какво държите в бюрото си?

– Личната си документация.

– Точно така. А сега, от какво се състои тази лична документация? Каква ценност би могла да представлява тя за обикновения крадец... или за някое определено лице?

– Според мен за обикновен крадец тя изобщо не би представлявала ценност, но бележките ми върху някои наистина непроучени алкалоиди биха представлявали интерес за всеки, за всеки който е осведомен. Проучвам тези въпроси през последните няколко години. Тези алкалоиди са смъртоносни вирулентни отрови, при това почти неоткриваеми в организма. Не дават нито една от типичните за алкалоидите реакции.

– В такъв случай тази тайна би струвала пари?

– За безкрупулни лица – да.

– И кого подозирате?

Докторът сви широките си рамене.

– Доколкото знам, никой не е нахлувал насилствено в къщата отвън. Това като че ли означава, че го е направил някой от обитателите на дома ми, и все пак не мога да повярвам... – Той внезапно спря. После с много сериозен глас продължи: – Мистър Блънт, трябва безрезервно да се оставя в ръцете ви. Не се осмелявам да отида в полицията по този въпрос. В тримата си прислужници съм почти напълно сигурен. Те ми служат дълго и вярно. Все пак човек никога не знае. После – с мен живеят двамата ми племенници, Бъртрам и Хенри. Хенри е добро момче, много добро момче... Никога не ми е причинявал никакви притеснения, прекрасен, работлив млад човек. Бъртрам обаче за съжаление, е доста различен – невъзпитан, екстравагантен и мързелив.

– Разбирам – замислено промълви Томи. – Подозирате, че племенникът ви Бъртрам е замесен в тази работа. Но аз не съм съгласен с вас. Подозирам доброто момче, Хенри.

– Но защо?

– Традиция. Прецедент. – Томи безгрижно махна с ръка. – Според моя опит подозрителните герои винаги са невинни и обратно, драги господине. Да, определено подозирам Хенри.

– Извинете, мистър Блънт – намеси се почтително Тапънс. – Да разбирам ли от това, което каза доктор Бауър, че тези бележки върху... непроучени алкалоиди... той държи в бюрото си заедно с останалите документи?

– Държа ги в бюрото, драга госпожице, но в тайно чекмедже, чието местоположение е известно само на мен. Затова досега са убягвали от търсенето.

– И какво точно искате да предприема, доктор Бауър? – попита Томи. – Очаквате ли ново претърсване?

– Да, мистър Блънт. Имам всички основания да го очаквам. Този следобед получих телеграма от един свой пациент, който изпратих в Бърнъмт преди няколко седмици. Телеграмата твърди, че пациентът ми е в критично състояние и ме моли да отида там веднага. Обзет от подозрение поради събитията, за които ви разказах, аз лично изпратих телеграма с предплащане на въпросния пациент и установих, че той е в добро здраве и не ме е викал. Хрумна ми, че, ако се престоря, че съм се хванал на уловката и надлежно замина за Бърнъмт, ще имаме възможност да

хванем злодеите на местопрестъплението. Те или той несъмнено ще чакат, докато всички в къщата си легнат, преди да започнат операцията. Предлагам ви да се срещнем пред моята къща в единадесет часа тази вечер и да разследваме случая заедно.

– Всъщност вие се надявате да ги хванете на местопрестъплението.
– Томи замислено почука по масата с един нож за разрязване на хартия.
– Планът ви изглежда отличен, доктор Бауър. Не мога да предвидя никаква засечка в него. Да видим сега, адресът ви е...

– Ларчис, Алеята на палача. Страхувам се, че е доста усамотена местност. Но имаме прекрасен изглед към пустошта.

– Сигурно – предположи Томи.

Посетителят се изправи.

– Значи да ви очаквам тази вечер, мистър Блънт. Пред Ларчис в... да кажем, единадесет без пет – за по-голяма сигурност?

– Разбира се. В единадесет без пет. Приятен ден, доктор Бауър.

Томи се изправи, натисна бутона на звънеца върху бюрото си, и Албърт се появи, за да изпрати клиента. Докторът излезе със забележимо накуцване, но въпреки това могъщата му физика беше впечатляваща.

– Неприятен клиент – промърмори Томи под носа си. – Е, Тапънс, момичето ми, какво мислиш за това?

– Ще ти го кажа с две думи – отвърна Тапънс. – Куция крак!

– Какво?

– Казах „Куция крак“! Моето проучване на класиката не е било напразно. Томи, цялата работа е нагласена. Непроучени алкалоиди ли?! Никога не съм чувала по-неправдоподобна история.

– Дори аз не я намирам за много убедителна – призна съпругът ѝ.

– Видя ли го как гледаше писмото? Томи, той е от бандата. Научили са, че ти не си истинският мистър Блънт, и са тръгнали по петите ни.

– В такъв случай – заяви Томи, като отвори крилото на полицата и обгърна редиците от книги с признателен поглед, – лесно е да изберем своята роля. Ние сме братята Оукууд! А аз съм Дезмънд – добави сериозно той.

Тапънс сви рамене.

– Добре. Да бъде твоето. Нямам нищо против да съм Франсис. Франсис е много по-интелигентен от брат си. Дезмънд винаги забърква разни каша, а Франсис се явява преоблечен като градинар или нещо такова в последния момент и спасява положението.

– О! – възкликна Томи. – Но от мен ще излезе идеален Дезмънд. Когато пристигна в Ларчис...

Тапънс го прекъсна безцеремонно.

– Нали няма да ходиш в Хампстед довечера?

– Защо не?

– Да влезеш в капана със затворени очи!

– Не, моето момиче, да вляза в капана с отворени очи. Има голяма разлика. Мисля, че нашият приятел, доктор Бауър, ще бъде малко изненадан.

– Не ми харесва тази работа – заяви Тапънс. – Знаеш какво се случва, когато Дезмънд не се подчини на нарежданията на шефа и действа на своя глава. Нашите нареждания бяха доста ясни. Да превръщаме писмата веднага и да докладваме незабавно за всичко, което се случи.

– Не си го разбрала много добре – отвърна Томи. – Трябва да докладваме незабавно, ако дойде някой и спомене числото 16. Досега никой не го е направил.

– Извърташ – обвини го Тапънс.

– Нищо подобно. Ще ми се да направя нещо сам. Скъпа моя Тапънс, ще се справя. Ще отида въоръжен до зъби. Цялата работа е там, че ще бъда нащрек, а те няма да знаят. Шефът ще ме потуша по рамото за добрата ми работа тази нощ.

– Е, тази работа не ми харесва – продължи Тапънс. – Онзи е силен като горила.

– О! – възкликна Томи. – Но помисли си само за моя автоматичен пистолет.

Вратата на предверието се отвори и се появи Албърт. Като затвори вратата след себе си, той се приближи към тях с плик за писмо в ръка.

– Един господин иска да ви види – каза той. – Когато започнах с обичайния номер, че сте зает със Скотланд Ярд, той ми каза, че знае всичко за това. Каза, че самият той идва от Скотланд Ярд! Написа нещо на една визитна картичка и я запечата в този плик.

Томи взе плика и го отвори. Когато прочете картичката, по лицето му премина внезапна усмивка.

– Този джентълмен се е забавлявал за твоя сметка, като е казал истината, Албърт – отбеляза той. – Доведи го вътре.

Той подаде картичката на Тапънс. На нея пишеше „Детектив – инспектор Даймчърч“, а отстрани беше дописано с молив „Приятел на Мариът“.

След минута детективът от Скотланд Ярд влезе в кантората. На вид инспектор Даймчърч беше от същия тип като инспектор Мариът –

нисък и набит, с хитър поглед.

– Добър ден – поздравя оживено детективът. – Мариът замина в Южен Уелс, но преди това ме помоли да ви наглеждам – вас двамата и цялото предприятие. О, да, сър – продължи той, когато Томи се опита да го прекъсне, – знаем всичко. Но това не е нашият отдел и не се намесваме. Обаче напоследък някой се е досетил за факта, че не всичко е така, както изглежда. Този следобед ви е посетил един господин. Не знам с какво име се е представил, не знам също и какво е истинското му име. Но знам някои други неща за него. Достатъчно, за да искам да науча повече. Прав ли ще бъда, ако предположа, че си е определил среща с вас на някакво определено място тази вечер?

– Точно така.

– Така си и мислех. На Уестърхам Роуд номер 16, Финсбъри Парк – така ли беше?

– Тук грешите – усмихна се Томи. – Напълно грешите. Имението Ларчис в Хампстед.

Даймчърч изглеждаше сериозно стреснат. Явно не беше очаквал точно това.

– Не разбирам – промърмори той. – Трябва да е ново леговище. Имението Ларчис в Хампстед ли казахте?

– Да. Трябва да се срещна с него там в единадесет часа тази вечер.

– Не ходете там, господине.

– Видя ли! – възкликна Тапънс.

Томи се изчерви.

– Ако си мислите, инспекторе... – започна разгорещено той.

Но инспекторът вдигна ръка в успокоителен жест.

– Ще ви кажа какво мисля, мистър Блънт. Знам къде трябва да бъдете в единадесет часа тази вечер. Тук, в тази кантора.

– Какво?! – извика удивена Тапънс.

– Тук, в тази кантора. Няма значение откъде знам... отделите се застъпват понякога... но вие сте получили едно от онези прочути „сини“ писма днес. Стариат... еди-кой си... се занимава с това. Примамва ви в Хампстед, за да е сигурен, че няма да му пречите, и влиза тук през нощта, когато цялата сграда е празна и може да претърси наоколо на спокойствие.

– Но защо ще си мисли, че писмото е тук? Сигурно знае, че ще го взема със себе си, или че вече съм го предал.

– Извинете ме, сър, но няма откъде да знае. Може да се е добрал до факта, че вие не сте истинският мистър Блънт, но сигурно си мисли, че

сте добросъвестен джентълмен, който е купил предприятието. В такъв случай писмото би било част от обичайната делова кореспонденция и ще бъде прибрано при останалите.

– Разбирам – промълви Тапънс.

– И точно това трябва да го оставим да си мисли. Ще го хванем на местопрестъплението тук довечера.

– Значи такъв е планът?

– Да. Такъв шанс не е за изпускане. Между другото колко е часът?

Шест. Кога обикновено си тръгвате оттук, сър?

– Около шест.

– Трябва да изглежда, че си тръгвате от работа, както обикновено. Всъщност ще се промъкнем обратно тук, веднага щом е възможно. Не вярвам да дойдат преди около единадесет, но, разбира се, не е изключено. Ако ме извините, ще изляза да огледам наоколо и да видя дали някой наблюдава кантората.

Даймчърч излезе и Томи започна спор с Тапънс. Спорът продължи известно време. Беше разгорещен и саркастичен. Накрая Тапънс внезапно капитулира.

– Добре – каза тя. – Предавам се. Ще отида в къщи и ще седя там като добро момиченце, докато ти нападаш мошеници и се шляеш с детективи. Но почакай, млади човече! Ще се разплатя с теб за това, че ме лишаваш от забавления.

В този момент се върна Даймчърч.

– Теренът изглежда чист – обяви той. – Но човек никога не знае. Най-добре да се престорите, че си тръгвате, както обикновено. Няма да продължат да наблюдават кантората, щом веднъж си тръгнете.

Томи повика Албърт и го инструктира да заключи.

След това четиримата отидоха в близкия гараж, където обикновено оставяха колата. Тапънс шофираше, а Албърт седеше до нея. Томи и детективът седяха отзад.

Задържа ги улично задръстване. Тапънс погледна през рамо и кимна. Томи и детективът отвориха дясната задна врата и излязоха по средата на Оксфорд Стрийт. След една-две минути Тапънс продължи нататък.

Глава 6

Приключението със зловещия непознат (продължение)

– По-добре да не влизаме още – предложи Даймчърч, докато заедно с Томи бързаха по Хейлхъм стрийт. – Ключът у вас ли е?

Томи кимна.

– Тогава какво ще кажете да хапнем нещо за вечеря? Още е рано, но тук отсреща има един малък ресторант. Ще вземем маса до прозореца, така че да можем да наблюдаваме кантората през цялото време.

Поръчаха си лека, но вкусна вечеря, както бе предложил детективът. Според Томи инспектор Даймчърч беше доста приятен събеседник. Работата му го беше срещала с международни шпиони и той удиви непосветения си слушател със своите разкази.

Останаха в малкия ресторант до осем часа, когато Даймчърч предложи да тръгват.

– Вече е доста тъмно – обясни той. – Ще можем да се промъкнем вътре, без никой да ни забележи.

Както каза той, наистина беше доста тъмно. Минаха на отсрещната страна, огледаха набързо опустялата улица и се промъкнаха през входа. После се изкачиха по стълбите и Томи пхна ключа си в ключалката на преддверието.

Точно в този момент чу, както му се стори, Даймчърч да подсвирва до него.

– Защо свирите? – попита остро той.

– Не съм свирил – отвърна Даймчърч, силно изненадан. – Мислех, че сте вие.

– Е, някой... – започна Томи.

Но не продължи. Силни ръце го сграбчиха отзад, и преди да успее да извика, до устата и носа му притиснаха нещо със сладникава, неприятна миризма.

Той се бореше яростно, но напразно. Хлороформът си свърши работата. Главата му започна да се върти, а подът – да се издига и снижава пред него. Полузадушен, той загуби съзнание.

Дойде на себе си с болка, но в пълно съзнание. Хлороформът не бе действал дълго. Бяха го държали упоен само колкото да напъхат парцал

в устата му, за да са сигурни, че няма да извика.

Когато дойде на себе си, беше полулегнал, полуседнал, подпрян на стената в ъгъла на собствената си кантора. Двама мъже старателно обръщаха с главата надолу съдържанието на бюрото му и претърсваха етажерките. Докато работеха, те ругаеха на воля.

– Майната му, шефе – каза пресипнало по-високият от двамата, – обърнахме цялото проклето място с главата надолу. Не е тук.

– Трябва да е тук – изръмжа другият. – Не е у него. А няма къде другаде да е.

Докато говореше, той се обърна, и за дълбоко свое изумление Томи видя, че последният не беше никой друг освен инспектор Даймчърч. Той се ухили, когато видя изненадата на Томи.

– Значи нашият млад приятел отново е буден – забеляза той. – И малко изненадан, да, малко изненадан. Но беше толкова просто. Подозираме, че не всичко е както трябва с Международната детективска агенция. Аз решавам да открия дали е така, или не. Ако новият мистър Блънт наистина е детектив, ще бъде нашрек. Затова изпращам първо добрия си стар приятел Карл Бауер. Карл е инструктиран да се държи подозрително и да скалъпи неправдоподобна история. Той така и прави. После на сцената се появявам аз. Използвам името на инспектор Мари-ът за убедителност. Останалото е лесно.

Той се изсмя.

Томи умираше да каже някои неща, но парцалът в устата му прече-ше. Освен това умираше да направи някои неща – главно с ръце и крака – но, уви, това също беше невъзможно. Беше здраво завързан.

Това, което го изуми най-силно, беше внезапната промяна в човека, застанал пред него. Като инспектор Даймчърч той беше типичен англичанин. Сега никой не би могъл да не забележи, че той е добре образован чужденец, който говори перфектно английски без следа от акцент.

– Когинс, приятелю – каза доскорошният инспектор, обръщайки се към бруталния си на вид помощник, – вземи си оръжието и застани до пленника. Ще извадя парцала. Нали разбирате, драги мистър Блънт, че ще бъде фатална глупост от ваша страна да извикате? Сигурен съм, че разбирате. За възрастта си сте доста интелигентен.

Той ловко измъкна парцала и отстъпи назад.

Томи раздвижи схванатите си челюсти, прокара език по зъбите си, преглътна два пъти и... не каза нищо.

– Поздравявам ви за самообладанието – каза другият. – Виждам, че оценявате положението. Нямате ли какво да кажете?

– Ще премълча това, което имам да кажа – заяви Томи. – То няма да се развали, ако почака.

– О! Но аз няма да премълча това, което имам да ви кажа. На прост английски, мистър Блънт: къде е онова писмо?

– Не знам, драги – заяви радостно Томи. – Не е у мен. И вие знаете това не по-зле от мен. На ваше място бих продължил претърсването. Много ми се ще да ви видя с вашия приятел Когинс как си играете на криеница.

Лицето на другия потъмня.

– Вие май сте доволен от лекомислието си, мистър Блънт. Виждате ли онази кутия там? Това е едно малко приспособление на Когинс. В нея има сярна киселина... да, сярна киселина... и железни инструменти, които могат да се нажежават до червено в огъня и да изгарят...

Томи поклати тъжно глава.

– Погрешна диагноза – промърмори той. – Ние с Тапънс преценихме погрешно това приключение. Не е с Куция крак. То е на Булдога Дръмънд, а вие сте неподражаемият Карл Питърсън.

– Какви глупости дрънкаш? – изръмжа другият.

– О! – възкликна Томи. – Виждам, че не сте запознат с класиката. Жалко.

– Глупак такъв! Ще направите ли каквото искаме, или не? Да кажа ли на Когинс да си приготви инструментите и да започва?

– Не бъдете толкова нетърпелив – отвърна Томи. – Разбира се, че ще направя каквото искате, веднага щом ми кажете какво е то. Нали не мислите, че искам да бъда гравирани като релефна подметка и изпържен на скара? Мразя болката.

Даймчърч го изгледа презрително.

– Майн гот! Какви страхливци са тези англичани.

– Здрав разум, драги, просто здрав разум. Зарежете сярната киселина, да се заемем с належащите неща.

– Искам писмото.

– Вече ви казах, че не е у мен.

– Знаем. Знаем и у кого трябва да е. У момичето.

– Много е вероятно да сте прав – съгласи се Томи. – Може да го е пхнала в чантичката си, когато приятелчето ви Карл ни стресна.

– О, не отричате. Умно. Добре, значи ще пишете на тая Тапънс, както я наричате, с молба да донесе тук писмото незабавно.

– Не мога да го направя – започна Томи.

Другият го прекъсна, преди да е довършил изречението.

– О! Значи не можете? Е, ще видим тая работа. Когинс!

– Не бързайте толкова – каза Томи. – И ме изчакайте да си довърша изречението. Щях да кажа, че не мога да го направя, докато не ми развържете ръцете. В края на краищата не съм от онези чудаци, които могат да пишат с носовете или лактите си.

– Значи ще пишете?

– Разбира се. Не ви ли казвам това през цялото време? Целта ми е само да ви се подчинявам. Нали няма да направите нищо лошо на Тапънс? Сигурен съм, че няма. Тя е толкова добро момиче.

– Искаме само писмото – отвърна Даймчърч, но на лицето му се появи изключително неприятна усмивка.

След неговото кимване бруталният Когинс коленичи и развърза ръцете на Томи. Последният ги разтърси енергично.

– Така е по-добре – заяви радостно той. – Ще бъде ли Когинс така любезен да ми подаде писалката? Мисля, че е на масата заедно с другата част от собствеността ми.

С ръмжене човекът му я донесе и намери лист хартия.

– Внимавайте какво пишете – предупреди го заплашително Даймчърч. – Оставяме на вас, но провалът ви ще означава смърт, и то бавна смърт.

– В такъв случай – каза Томи – ще дам всичко от себе си.

Той помисли една-две минути, после започна да пише бързо.

– Това как ви се струва? – попита той, като им подаде завършената бележка.

„Драга Тапънс,

Можеш ли да дойдеш тук веднага и да донесеш онова синьо писмо? Искаме да го декодираме тук и сега.

Много бързо,

Франсис.“

– Франсис ли? – възкликна фалшивият инспектор с вдигнати вежди. – Така ли те наричаше тя?

– Тъй като не сте били на кръщенето ми – отвърна Томи, – предполагам, че не знаете дали това е името ми или не. Но мисля, че табакерата, която взехте от джоба ми, е доста добро доказателство, че казвам истината.

Другият се приближи към масата и взе табакерата. Когато прочете „На Франсис от Тапънс“ я остави обратно с лека усмивка.

– Радвам се, че се държите така разумно – забеляза той. – Когинс, предай тази бележка на Василий. Стои на пост отвън. Кажи му да я отнесе веднага.

Следващите двадесет минути минаха бавно. Десетте минути след това като че ли продължиха още по-дълго. Даймчърч се разхождаше напред-назад. Изражението на лицето му ставаше все по-мрачно и по-мрачно. Веднъж той се обърна заплашително към Томи и изръмжа:

– Само ако сте посмели да ни измамите...

– Ако имахме колода карти тук, можехме да изиграем една партия пикет, за да минава времето – отвърна Томи. – Жените винаги закъсняват. Надявам се, че няма да се държите зле с малката Тапънс, когато дойде?

– О, не – отвърна Даймчърч. – Вие с нея ще отидете на едно и също място. Заедно.

– Така ли, свиня такава – промърмори Томи под носа си.

Изведнъж във външното помещение се чу шум. Един човек, когото Томи още не беше виждал, подаде глава вътре и изръмжа нещо на руски.

– Добре – отвърна Даймчърч. – Тя идва, при това сама.

За момент леко притеснение сви сърцето на Томи. В следващия миг чу гласа на Тапънс.

– О! Ето ви и вас, инспектор Даймчърч. Нося писмото. Къде е Франсис?

С последните думи тя влезе в стаята и Василий се хвърли върху нея отзад, като притисна ръка към устата ѝ. Даймчърч изтръгна чантата от ръцете ѝ и изсипа съдържанието ѝ в ожесточеното търсене.

Изведнъж той нададе радостно възклицание и вдигна един син плик с руска марка. Когинс нададе дрезгав вик.

И точно в този момент на триумф другата врата, вратата към стаята на Тапънс, се отвори безшумно. Инспектор Мариът и двама мъже, въоръжени с револвери, влязоха в стаята с острата команда:

– Горе ръцете.

Нямаше борба. Противниците бяха в безнадеждна ситуация. Автоматичният пистолет на Даймчърч беше на масата, а двамата други не бяха въоръжени.

– Добра придобивка – заяви одобрително инспектор Мариът, когато щракна последните белезници. – А с времето ще получим още повече, надявам се.

Побледнял от ярост, Даймчърч се вторачи в Тапънс.

– Малко дяволче такова – изръмжа той. – Ти ги насочи към нас.

Тапънс се засмя.

– Не беше изцяло мое дело. Признавам, че трябваше да се досетя, когато споменахте числото 16 този следобед. Но бележката на Томи реши нещата. Обадих се на инспектор Мариът, повиках Албърт да го посрещне с резервния ключ от кантората и самата аз дойдох с празния син плик в чантата си. Писмото предадох, съгласно инструкциите, веднага щом се разделих с вас двамата този следобед.

Но една дума привлече вниманието на другия.

– Томи ли? – възкликна той.

Томи, когото тъкмо бяха освободили от въжетата, се приближи до тях.

– Браво, братко Франсис – каза той на Тапънс, като взе двете й ръце в своите. После се обърна към Даймчърч: – Както ви казах, драги, наистина трябва да четете класиците.

Глава 7

Импас на попа

Беше дъждовна сряда и в кантората на Международната детективска агенция беше мрачно. Тапънс мързеливо остави „Дейли Лийдър“ да падне от ръката ѝ.

– Знаеш ли какво си мисля, Томи?

– Невъзможно е да се каже – отвърна съпругът ѝ. – Ти мислиш за толкова неща, при това за всички едновременно.

– Струва ми се, че е време да отидем отново на танци.

Томи вдигна бързо „Дейли Лийдър“.

– Обявата ни изглежда добре – отбеляза той, наклонил глава на една страна. – „Брилянтните детективи на Блът“. Осъзнаваш ли, Тапънс, че ти и само ти си „Брилянтните детективи на Блът“? Слава на теб, както би казал Хъмпти Дъмпти.

– Говорех за танци.

– Имам едно любопитно наблюдение относно вестниците. Чудя се дали някога си го забелязвала. Вземи тези три „Дейли Лийдър“. Можеш ли да ми кажеш по какво се отличават един от друг?

Тапънс ги взе с известно любопитство.

– Изглежда много просто – рече смразяващо тя. – Единият е днешен, другият е вчерашен, а третият е от онзи ден.

– Наистина блестящо, драги ми Уотсън. Но не това имах предвид. Виж името „Дейли Лийдър“. Сравни трите. Виждаш ли разликата?

– Не – заяви Тапънс. – Нещо повече, не вярвам, че има такава.

Томи въздъхна и събра върховете на пръстите си – любимият му жест на Шерлок Холмс.

– Точно така. И при това четеш вестници колкото мен – всъщност, дори повече. Но аз забелязах, а ти – не. Ако погледнеш днешния „Дейли Лийдър“, ще видиш в средата на долната част на „Д“-то малка бяла точка, а в „Л“ в същата дума има още една. Но във вчерашния вестник в „Дейли“ няма никаква бяла точка. Има две бели точки върху „Л“ в „Лийдър“. Във вестника от онзи ден отново има две точки върху „Д“ в „Дейли“. Всъщност точката, или точките, са с различно разположение всеки ден.

– Защо? – попита Тапънс.

– Това е журналистическа тайна.

– Искаш да кажеш, че не знаеш и не можеш да се досетиш.

– Но мога да кажа, че тази практика е свойствена на всички вестници.

– Наистина си те бива – заяви Тапънс. – Особено в сменянето на темата. Да се върнем на това, за което говорехме преди малко.

– За какво говорехме?

– За Бала на трите изкуства.

Томи изръмжа.

– А, не, Тапънс. Не и Балът на трите изкуства. Вече не съм толкова млад. Уверявам те, че не съм.

– Когато бях добро малко момиченце – започна Тапънс, – ме възпитавах да вярвам, че мъжете, особено съпрузите, са разпътни създания, които обичат да пият, да танцуват и да се забавляват по цяла нощ. И само изключително красива и умна жена може да ги задържи вкъщи. Още една изгубена илюзия! Всички съпруги, които познавам, жадуват да излязат някъде и да потанцуват, и избухват в сълзи, защото съпрузите им обуват пантофи и си лягат в девет и половина. А ти танцуваш толкова добре, Томи, скъпи.

– Стига си ме четкала, Тапънс.

– Всъщност – продължи Тапънс, – не искам да ходя там само за удоволствие. Заинтригува ме тази обява.

Тя взе отново броя на „Дейли Лийдър“ и я прочете.

– „Трябва да обявя три купи. 12 ръце. Асо пика. Необходимо е да се направи импас на попа“.

– Доста скъп начин за учене на бридж – изкоментира Томи.

– Не се дръж като глупак. Тази работа няма нищо общо с бриджа. Разбираш ли, вчера обядвах с едно момиче в „Асо пика“. Това е една странна малка подземна бърлога в Челси. И тя ми каза, че е доста модерно на тези големи събирания да се мотаеш наоколо цяла вечер за порция бекон с яйца и уелски специалитети – бохемска работа. Цялото заведение е в сепарета. Доста интересно място, бих казала.

– Искаш да кажеш...

– „Три купи“ означава Балът на трите изкуства утре вечер. 12 ръце е в 12 часа, а асо пика е „Асо пика“.

– А какво ще кажеш за това, че е необходимо, за да се направи импас на попа?

– Е, точно това си мислех, че ще открием.

– Не бих се учудил, ако се окажеш права, Тапънс – заяви великодушно Томи. – Но все пак не мога да разбера защо искаш да се месиш в

любовните истории на хората.

– Няма да се меся. Просто ти предлагам един интересен експеримент в детективската ни работа. Наистина имаме нужда от практика.

– Вярно е, че не сме затрупани с работа – съгласи се Томи. – И все пак, Тапънс, на теб всъщност ти се иска да отидеш на Бала на трите изкуства и да потанцуваш! Разправяй ги на старата ми шапка.

Тапънс се изсмя безсрамно.

– Бъди спортсмен, Томи. Опитай се да забравиш, че си на тридесет и две и имаш един сив косъм в лявата си вежда.

– Винаги съм бил слабохарактерен с жените – промърмори съпругът ѝ. – Трябва ли да се правя на глупак с някакъв костюм?

– Разбира се. Но можеш да оставиш това на мен. Имам прекрасна идея.

Томи я погледна с известно съмнение. Изпитваше дълбоко недоверие към блестящите идеи на Тапънс.

Когато се върна в апартамента следващата вечер, Тапънс излетя от стаята си, за да го посрещне.

– Пристигна – обяви тя.

– Какво е пристигнало?

– Костюмът. Ела да го видиш.

Томи я последва. На леглото беше разпрострян пълен пожарникарски екип с блестящ шлем.

– Боже господи! – изръмжа Томи. – Да не съм член на бригадата на огнеборците в Уембли?

– Опитай пак – отвърна Тапънс. – Още не си схванал идеята. Използвай малките си сиви клетки, приятелю. Разсъждавайте, Уотсън. Дръж се като бик, който е бил повече от десет минути на арената.

– Чакай малко – прекъсна я Томи. – Започвам да разбирам. В тази работа има тъмен замисъл. Какво ще облечеш ти, Тапънс?

– Един стар твой костюм, американска шапка и рогови очила.

– Грубо – заяви Томи. – Но схващам идеята. Маккарти инкогнито. А аз съм Риордан.

– Това е. Помислих си, че трябва да се поупражняваме и в американски детективски методи, не само в английските. Поне веднъж аз ще бъда звездата, а ти – обикновен асистент.

– Не забравяй – предупреди я Томи, – че винаги някоя невинна забележка на простия Дени насочва Маккарти по върнатата следа.

Но Тапънс само се изсмя. Беше в прекрасно настроение.

Вечерта беше много успешна. Тълпите, музиката, невероятните

костюми – всички се бяха наговорили да радват младата двойка. Томи забрави ролята си на отегчен съпруг, завлечен там против волята си.

В дванадесет без десет отидоха с колата в небезизвестното „Асо пика“. Както беше казала Тапънс, малка подземна бърлога, долнопробна и безвкусна на вид, но въпреки това претъпкана с двойки в карнавални костюми. Покрай стените бяха подредени затворени сепарета, и Томи и Тапънс се настаниха в едно от тях. Умишлено оставиха вратата леко открената, така че да виждат какво става отвън.

– Чудя се кои ли са те, нашите хора, искам да кажа – започна Тапънс. – Дали не са онази Коломбина там с червения Мефистофел?

– Май са онзи зъл мандарин и дамата, която се носи като боен кораб, но бих казал, че по-скоро прилича на борец полутежка категория.

– Умничкият ми! – възкликна Тапънс. – Само една глътка алкохол те направи толкова проникателен! А коя ли е тази, тръгнала насам в одеждите на Кралицата на сърцата? Доста хубав костюм, наистина.

Въпросната дама влезе в сепарето, съседно на тяхното, придружена от „господина, облечен във вестник“ от „Алиса в страната на чудесата“. И двамата носеха маски – това като че ли беше обичайно в „Асо пика“.

– Сигурна съм, че сме в истинско свърталище на престъпници – доволно заяви Тапънс. – Наоколо – само скандали. Каква сбирщина само.

Изведнъж от съседното сепаре се чу вик, като че ли в знак на протест, и беше заглушен от силен мъжки смях. Всички се смееха и пееха. Пискливите гласове на момичетата се извисяваха над бученето на придружителите им.

– Какво ще кажеш за онази овчарка? – поинтересува се Томи. – Онази със смешния французин. Те може да са нашата двойка.

– Всеки може да бъде – призна Тапънс. – Няма да се занимавам повече с това. Важното е, че се забавляваме.

– Повече бих се забавлявал в друг костюм – изръмжа Томи. – Нямаш представа как запарва този.

– По-весело, де – подкани го Тапънс. – Изглеждаш прекрасно.

– Това ме радва – отвърна Томи. – Във всеки случай изглеждам по-добре от теб. Ти си най-смешният дребен тип, когото съм виждал.

– По-добре си дръж езика, Дени, момчето ми. А, господинът, облечен във вестници, оставя дамата си сама. Къде отива според теб?

– Сигурно да ускори пристигането на питиетата – предположи Томи. – И аз не бих имал нищо против.

– Доста дълго се бави, за да е така – забеляза Тапънс след четирипет минути. – Томи, ще ме помислиш ли за ужасна глупачка, ако... – Тя

замълча.

Изведнъж подскочи.

– Наричай ме глупачка, ако искаш. Отивам в съседното сепаре.

– Виж сега, Тапънс... не можеш...

– Имам чувството, че нещо не е наред. Знам, че не е. Не се опитвай да ме спреш.

Тя бързо излезе от тяхното сепаре и Томи я последва. Съседната врата беше затворена. Тапънс я отвори и влезе с Томи по петите ѝ.

Момичето, облечено като Кралицата на сърцата, седеше в ъгъла, облежната на стената в странна сгърчена поза. Очите ѝ ги гледаха втренчено през маската, но тя не помръдна. Роклята ѝ беше с големи червено – бели шарки, но от лявата страна десенът като че ли беше объркан. Имаше повече червено, отколкото би трябвало...

С вик Тапънс се хвърли напред. В същия момент Томи видя това, което и тя – дръжката на инкрустирана кама точно под сърцето. Тапънс коленичи до момичето.

– Бързо, Томи, още е жива. Намери управителя и го накарай веднага да повика лекар.

– Добре. Внимавай да не докосваш дръжката на тази кама, Тапънс.

– Ще внимавам. Върви бързо.

Томи изтича навън, като затвори вратата след себе си. Тапънс подхва на девойката с ръка. Момичето направи слаб жест, и Тапънс разбра, че тя иска да се освободи от маската. Тапънс внимателно я развърза. Видя свежо, подобно на цвете лице с големи, блестящи очи, изпълнени с ужас, страдание и някакво замаяно изумление.

– Скъпа – много тихо каза Тапънс. – Можете ли изобщо да говорите? Ще ми кажете ли, ако можете, кой направи това?

Тя видя как погледът ѝ се проясни. Момичето въздъхна с дълбоките пулсиралия на спиращо сърце. Все още гледаше втренчено Тапънс. После устните ѝ се разделиха.

– Бинго го направи – прошепна тя напрегнато.

После ръцете ѝ се отпуснаха и тя клюмна на рамото на Тапънс.

Томи влезе, следван от двама мъже. По-едрият авторитетно се приближи и като че ли на челото му беше изписано „лекар“.

Тапънс положи дамата.

– Страхувам се, че е мъртва – каза с треперещ глас тя.

Докторът направи бърз преглед.

– Да. Нищо не може да се направи. Най-добре е да оставим нещата, както са, докато дойде полицията. Как се случи? – попита той.

Тапънс обясни с доста паузи, като пропусна причините, поради които е влязла в сепарето.

– Странна история – каза докторът. – Нищо ли не чухте?

– Чух я да вика, но после мъжът се изсмя. Естествено, не мислех, че...

– Естествено, че не – съгласи се докторът. – Казвате, че мъжът е носел маска. Бихте ли го познали?

– Страхувам се, че не. А ти, Томи?

– Не. Но все пак знаем какъв беше костюмът му.

– Първо трябва да идентифицираме тази нещастна дама – каза докторът. – После... е, надявам се, че полицията бързо ще разнищи нещата. Сигурно няма да е труден случай. А, ето – вече идват.

Глава 8

Господинът, облечен във вестник

Вече минаваше три часа, когато, уморени и с натежали сърца, съпрузите стигнаха до дома си. Тапънс дълго не успя да заспи. Лежеше и се въртеше на всички страни. Пред очите ѝ непрекъснато се появяваше онова подобно на цвете лице с изпълнени с ужас очи.

Зората се процеждаше през щорите, когато най-сетне потъна в сън. След преживяното вълнение тя спа тежко, без сънища. Отдавна се беше разсъмнало, когато се събуди и видя Томи, станал и облечен, да стои до леглото и леко да разтърсва рамото ѝ.

– Събуди се, момичето ми. Инспектор Мариът и още един човек са тук и искат да те видят.

– Колко е часът?

– Минава единадесет. Ще повикам веднага Алис да ти донесе чая.

– Да, повикай я. Кажете на инспектор Мариът, че ще дойда след десет минути.

Четвърт час по-късно Тапънс слезе забързана в дневната. Инспектор Мариът, който седеше изправен и много сериозен, стана да я поздрави.

– Добро утро, мисис Бересфорд. Това е сър Артър Меривейл.

Тапънс се ръкува с висок, слаб мъж с измъчен поглед и прошарена коса.

– Става дума за онзи тъжен случай снощи – продължи инспектор Мариът. – Искам сър Артър да чуе лично от вас онова, което ми казахте. Думите, които бедната дама е изрекла, преди да умре. Много ни беше трудно да убедим сър Артър.

– Не мога да повярвам – каза придружителят му – и няма да повярвам, че Бинго Хейл би оставил и косъм да падне от главата на Вера.

Инспектор Мариът отново се обади:

– Постигнахме известен напредък от снощи, мисис Бересфорд. Първо, успяхме да идентифицираме дамата. Тя е лейди Меривейл. Свързахме се със сър Артър. Той веднага разпозна трупа и беше неизказано ужасен, разбира се. После го попитах дали познава някого на име Бинго.

– Трябва да ме разберете, мисис Бересфорд – вмъкна сър Артър. – Капитан Хейл, познат на всичките си приятели като Бинго, е най-

близкият ми приятел. Той практически живее с нас. Гостуваше в дома ми, когато го арестуваха тази сутрин. За мен няма друго обяснение, освен че сте сгрешили – не неговото име е промълвила жена ми.

– Няма възможност за грешка – промълви Тапънс. – Тя каза: „Бинго го направи“...

– Виждате ли, сър Артър – рече Мариът.

Нещастникът потъна в едно кресло и покри лице с ръцете си.

– Това е невероятно. Какъв мотив би могъл да има той, за Бога? О, знам какво си мислите, инспектор Мариът. Според вас Хейл е бил любовник на жена ми. Но дори ако е било така... с което не бих се съгласил и за миг... какъв мотив би имал той за убийството й?

Инспектор Мариът се изкашля.

– Не е много приятно да ви го кажа, сър. Но капитан Хейл е обръщал доста внимание на една млада американка, една млада дама със значително състояние. Ако лейди Меривейл е желала да играе грубо, тя вероятно би могла да попречи на брака му.

– Това е възмутително, инспекторе!

Сър Артър разгневно скочи на крака. Инспекторът направи утешителен жест.

– Моля за извинение наистина, сър Артър. Казвате, че вие с капитан Хейл сте решили да отидете на този бал. Жена ви е била на гости по това време, а вие сте нямали представа, че тя е смятала да отиде там?

– Ни най-малка представа.

– Покажете му онази обява, за която ми казахте, мисис Бересфорд.

Тапънс се подчини.

– Изглежда ми доста ясно. Била е публикувана от капитан Хейл, за да привлече вниманието на жена ви. Вече са се били уговорили да се срещнат там. Но вие сте решили да отидете там едва предишния ден, затова е било необходимо тя да бъде предупредена. Това е обяснението на фразата „Необходимо е да се направи импас на попа“. Поръчали сте костюма си от една театрална фирма в последния момент, но капитан Хейл е изработил своя в къщи. Той отишъл на бала като Господина, облечен във вестник. Знаете ли, сър Артър, какво намерихме в свитата ръка на мъртвата дама? Парче, откъснато от вестник. Наредих на хората си да вземат със себе си костюма на капитан Хейл от вашата къща. Ще го намеря в Ярд, когато се върна. Ако в него има дупка, съответстваща на липсващото парче, това ще бъде краят на случая.

– Няма да го откриете – заяви сър Артър. – Познавам Бинго Хейл.

Като се извиниха на Тапънс за безпокойството, те си тръгнаха.

Късно същата вечер на вратата се позвъни и за известна изненада на младата двойка отново влезе инспектор Мариът.

– Помислих си, че „Блестящите детективи на Блънт“ ще искат да чуят последните разкрития – каза той с тънка усмивка.

– Така е – отвърна Томи. – Нещо за пиене?

Той гостоприемно постави напитките до инспектор Мариът.

– Случаят е ясен – каза последният след минута-две. – Камата е била собственост на дамата. Явно замисълът е бил да изглежда като самоубийство, но благодарение на това, че вие двамата сте били там, не се е получило. Намерихме много писма – ясно е, че са имали връзка от известно време, без сър Артър да е наясно. После намерихме последната брънка...

– Последната какво? – прекъсна го остро Тапънс.

– Последната брънка във веригата, парчето от „Дейли Лийдър“. Било е откъснато от костюма, който той е носил и съвпада точно. О, да, случаят е напълно ясен. Между другото донесох снимка на тези два експоната. Помислих си, че ще ви заинтересуват. Много рядко има такива кристално ясни случаи.

– Томи – каза Тапънс, когато съпругът ѝ изпрати инспектора и се върна, – защо мислиш, че инспектор Мариът продължава да повтаря, че случаят е напълно ясен?

– Не знам. Сигурно от самодоволство.

– Ни най-малко. Опитва се да ни предизвика. Знаеш ли, Томи, каските, например, разбират малко от месо, нали?

– Бих казал, че да, но какво от това?

– По същия начин зарзаватчиите знаят всичко за зеленчуците, а рибарите – за рибата. Детективите, професионалните детективи, сигурно знаят всичко за престъпниците. Те могат да разпознаят истинското престъпление и разбират, когато не е истинско. Професионалните знания на Мариът му сочат, че капитан Хейл не е престъпник, но фактите срещу него са просто железни. Като последна възможност Мариът ни предизвиква с надеждата въпреки всичко да си припомним една или друга подробност, нещо случило се снощи, което ще хвърли друга светлина върху нещата. Томи, защо да не е самоубийство в крайна сметка?

– Спомни си какво ти е казала тя.

– Знам... но погледни го от различен ъгъл. Извършил го е Бинго, в смисъл че неговото поведение я е довело до самоубийство. Просто е възможно.

– Възможно е. Но не обяснява онова парче вестник.

– Да погледнем снимките на Мариът. Забравих да го попитам каква е версията на Хейл по случая.

– Попитах го преди малко. Хейл заявил, че изобщо не е говорил с лейди Меривейл на бала. Казва, че някой пхнал в ръката му бележка, в която се казвало: „Не се опитвай да говориш с мен тази вечер. Артър подозира“. Само че не могъл да представи парчето хартия и историята не звучи много правдоподобно. Както и да е, ние с теб знаем със сигурност, че той беше с нея в „Асо пика“, защото го видяхме.

Тапънс кимна и се замисли над двете снимки. Едната беше на малко парче с надпис „Дейли Ли“, останалото беше откъснато. На другата беше първа страница на „Дейли Лийдър“ с малка кръгла липсваща част отгоре. Нямаше съмнение. Двете парчета съвпадаха идеално.

– Какви са тези знаци покрай ръба? – попита Томи.

– Бодове – обясни Тапънс. – Където е бил зашит за другите.

– Помислих си, че може да е някаква нова схема от точки – каза Томи. После леко потръпна. – Честна дума, Тапънс, чак страшно ми става. Като си помислиш само, че ние с теб обсъждахме точките и се чудехме на онази обява така лекомислено...

Тапънс не отговори. Томи я погледна и стреснат установи, че тя се визира право напред, устата ѝ е полуотворена, а на лицето ѝ беше изписано объркано изражение.

– Тапънс – каза тихо Томи, като разтърси ръката ѝ, – какво ти става? Удар ли ще получиш или какво?

Но Тапънс остана неподвижна. След малко с отнесен глас каза:

– Денис Риордан.

– А? – вторачи се в нея Томи.

– Така е, точно както ти рече. Просто една невинна забележка! Намери ми всички броеве на „Дейли Лийдър“ от тази седмица.

– Какво си намислила?

– Аз съм Маккарти. Въртях се в кръг, но благодарение на теб най-после получих просветление. Това е първа страница на броя от вторник. Струва ми се, че вестникът от вторник беше онзи с двете точки в „Л“ на „Лийдър“. Този има точка в „Д“ на „Дейли“ – а също и една в „Л“-то. Донеси ми вестниците, за да се уверим.

Сравниха ги нетърпеливо. Тапънс си беше спомнила правилно.

– Виждаш ли? Това парче не е било откъснато от вторничния брой.

– Но, Тапънс, не можем да бъдем сигурни. Може да са просто различни издания.

– Може, но във всеки случай това ми дава една идея. Не може да е

случайност. Вече съм сигурна. Има само една възможност, ако идеята ми е правилна. Обади се на сър Артър, Томи. Помоли го да дойде веднага тук. Кажете, че имам важни новини за него. После повикай Мариът. В Скотланд Ярл сигурно знаят адреса му, ако си е отишъл в къщи.

Сър Артър Меривейл, силно заинтригуван от повикването, пристигна в апартамента след около половин час. Тапънс отиде да го поздрави.

– Трябва да се извиня за безцеремонното повикване – каза тя. – Но със съпруга ми открихме нещо, което според нас трябва да научите веднага. Моля, седнете.

Сър Артър седна и Тапънс продължи:

– Знам, че горите от нетърпение да оневините приятеля си.

Сър Артър тъжно поклати глава.

– Така беше, но дори аз трябваше да се предам пред неоспоримите доказателства.

– Какво ще кажете, ако ви съобща, че случайността ми подхвърли едно доказателство, което със сигурност ще докаже липсата на всякакво негово участие?

– Много ще се радвам да го чуя, мисис Бересфорд.

– Да предположим – продължи Тапънс, – че съм намерила момичето, което наистина е танцувало с капитан Хейл снощи в дванадесет часа, по времето, когато се предполага, че той е бил в „Асо пика“.

– Прекрасно! – извика сър Артър. – Знаех си, че има някаква грешка. Горката Вера сигурно се е самоубила в крайна сметка.

– Едва ли – възрази Тапънс. – Забравяте другия мъж.

– Какъв мъж?

– Онзи, когото двамата със съпруга ми видяхме да напуска сепарето. Разбирате ли, сър Артър, трябва да е имало втори мъж, облечен във вестник на бала. Между другото какъв беше вашият костюм?

– Аз ли? Отидох облечен като палач от седемнадесети век.

– Колко подходящо – отбеляза тихо Тапънс.

– Подходящо ли, мисис Бересфорд? Какво искате да кажете с това „подходящо“?

– За ролята, която сте играели. Да ви кажа ли какво мисля по въпроса, сър Артър? Костюмът от вестник лесно се облича върху този на палач. Преди това в ръката на капитан Хейл е била пъхната малка бележка, в която има молба към него да не говори с една дама. Но самата дама не знае нищо за бележката. Тя отива в „Асо пика“ в уреченото време и вижда фигурата, която очаква да види. Влизат в сепарето. Той я взема в

прегръдките си и я целува – целувката на Юда. Докато я целува, забива камата. Тя успява само леко да извика, но той заглушава вика ѝ със своя смях. След това излиза и до последния момент, ужасена и объркана, тя вярва, че любимият ѝ е нейният убиец. Но тя е откъснала малко парче от костюма. Убиецът го забелязва. Той е човек, който обръща голямо внимание на подробностите. За да направи доказателствата срещу жертвата си неоспорими, трябва да изглежда, че парчето е откъснато от костюма на капитан Хейл. Това би представлявало голяма трудност, освен ако двамата мъже случайно не живеят в една и съща къща. Тогава, разбира се, работата е от проста по-проста. Той прави точно копие на липсващата част в костюма на капитан Хейл. После изгаря собствения си костюм и се подготвя да играе ролята на верен приятел.

Тапънс замълча.

– Е, сър Артър?

Сър Артър стана и ѝ се поклони.

– Плод на прекалено живото въображение на очарователна дама, която чете твърде много криминални романи.

– Така ли мислите? – попита Томи.

– И един съпруг, когото жена му води за носа – заяви сър Артър. – Не си представям, че ще откриете човек, който да приеме всичко това на сериозно.

Той силно се изсмя. Тапънс се изправи в стола си.

– Бих се заклела, че съм чувала този смях – каза тя. – За последен път го чух в „Асо пика“. А вие малко ни подценявате. Истинското ни име е Бересфорд, но имаме и друго.

Тя вдигна една визитна картичка от масата и му я подаде. Сър Артър я прочете на висок глас.

– Международна детективска агенция... – Той рязко си пое дъх. – Ето кои сте били всъщност! Затова Мариът ме доведе тук тази сутрин. Било е капан...

Той тръгна към прозореца.

– Хубав изглед имате отгук – отбеляза той. – Вижда се цял Лондон.

– Инспектор Мариът! – извика остро Томи.

В следващия миг инспектор Мариът се появи от междинната врата в отсрещната стена.

Лека игрива усмивка се появи на устните на сър Артър.

– Така си и мислех – рече той. – Но този път, инспекторе, боя се, че няма да ме хванете. Предпочитам да си изляза сам.

И като постави ръце на перваза, той скочи през прозореца.

Тапънс извика и закри ушите си с ръце, за да не чуе звука, който вече си беше представила – ужасното тупване далеч долу. Инспектор Мариът изруга тихо.

– Трябваше да се сетим за прозореча – каза той. – Макар че трябва да ви кажа, щеше да бъде трудно за доказване. Ще слеза и ще... ще... се погрижа за каквото трябва.

– Горкият – изрече бавно Томи. – Ако е бил привързан към жена си...

Но инспекторът го прекъсна със сумтене.

– Привързан към нея? Не знам. Но се е чудел откъде да измъкне пари. Лейди Меривейл имала голямо собствено състояние и той би го наследил. Ако тя беше избягала с младия Хейл, той нямаше да види и пени от него.

– Значи затова е било, нали?

– Разбира се. От самото начало усетих, че сър Артър крие нещо, а с капитан Хейл всичко беше наред. Ние в Скотланд Ярд много добре разбираме нещата... но е трудно, когато фактите са срещу тебе. Сега ще слеза долу. На ваше място, мистър Бересфорд, бих дал чаша бренди на жена ви – за нея беше доста разстройващо.

– Зарзаватчиите – каза тихо Тапънс, след като вратата се затвори след невъзмутимия инспектор, – касапите, рибарите, детективите. Права бях, нали? Той знаеше.

Томи, който беше зает с бара, се приближи до нея с голяма чаша.

– Изпий това.

– Какво е? Бренди ли?

– Не. Голям коктейл, подходящ за триумфиращия Маккарти. Да, Мариът беше напълно прав. Така е било. Смел импас за манш и робер.

Тапънс кимна.

– Но не улучи посоката на импаса.

– И така – каза Томи, – попът падна.

Глава 9

Случаят с изчезналата дама

Звънецът на бюрото на мистър Блънт, Теодор Блънт, управител на Международна детективска агенция, нададе предупредителен зов. Томи и Тапънс дотичаха до съответните си шпионки, които даваха изглед към предверието. Там Албърт имаше задачата да забавя бъдещия клиент с различни артистични средства.

– Ще видя, сър – казваше той в момента. – Но се страхувам, че тъкмо сега мистър Блънт е много зает. Говори със Скотланд Ярд по телефона.

– Ще почакам – каза посетителят. – Не нося визитна картичка, но се казвам Габриел Ставансън.

Клиентът беше великолепен представител на мъжкия род, висок над шест фута. Лицето му беше бронзово и обветрено, а невероятното синьо на очите му контрастираше почти стряскащо с кафявата кожа.

Томи бързо взе решение. Той сложи шапката си, грабна някакви ръкавици и отвори вратата. Спря се на прага.

– Този господин ви чака, мистър Блънт – обяви Албърт.

Бърза сянка премина по лицето на Томи. Той извади часовника си.

– Трябва да съм при херцога в единадесет без петнадесет – каза той. После погледна настойчиво посетителя. – Мога да ви отделя няколко минути, ако ме последвате.

Посетителят тръгна покорно след него в канцеларията, където Тапънс седеше добродетелно с бележник и молив.

– Доверената ми секретарка, мис Робинсън – представи я Томи. – А сега, сър, може би ще изложите своя случай? Извън това, че е спешен, че сте дошли тук с такси и че скоро сте били в Арктика или в Антарктика, не зная нищо.

Посетителят се взря изумено в него.

– Великолепно! – извика той. – Мислех, че детективите правят такива неща само в книгите! Вашият портиер дори не ви каза името ми!

Томи въздъхна неодобрително.

– Та това беше толкова просто – рече той. – Лъчите на северното сияние в полярния кръг имат странно въздействие върху кожата, ултравиолетовите лъчи имат определени свойства. Пиша малка монография напоследък по въпроса. Но всичко това е извън темата. Какво ви доведе

тук при мен, в такова лошо разположение на духа?

– Ще започна с това, че се казвам Габриел Ставансън...

– О, разбира се! – възкликна Томи. – Известният изследовател. Наскоро се върнахте от района на Северния полюс, доколкото знам?

– Пристигнах в Англия преди три дни. Един приятел, който плаваше в северните води, ме върна с яхтата си. Иначе нямаше да се върна още две седмици. Трябва да ви кажа, мистър Блънт, че преди да тръгна на тази последна експедиция преди две години, имах голямото щастие да се сгодя за мисис Морис Лий Гордън...

Томи го прекъсна.

– Мисис Лий Гордън е била преди брака си... ?

– Почитаемата Хермиона Крейн, втората дъщеря на лорд Ланчестър – вметна Тапънс безгрижно.

Томи ѝ хвърли възхитен поглед.

– Първият ѝ съпруг е бил убит във войната – додаде тя.

Габриел Ставансън кимна.

– Точно така. Както казах, двамата с Хермиона се сгодихме. Предложих, разбира се, да се откажа от тази експедиция, но тя не искаше и да чуе за такова нещо, Бог да я благослови! Тя е идеалната жена за съпруга на изследовател. Е, първата ми мисъл след пристигането беше да видя Хермиона. Изпратих телеграма от Саутхамптън и се втурнах нататък с първия влак. Знаех, че тя временно живееше при една своя леля, лейди Сюзън Клонрей, на Понт Стрийт, и отидох право там. За мое голямо разочарование научих, че Херми е заминала да посети някакви приятели в Нортъмбърланд. Лейди Сюзън беше много мила, след като преодоля първата си изненада от това, че ме вижда. Както ви казах, очаквах я едва след две седмици. Тя каза, че Херми ще се върне след няколко дни. После попитах за адреса ѝ, но старата жена започна да мънка и да заеква. Каза, че Херми щяла да отседне на няколко различни места, но не знаела в какъв ред щяла да ги посети. Трябва да ви кажа, мистър Блънт, че ние с лейди Сюзън никога не сме се разбирали особено добре. Тя е една от онези дебелите жени с двойни брадички. Мразя дебелите жени – винаги съм ги мразил – дебелите жени и дебелите кучета са ненавиждани от Бога – а, за нещастие, толкова често се събират заедно! Знаем, че е ексцентрично от моя страна, но е така. Никога не мога да се разбера с дебела жена.

– Модата е съгласна с вас, мистър Ставансън – отбеляза сухо Томи.

– А и всеки си има любима непоносимост. При покойния лорд Робърт това бяха котките.

– Всъщност не искам да кажа, че лейди Сюзън не е наистина очарователна дама – може и да е, но никога не ми е харесвала. Винаги съм усещал дълбоко в себе си, че тя не одобряваше нашия годеж и съм сигурен, че ще настрои Херми срещу мен, ако има такава възможност. Казвам ви го, защото е важно. Смятайте го за предразсъдък, ако искате. Е, да продължа с историята си: аз съм от онези упорити грубияни, които обичат да става по тяхному. Не оставих на мира дамата от Понт Стрийт, докато не измъкнах от нея имената и адресите на хората, при които се предполагаше, че гостува Херми. После взех пощенския влак на север.

– Както разбирам, вие сте човек на действието, мистър Ставансън – усмихна се Томи.

– Това, което научих, се стовари върху мен като гръм. Мистър Блънт, никой от тези хора изобщо не я е виждал. От трите домове само в единия са я очаквали. Лейди Сюзън трябва да е сгрешила за другите два, но Херми е отложила посещението при приятелите си в последния момент с телеграма. Върнах се бързо в Лондон, разбира се, и отидох направо при лейди Сюзън. За да бъде справедлив към нея, трябва да кажа, че тя изглеждаше разстроена. Призна, че няма представа къде може да е Херми. Все пак силно се противопостави на идеята да отидем в полицията. Наблегна на това, че Херми не е глупаво младо момиче, а независима жена, която винаги е имала навика сама да прави плановете си. Сигурно беше заминала някъде по своя идея. Помислих си, че е много вероятно Херми да не е искала да докладва за всяко свое движение на лейди Сюзън. Но все пак бях притеснен. Имах онова странно усещане, което показва на човек, че нещо не е наред. Тъкмо си тръгнах, когато на лейди Сюзън донесоха телеграма. Тя гласеше следното: „Промених си плановете. Заминавам за Монте Карло за една седмица. Херми“.

Томи протегна ръка.

– Носите ли тази телеграма?

– Не. Но е била изпратена от Молдън, Съри. Забелязах това тогава, тъй като ми се стори странно. Какво ще прави Херми в Молдън? Никога не съм чувал да има приятели там.

– Не ви ли мина през ума да хукнете към Монте Карло, както сте хукнали на север?

– Мина ми през ума, разбира се. Но реших да се откажа. Разбирате ли, мистър Блънт, докато лейди Сюзън изглеждаше доста успокоена от тази телеграма, аз не бях. Стори ми се странно, че винаги изпраща телеграми, а не пише писма. Един-два реда със собствения ѝ почерк биха отстранили всичките ми страхове. Но всеки може да подпише телеграма

с „Херми“. Колкото повече мислех за това, толкова по-неспокоен ставах. Накрая отидох в Молдън. Това беше вчера следобед. Градчето не е лошо. И два хотела, добро игрище за голф и всичко останало. Търсих я навсякъде, където можах да се сетя, но нямаше никаква следа, че Херми някога е била там. На връщане във влака прочетох обявата ви и си помислих да предам случая на вас. Ако Херми наистина е заминала за Монте Карло, не искам да насочвам полицията по следите ѝ и да предизвикам скандал, но няма да тръгна самият аз за зелен хайвер. Ще остана тук, в Лондон, в случай... в случай че е имало някаква нечестна игра.

Томи кимна замислено.

– Какво точно подозирате?

– Не знам. Но чувствам, че нещо не е наред.

С бързо движение Ставансън извади едно калъфче от джоба си и го постави пред тях.

– Това е Хермиона – каза той. – Ще ви я оставя.

Снимката беше на висока, стройна жена, вече не в първа младост, но с очарователна пряма усмивка и красиви очи.

– Мистър Ставансън, има ли нещо, което сте пропуснали да ми кажете? – попита Томи.

– Не, няма.

– Никаква подробност, колкото и да е малка?

– Не, не мисля.

– Това затруднява задачата – въздъхна Томи. – Сигурно често сте забелязвали, мистър Ставансън, когато сте чели криминални романи, как само една малка подробност е нужна на великия детектив, за да се насочи по следата. Бих казал, че вашият случай се отличава с някои необичайни характеристики. Мисля, че вече съм го разрешил донякъде, но времето ще покаже. – Той вдигна цигулката, която лежеше на масата, и прокара един-два пъти лъка по струните. Тапънс изскърца със зъби. Дори изследователят трепна. Изпълнителят остави отново инструмента. – Няколко акорда от Мосговскенски – измърмори той. – Оставете ми адреса си, мистър Ставансън и аз ще ви държа в течение на работата ни.

Щом посетителят си тръгна от офиса, Тапънс грабна цигулката, сложи я в шкафа и завъртя ключа в ключалката.

– Ако трябва да се правиш на Шерлок Холмс – отбеляза тя, – ще ти намеря хубава малка спринцовка и шишенце с надпис „кокаин“, но, за Бога, остави цигулката на мира! Ако този мил изследовател не беше наивен като дете, щеше да те разкрие напълно. Ще продължаваш ли да се

преструваш на Шерлок Холмс?

– Лаская се, че досега се справях много добре – заяви Томи с известно самодоволство. – Дедукциите ми бяха добри, нали? Трябваше да рискувам с предположението за таксито. В края на краищата човек може да дойде дотук само с кола.

– Добре, че току-що прочетох информацията за годежа му в тазсутрешния „Дейли Мирър“ – отбеляза Тапънс.

– Да, това беше добра реклама за ефективността на „Блестящите детективи на Блънт“. Но случаят определено е за Шерлок Холмс. Дори ти не би могла да пропуснеш сходството му с изчезването на лейди Франсис Карфакс.

– Очакваш ли да откриеш трупа на мисис Лий Гордън в ковчег?

– Логически погледнато, историята трябва да се повтаря. А реално... Ти как мислиш?

– Ами – започна Тапънс – най-логичното обяснение като че ли е, че по една или друга причина Херми, както той я нарича, се страхува да се срещне с годеника си, и че лейди Сюзън я подкрепя. Всъщност честно казано, тя най-вероятно е забъркала някаква каша и сега гледа да се отърве някак.

– И на мен ми хрумна нещо такова – каза Томи. – Но си помислих, че е по-добре да сме съвсем сигурни, преди да предложим такова обяснение на човек като Ставансън. Какво ще кажеш да отскочим до Молдън, момичето ми? И няма да ни навреди, ако вземем няколко стика за голф със себе си.

Тапънс се съгласи и Международната детективска агенция беше оставена на грижите на Албърт.

Молдън, въпреки че беше известен град, не беше особено голям. Томи и Тапънс направиха всички възможни разследвания, които изобретателността им предлагаше, но не откриха абсолютно нищо. Докато се връщаха в Лондон обаче, на Тапънс ѝ хрумна блестяща идея.

– Томи, защо са написали „Молдън, Съри“ в телеграмата?

– Защото Молдън е в Съри, глупачето ми.

– Ти си глупаче, нямам предвид това. Ако получиш телеграма от... Хейстингс, да кажем, или Торкий, не пишат графството след него. Но след Ричмънд пишат „Ричмънд, Съри“. Защото има два града Ричмънд.

Томи, който шофираше, намали скоростта.

– Тапънс – заяви той с признателност, – идеята ти никак не е лоша. Да поразпитаме в първата поща.

Спряха пред малка сграда на края на главната улица. Бяха

достатъчни няколко минути, за да научат, че има два града с името Молдън. Молдън, Съри, и Молдън, Съсекс. Последният беше малко селце, в което обаче имаше телеграфна станция.

– Това е – развълнува се Тапънс. – Ставансън е знаел, че Молдън е в Съри, затова не е обърнал внимание на думата, започваща със „С“, след „Молдън“.

– Утре – каза Томи – ще огледаме Молдън, Съсекс.

Молдън, Съсекс беше много различен от своя съименник в Съри. Намираще се на четири мили от железопътната гара. В него имаше шест-седем малки вили, две кръчми, два малки магазина и телеграфо-пощенска станция, в която се продаваха бонбони и пощенски картички. Тапънс се зае с магазините, а Томи отиде в „Петелът и врабчето“. Срещнаха се половин час по-късно.

– Е? – попита Тапънс.

– Доста хубава бира – отвърна Томи, – но никаква информация.

– По-добре опитай в „Кралската глава“ – предложи Тапънс. – Аз се връщам в пощата. Там има една кисела старица, но чух да й викат, че обядът е готов.

Тя се върна в пощата и заразглежда картичките. Момиче със свежо лице, което все още дъвчеше, излезе от задната стая.

– Бих искала от тези, моля – каза Тапънс. – Имате ли нещо против да почакате, докато разгледам онези, смешните? – Тя разглеждаше пакет картички, докато говореше. – Толкова съм разочарована, че не можахте да ми кажете адреса на сестра ми. Тя е отседнала някъде наблизо, а загубих писмото ѝ. Казва се Лий Гордън.

Момичето поклати глава.

– Не си спомням. А през нас не минават много писма, така че сигурно бих запомнила името, ако го видя върху някое от тях. С изключение на Грейндж наоколо няма много големи имения.

– Какво е Грейндж? – попита Тапънс. – Кой е собственикът му?

– Доктор Хористън. Сега е превърнато в санаториум. Главно за нервнболни, доколкото знам. Дами, които идват за почивка и лечение, нещо подобно. Е, тук е доста тихо, дори прекалено тихо. – Тя се изкикоти.

Тапънс бързо избра няколко картички и ги плати.

– Онази кола, която идва, е на доктор Хористън – възкликна момичето.

Тапънс забърза към вратата. Минаваше малка, двуместна кола. На кормилото седеше висок, мургав мъж с равна черна брада и волево,

неприятно лице. Колата продължи надолу по улицата. Тапънс видя Томи да пресича платното и да идва към нея.

– Томи, мисля, че научих нещо. Санаториумът на доктор Хористън.

– Чух за него в „Кралската глава“ и си помислих, че си струва да поразговорим. Но ако тя е получила нервна криза или нещо такова, леля й и приятелите й сигурно щяха да знаят.

– Даа. Но нямах това предвид. Томи, видя ли онзи човек в двуместната кола?

– Да. Неприятен тип.

– Това беше доктор Хористън.

Томи подсвирна.

– Виж го ти хубостника. Има вид на изпечен мошеник. Какво ще кажеш, Тапънс? Да отидем ли да огледаме Грейндж?

Най-сетне откриха мястото, голяма, обширна сграда, заобиколена от изоставени ниви, с бърза мелнична вада, течаща зад имението.

– Мрачно свърталище – отбеляза Томи. – Побиват ме тръпки от него, Тапънс. Знаеш ли, имам чувството, че тази работа ще се окаже много по-сериозна, отколкото ни се струваше отначало.

– О, не. Стига само да идваме навреме. Онази жена е в някаква ужасна опасност. Предчувствам го.

– Не позволявай на въображението си да те ръководи.

– Не мога. Не вярвам на онзи човек. Какво да правим? Мисля, че е добра идея да отида сама и да натисна звънеца, а после да попитам смело за мисис Лий Гордън, само за да видя какво ще ми отговорят. Защото, в края на краищата, заведението може да е напълно честно и почтено.

Тапънс започна да действа според плана си. Вратата се отвори почти незабавно от прислужник с безизразно лице.

– Искам да видя мис Лий Гордън, ако е достатъчно добре, за да се срещне с мен.

Стори й се, че миглите на човека трепнаха за момент, но той бързо отговори:

– Тук няма никой с това име, госпожо.

– О, тук трябва да е. Това е Грейндж, санаториумът на доктор Хористън, нали?

– Да, госпожо. Но тук няма личност на име мисис Лий Гордън.

Объркана, Тапънс беше принудена да се оттегли извън портата и отново да се консултира с Томи.

– Може би казва истината. В крайна сметка не сме сигурни.

– Не. Той лъже. Убедена съм.

– Изчакай да се върне докторът – предложи Томи. – Тогава ще се представя за журналист, който иска да обсъди с него новата му система за лечение чрез почивка. Това ще ми даде възможност да вляза вътре и да проуча разположението на сградата.

Докторът се върна след около половин час. Томи почака пет минути, а после на свой ред отиде до главния вход. Но и той се върна разочарован.

– Докторът бил зает и не можело да го безпокоят. И никога не се срещал с журналисти. Тапънс, ти си права. Има нещо подозрително в това заведение. Разположението му е идеално – отдалечено на мили отвсякъде. Човек би могъл да умре тук, без никой да научи.

– Хайде – подкани го решително Тапънс.

– Какво ще правиш?

– Ще прескоча стената и ще се опитам да вляза в сградата тихо, без да ме забележат.

– Добре. Идвам с теб.

Градината беше доста обрасла и беше добро прикритие. Томи и Тапънс успяха да стигнат до задната част на сградата незабелязани.

Тук имаше широка тераса, от която се спускаха стръмни стъпала. В средата няколко френски прозореца гледаха към терасата, но те не се осмелиха да излязат на открито, а прозорците, под които бяха приклеknали, бяха твърде високо, за да погледнат през тях. Като че ли от разузнаването им нямаше да има голяма полза. Но изведнъж Тапънс стисна силно ръката на Томи.

Някой говореше в стаята над тях. Прозорецът беше отворен и откъс от разговора ясно стигна до ушите им.

– Влизай, влизай и затвори вратата – каза раздразнено мъжки глас.

– Казваш, че преди около час е идвала някаква дама и е питала за мисис Лий Гордън?

Тапънс разпозна отговарящия глас като този на безизразния прислужник.

– Да, сър.

– Каза, че не е тук, нали?

– Разбира се, сър.

– А после и този журналист – изфуча другият.

Внезапно той се приближи до прозореца и се подпря на рамката. Двамата отвън надникнаха от прикритието си зад храстите и разпознаха доктор Хорисън.

– Интересува ме най-вече жената – продължи докторът. – Как изглеждаше?

– Млада, хубава и много елегантно облечена, сър.

Томи побутна Тапънс с лакът в ребрата.

– Така значи – просъска докторът през зъби. – Точно от това се страхувах. Някоя приятелка на онази Лий Гордън. Става много трудно. Ще трябва да взема мерки...

Той остави изречението недовършено. Томи и Тапънс чуха затварянето на врата. Възцари се тишина.

Томи бързо тръгна обратно, като поведе и Тапънс. Когато стигнаха до малка полянка недалеч, но без опасност да ги чуят от къщата, той заговори.

– Тапънс, моето момиче, става сериозно. Намислили са някаква пакост. Мисля, че трябва веднага да се върнем в града и да се срещнем със Ставансън.

За негова изненада Тапънс поклати глава.

– Трябва да останем тук. Не чу ли, когато каза, че ще вземе мерки... Това може да означава всичко.

– Най-лошото е, че едва ли ще бъдем достатъчно убедителни, ако отидем в полицията.

– Слушай, Томи. Защо не се обадиш на Ставансън от селото? Аз ще остана тук.

– Може би това е най-добрият план – съгласи се съпругът ѝ. – Но... искам да кажа... Тапънс...

– Какво?

– Ще се пазиш, нали?

– Разбира се, стари глупако. Изчезвай.

Около два часа по-късно Томи се върна. Откри Тапънс да го чака близо до портата.

– Е?

– Не можах да се свържа със Ставансън. После се обадох на лейди Съюзън. Тя също беше излязла. После ми хрумна да се обадя на стария Брейди. Помолех го да потърси Хористън в медицинския справочник или както там му казват.

– И какво ти съобщи доктор Брейди?

– О, веднага си спомни името. Хористън някога бил почтен доктор, но направил някакъв фал. Брейди го нарече напълно безскрупулен шарлатанин и каза, че той лично не би се изненадал от нищо. Въпросът е какво да правим сега?

– Трябва да останем тук – отвърна бързо Тапънс. – Имам чувството, че са намислили да правят нещо тази вечер. Между другото един градинар подрязваше бръшляна около сградата. Томи, видях го къде сложи стълбата.

– Браво, Тапънс – одобри съпругът ѝ. – Значи тази нощ...

– Веднага щом се стъмни...

– Ще видим...

– Каквото ще видим.

Томи пое на свой ред наблюдението на къщата, докато Тапънс отиде в селото да хапне нещо.

Когато се върна, пое заедно поста. В девет часа решиха, че е достатъчно тъмно, за да започнат операцията. Сега можеха свободно да обикалят около къщата. Изведнъж Тапънс сграбчи ръката на Томи.

– Слушай.

Звукът, който тя беше чула, се повтори, леко отекващ в нощта. Беше женски вик от болка. Тапънс посочи нагоре към един прозорец на първия етаж.

– Чу се от онази стая – прошепна тя.

Отново същият тих стон прозвуча в нощната тишина.

Двамата слушатели решиха да приведат плана си в действие. Тапънс заведе Томи до мястото, където беше видяла градинаря да слага стълбата. Те я занесоха заедно до онази част на къщата, откъдето бяха чули стоновете. Щорите на всички прозорци на първия етаж бяха спуснати, но точно този прозорец беше открит.

Томи сложи стълбата колкото можеше по-тихо до къщата.

– Аз ще се кача – прошепна Тапънс. – Ти остани долу. Нямам нищо против качването по стълби, а ти можеш да я държиш по-стабилно от мен. А в случай че докторът се появи отнякъде, ти ще можеш да се справиш с него, а аз – не.

Тапънс се изкачи чевръсто по стълбата и внимателно вдигна глава, за да погледне през прозореца. После бързо се наведе, но след една-две минути много бавно погледна отново. Остана там около пет минути. После слезе.

– Тя е – изрече задъхано и възбудено. – Но, о, Томи, ужасно е! Тя лежи на едно легло, стене и се върти на всички страни. А точно като се качих, влезе една жена, облечена като медицинска сестра. Наведе се над нея и ѝ направи някаква инжекция в ръката. После отново излезе. Какво ще правим?

– В съзнание ли е?

– Така мисля. Почти съм сигурна, че е. Предполагам, че може да е вързана за леглото. Качвам се отново. И, ако мога, ще вляза в тази стая.

– Но, Тапънс...

– Ако попадна в някаква опасност, ще ти извикам. Чао.

Като се измъкна от по-нататъшни спорове, Тапънс отново забърза нагоре по стълбата. Томи я видя как се опитва да отвори прозореца, а после безшумно да побутва рамката. След още една секунда тя беше изчезнала вътре.

За Томи настъпи ужасно време. Първо не чуваше нищо. Тапънс и мисис Лий Гордън сигурно говореха шепнешком, ако изобщо говореха. После чу ниски гласове и въздъхна облекчено. Но изведнъж гласовете замлъкнаха. Мъртва тишина.

Томи наостри уши. Нищо. Какво ли правеха?

Изведнъж някой сложи ръка на рамото му.

– Да вървим – изрече гласът на Тапънс в тъмнината.

– Тапънс! Как стигна дотук?

– През главния вход. Да се махаме оттук.

– Да се махаме ли?

– Точно това казах.

– Но... мисис Лий Гордън...

С неописуемо горчив тон Тапънс отвърна:

– Отслабва!

Томи я погледна, подозирайки, че му се подиграва.

– Какво искаш да кажеш?

– Каквото казах. Отслабва. Става стройна. Намалява теглото си. Чу ли какво каза Ставансън? Че мрази дебели жени. През двете години, докато го нямало, Херми напълняла. Изпаднала в паника, когато научила, че той се връща, и се втурнала да се подложи на новото лечение на доктор Хористън. Правят й някакви инжекции, а той пази строго тайната и взема скъпо и прескъпо. Според мен той наистина е шарлатанин, но има страшен успех! Ставансън се връща две седмици по-рано, когато тя едва е започнала лечението. Лейди Сюзън се е заклела да пази тайна и съдържа обещанието си. А ние идваме тук и излизаме пълни идиоти!

Томи си пое дълбоко дъх.

– Доколкото знам, Уотсън – обяви той с достойнство, – утре в Куийнс хол има много хубав концерт. Ще имаме много време да се приготвим за него. А ти ще ми направиш услугата да не записваш този случай в хрониката си. Той няма абсолютно никакви забележителни особености.

Глава 10

„Сляпа баба“ със смъртта

– Добре – каза Томи и остави телефонната слушалка на вилката. После се обърна към Тапънс. – Беше шефът. Като че ли се е притеснил за нас. Изглежда, онези, които търсим, са се досетили, че не съм истинският мистър Теодор Блънт. Трябва да очакваме вълнения всеки момент. Шефът те моли да му направиш услугата да си отидеш вкъщи, да стоиш там и да не се месиш повече в работата. Явно гнездото на оси, което сме раздразнили, е по-голямо, отколкото някой си е представял.

– Всичко това за стоенето ми вкъщи са глупости – заяви решително Тапънс. – Кой ще се грижи за теб, ако аз си отида? Освен това обичам вълненията. Напоследък работата не беше много оживена.

– Е, не може всеки ден да стават убийства и обири – рече Томи. – Бъди разумна. Чуй идеята ми. Когато работата е в застои, трябва да правим домашни упражнения.

– Например, да лежим по гръб и да си размахваме краката във въздуха? Нещо такова?

– Не тълкувай думите ми така буквално. Когато казвам „упражнения“, имам предвид упражнения в детективското изкуство. Изучаване на големите майстори. Например...

От едно чекмедже до него Томи извади огромна тъмнозелена кърпа. Постави си я много внимателно върху очите си. После измъкна часовник от джоба си.

– Счупих му стъклото тази сутрин – обяви той. – Така се получи часовник без стъкло, който моите чувствителни пръсти докосват много леко.

– Внимавай – каза Тапънс. – Да не повредиш малката стрелка.

– Дай си ръката – прекъсна я Томи. Той я задържа, като търсеше пулса с пръст. – А! Клавиатурата на тишината. Тази жена не страда от сърдечни болести.

– Предполагам, че си Торнли Колтън? – попита Тапънс.

– Точно така – отвърна Томи. – Слепият Проблемист. А ти си чернокосата секретарка с бузи като ябълки...

– Намерена във вързоп с бебешки дрехи, намерен на брега на река – довърши Тапънс.

– А Албърт е Таксата, по прякор Скаридата.

– Трябва да го научим да казва: „Брей!“ – каза Тапънс. – И гласът му не е остър. Ужасно е пресипнал.

– Виждаш тънкия кух бастун, опрян на стената до вратата, който ми казва толкова много, когато го държа в чувствителните си пръсти – продължи Томи. После се изправи и се блъсна в един стол. – По дяволите! – възкликна той. – Бях забравил, че този стол е тук.

– Сигурно е ужасно да си спял – предположи съчувствено Тапънс.

– И още как – съгласи се с готовност Томи. – Най-много ми е мъчно за всички онези нещастници, които загубиха зрението си във войната. Но казват, че когато живее в тъмнина, човек развива особени сетива. Това искам да се опитам да постигна. Ще бъде много полезно да тренирам ориентация в тъмнина. А сега, Тапънс, бъди един добър Сидни Темз. Колко стъпки трябва да направя до този бастун?

Тапънс отчаяно се опита да отгатне.

– Три направо и пет наляво – рискува тя.

Томи тръгна несигурно. Тапънс го спря с предупредителен вик, когато осъзна, че при четвъртата стъпка ще се блъсне в стената.

– Не е лесно – рече тя. – Нямах представа колко е трудно да прецениш колко стъпки са нужни.

– Много интересно – възкликна Томи. – Повикай Албърт. Ще се ръкувам с вас двамата и ще видя дали ще разбере кой кой е.

– Добре – съгласи се Тапънс, – но Албърт ще трябва първо да си измие ръцете. Сигурно са лепкави от онези ужасни кисели бонбони, които постоянно дъвче.

Албърт с интерес се включи в играта.

Томи свърши с ръкостисканията и се усмихна самодоволно.

– Клавиатурата на тишината не може да ме лъже – измърмори той. – Първият беше Албърт, а вторият – ти, Тапънс.

– Грешка! – извика Тапънс. – И това ми било клавиатура на тишината! Реши, че съм аз заради пръстена. А аз го сложих на пръста на Албърт.

Проведени бяха и други експерименти с все същия успех.

– Но ще се науча – обяви Томи. – Човек не може да очаква непогрешимост от първия път. Ето какво ще ви кажа. Тъкмо е време за обяд. Ние с теб ще отидем в „Блиц“, Тапънс. Слепецът и неговият водач. Там ще научим някои много полезни неща.

– Според мен, Томи, само ще си намерим белята.

– Не, няма. Ще се държа съвсем джентълменски. Но се обзалагам, че до края на обяда ще съм неузнаваем.

След като всички протести отпаднаха, четвърт час по-късно Томи и Тапънс се бяха разположили удобно на една ъглова маса в Златната зала на „Блиц“.

Томи леко прокара пръсти по менютото.

– За мен – пилаф де хомар и пиле на грил – промърмори той.

Тапънс също направи своя избор и келнерът се отдалечи.

– Дотук добре – каза Томи. – А сега едно по-амбициозно предположение. Какви хубави крака има онова момиче с къса пола, онова, което току-що влезе.

– Как го направи, Торн?

– Хубавите крака придават особена вибрация на пода, която се приема от моя кух бастун. Или, честно казано, в големите ресторанти почти винаги има по някое момиче с хубави крака, застанало на вратата и търсещо приятелите си, а при сегашната мода на късите поли тя сигурно ще се възползва от случая да ги покаже.

Продължиха да се хранят.

– Мисля, че човекът през две маси е много богат спекулант – заявя безгрижно Томи. – Евреин е, нали?

– Не е зле – одобри Тапънс. – А дали е евреин, не знам.

– Няма да ти казвам всеки път как го правя. Разваля ми удоволствието. Главният келнер сервира шампанско през три маси вдясно. Пълна жена в черно след малко ще мине покрай нашата маса.

– Томи, как можеш да...

– Аха! Вече започваш да разбираш какво мога. От масата зад теб тъкмо става едно хубаво момиче в кафяво.

– Ами! – отвърна Тапънс. – Млад мъж в сиво.

– О! – възкликна Томи, леко смутен.

В този момент двама мъже, които дотогава седяха на една маса недалеч и наблюдаваха младата двойка с настойчив интерес, станаха и се приближиха до ъгловата маса.

– Извинете – каза по-възрастният от двамата, висок, добре облечен мъж с очила и малки сиви мустаци. – Казаха ми, че вие сте мистър Теодор Блънт. Мога ли да попитам дали е така?

Томи се поколеба за момент, като се почувства някак неудобно. После кимна с глава.

– Така е. Аз съм мистър Блънт.

– Какъв неочакван късмет! Мистър Блънт, смятах да се отбия в офиса ви след обяд. Имам проблем, много сериозен проблем. Но... извинете... някаква злополука ли сте претърпели с очите си?

– Драги господине, аз съм напълно съляп – отговори меланхолично Томи.

– Какво?

– Изненадан сте. Но сигурно сте чували за слепи детективи?

– В книгите – да. Но никога в истинския живот. И наистина никога не съм чувал, че вие сте съляп.

– Много хора не знаят този факт – измърмори Томи. – Нося превръзка на очите си днес, за да спася очните си ябълки от ослепителната светлина. Но без нея много хора никога не са подозирали за недъга ми, ако го наречем така. Разбирате ли, очите ми не могат да ме подведат. Но достатъчно за това. Да отидем ли веднага в кантората ми, или ще ме запознаете с фактите по случая тук? Последното би било най-добро, мисля.

Келнерът донесе още два стола и двамата мъже седнаха. Вторият, който мълчеше, беше по-нисък, с яко телосложение и много мургав.

– Въпросът е много деликатен – каза по-възрастният, като поверително снижи глас. Погледна несигурно Тапънс. Мистър Блънт като че ли усети погледа.

– Да ви представя доверената си секретарка – каза той. – Мис Ганг. Открита е на брега на едноименната индийска река във вързопче бебешки дрехи. Много тъжна история. Мис Ганг е моите очи. Придружава ме навсякъде.

Непознатият отговори на представянето с поклон.

– Значи мога да говоря открито. Мистър Блънт, дъщеря ми, шестнадесетгодишно момиче, беше отвлечена при доста странни обстоятелства. Открих това преди половин час. Случаят е такъв, че не се осмелих да се обадя в полицията. Вместо това се обадох във вашата кантора. Казаха ми, че сте излезли на обяд, но ще се върнете около два и половина. Дойдох тук с приятеля си капитан Харкър...

Ниският мъж кимна и промърмори нещо.

– За наш голям късмет се случи и вие да обядвате тук. Не трябва да губим време. Трябва веднага да се върнете с мен в дома ми.

Томи внимателно възрази.

– Мога да дойда с вас след половин час. Първо трябва да се върна в кантората си.

Капитан Харкър, който се обърна да погледне Тапънс, вероятно се изненада от полуусмивката, която за момент се мярна в ъгълчетата на устните й.

– Не, не, така няма да стане. Трябва да се върнете с мен. –

Сивокосият мъж извади една визитна картичка от джоба си и я подаде през масата. – Ето името ми.

Томи я опипа с пръсти.

– Пръстите ми не са достатъчно чувствителни за това – усмихна се той и я подаде на Тапънс, която прочете тихо:

– Херцог Блеъргори.

Тя погледна клиента с голям интерес. Херцог Блеъргори беше известен като много високомерен и недостъпен благородник, който се беше оженил за дъщерята на един чикагски касапин, много по-млада от него, при това с жизнен темперамент, който не предвещаваше добро съвместно бъдеще. Напоследък се носеха слухове, че не се разбира.

– Ще дойдете ли веднага, мистър Блът? – попита херцогът със сприхава нотка в гласа си.

Томи отстъпи пред неизбежното.

– Ние с мис Ганг ще дойдем с вас – тихо отвърна той. – Ще ме извините ли, ако останем само за да изпия една голяма чаша черно кафе? Ще го сервират незабавно. Страдам от много потискащи пристъпи на главоболие, резултат от проблемите с очите ми, а кафето успокоява нервите ми. – Той повика келнера и поръча. После се обърна към Тапънс: – Мисис Ганг, утре ще обядвам тук с френския полицейски префект. Моля, отбележете менюто и го дайте на главния келнер с инструкции да запази обичайната ми маса. Помагам на френската полиция в един важен случай. Хонорарът... – той замълча – е значителен. Готова ли сте, мис Ганг?

– Да – каза Тапънс с отворена писалка.

– Ще започнем с онази специална салата от скариди, която правят тук. После да следва... я да видим... да следва... А, да, омлет „Блиц“ и може би два пъти Tourneidos а l'Etranger. – Той замълча и извинително измърмори: – Надявам се да ми простите. О, да, суфле „Сюрприз“. Това ще завърши угощението. Много интересен човек е френският префект. Може би го познавате?

Събеседникът му отговори отрицателно, а Тапънс стана и отиде да поговори с главния келнер. След малко се върна, точно когато поднесоха кафето.

Томи изпи голяма чаша, после стана.

– Бастунът ми, мис Ганг? Благодаря. Посоката, моля?

Това беше мъчителен момент за Тапънс.

– Една надясно и осемнадесет направо. Около петата крачка един келнер сервира на масата от лявата ви страна.

Като размахваше безгрижно бастуна си, Томи тръгна. Тапънс го следваше плътно и се стремеше незабелязано да го направлява. Всичко вървеше добре, докато стигнаха вратата. Един мъж влезе доста забързано, и преди Тапънс да може да предупреди слепия мистър Блънт, той се блъсна право в новодошлия. Последваха обяснения и извинения.

Пред вратата на „Блиц“ чакаше елегантна лимузина. Самият херцог помогна на мистър Блънт да се качи.

– Колата ви тук ли е, Харкър? – попита той през рамо.

– Да. Зад ъгъла.

– Вземете мис Ганг в нея, моля.

Преди някой да каже и дума, той беше скочил вътре до Томи и колата плавно потегли.

– Много деликатен въпрос – промърмори херцогът. – Скоро ще ви запозная с подробностите.

Томи вдигна ръка към главата си.

– Вече мога да махна превръзката – забеляза той учтиво. – Само блясъкът на изкуствената светлина в ресторанта налагаше употребата ѝ.

Но ръката му беше грубо блъсната обратно. В същото време той усети натиска на нещо твърдо и кръгло между ребрата си.

– Не, драги мистър Блънт – възрази гласът на херцога – но този глас внезапно се беше променил. – Няма да махате превръзката. Ще седите неподвижно и няма да помръдвате. Ясно ли е? Не искам пистолетът ми да гръмне. Разбирате ли, аз случайно не съм херцог Блеъргори. Взех името назаем за случая, като знаех, че няма да откажете да придружите толкова известен клиент. Аз съм нещо много по-прозаично – търговец на колбаси, който е загубил жена си.

Усети как събеседникът му се стресна.

– Това ви говори нещо – изсмя се. – Драги млади човече, вие се оказате невероятно глупав. Страхувам се, много се страхувам, че вашата дейност ще бъде преустановена в бъдеще.

Той изговори последните думи със зловеща наслада.

Томи седеше неподвижен, без да отговаря на подигравките на „херцога“.

След малко колата забави и спря.

– Само един момент – каза фалшивият херцог. Той сръчно натъпка една носна кърпа в устата на Томи и завърза шала си върху нея. – В случай че сте достатъчно глупав да викате за помощ – обясни благо той.

Вратата на колата се отвори и шофьорът я задържа. Той и господарят му измъкнаха Томи отвътре и го повлякоха припряно по някакви

стълби и през вратата на някаква сграда.

Вратата се затвори зад тях. Във въздуха се усещаше богатата ориенталска миризма. Краката на Томи потънаха дълбоко в пухкав килим. Довлякоха го по същия начин по друго стълбище и в стая, която според него беше в задната част на къщата. Тук двамата мъже вързаха ръцете му. Шофьорът излезе, а другият извади кърпата от устата му.

– Вече можете да говорите свободно – обяви любезно той. – Какво имате да кажете, млади човече?

Томи прочисти гърлото си и облиза болящите ъгълчета на устните си.

– Надявам се, че не сте загубили кухия ми бастун – меко каза той. – Струваше ми доста пари да ми го направят.

– Наистина имате кураж – каза другият след моментно мълчание. – Или сте просто глупак. Не разбирате ли, че ви хванах, че ви държа в ръцете си? Че сте изцяло в моя власт? Че не е много вероятно отново да срещнете някой от познатите си.

– Не можете ли да ми спестите тази мелодрама? – попита жално Томи. – Трябва ли да кажа: „О, злодей, аз все пак ще те победя“? Тези неща отдавна излязоха от мода.

– А момичето? – каза другият, като го наблюдаваше. – Нейната съдба не ви ли интересува?

– Като размишлявах колко прави две и две по време на принудителното си мълчание преди малко – отвърна Томи, – стигнах до неизбежното заключение, че онзи бърбив приятел Харкър е също един отчаян престъпник и поради това моята нещастна секретарка скоро ще се присъедини към нашата мила компания.

– Прав сте за едното, но грешите за другото. Мисис Бересфорд, виждате, че знам всичко за вас, мисис Бересфорд няма да бъде доведена тук. Това е малка предпазна мярка от моя страна. Хрумна ми, че вероятно вашите високопоставени приятели може да ви държат под наблюдение. В такъв случай преследването ще се раздвои и няма да могат да открият и двама ви. При всички случаи ще държа един от вас в ръцете си. А сега чакам...

Той замълча, защото вратата се отвори. Шофьорът каза:

– Не са ни преследвали, сър. Чисто е.

– Добре. Можеш да тръгваш, Грегъри.

Вратата се затвори отново.

– Дотук добре – каза „херцогът“. – А сега какво да правя с вас, мистър Бересфорд-Блънт?

– Бих искал да махнете тази ужасна превръзка от очите ми.

– Не мисля да го правя. С нея вие сте наистина сляп, а без нея ще виждате така добре, както и аз, но това не е с съответствие с моя малък план. Защото аз имам план. Вие обичате сензационната литература, мистър Блът. Малката игричка, която вие и жена ви играехте днес, го доказва. Аз също организирах една малка игричка. Нещо доста остроумно, както съм сигурен, че ще признаете, щом ви го обясня. Разбирате ли, този под, върху който стоите, е направен от метал, а тук-там по повърхността му има малки неравности. Докосвам един прекъсвач. Така. – Чу се остро щракване. – Сега електрическият ток е включен. Да настъпите някое от тези малки бутони ще означава смърт! Разбирате ли? Ако можехте да виждате... но вие не виждате. Вие сте на тъмно. Такава е играта – „Сляпа баба“ със смъртта. Ако успеете да достигнете невредим вратата – свобода! Но мисля, че дълго преди да я достигнете, ще сте настъпили някое от опасните места. И това ще бъде много забавно за мен! – Той се приближи и развърза ръцете на Томи. После му подаде бастуна с лек ироничен поклон. – Слепият Проблемист. Да видим дали ще разреши този проблем. Ще стоя тук с готов пистолет. Ако вдигнете ръце над главата си, за да махнете тази превръзка от очите, ще стрелям. Ясно ли е?

– Напълно – отвърна Томи. Беше доста блед, но решителен. – Предполагам, че нямам никакъв шанс?

– Ами... – Другият сви рамене.

– Наистина сте страшно изобретателен – продължи Томи. – Но сте забравили едно. Може ли да запаля цигара между другото? Сърцето ми всеки момент ще се пръсне.

– Можете да запалите цигара, но без номера. Помнете, че ви наблюдавам с готов пистолет.

– Не съм дресирано куче – заяви Томи. – Не правя номера. – Той извади цигара от табакерата си, после потърси кибрит. – Спокойно. Не търся револвер. Но вие и без това знаете, че не съм въоръжен. Все пак както казах преди, забравили сте едно нещо.

– И какво е то?

Томи извади кибритена клечка от кутийката и я задържа, готов да запали.

– Аз съм сляп, а вие виждате. Признавам го. Имате предимство. Но да предположим, че и двамата бяхме в тъмнина, какво ще кажете? Къде е тогава вашето предимство?

Той запали кибритената клечка.

– Каните се да стреляте по ключа на лампата? Да потопите стаята в мрак? Няма да стане.

– Точно така – каза Томи. – Не мога да ви дам мрак. Но крайностите си приличат, нали знаете. Какво ще кажете за светлина?

Докато говореше, той допря кибритената клечка до нещо, което държеше в ръка, и го хвърли на масата.

Ослепителен блясък изпълни стаята.

За момент, ослепен от силната бяла светлина, „херцогът“ премигна и залитна назад, а ръката му с пистолета се отпусна.

Той отвори отново очи и усети нещо остро да бодне гърдите му.

– Хвърлете този пистолет – заповяда Томи. – Хвърлете го бързо. Съгласен съм с вас, че кухият бастун е глупава измислица. Затова не си взех такъв. Затова пък една хубава тясна кама е много полезно оръжие. Не мислите ли? Полезна почти колкото магнезиевата жица. Хвърлете този пистолет.

Подчинявайки се на необходимостта, подчертана от острието, мъжът хвърли пистолета. После скочи със смях.

– Но все още имам предимство – подигра му се той. – Защото аз виждам, а вие – не.

– Тук грешите – заяви Томи. – Виждам великолепно. Превръзката е фалшива. Исках да изиграя Тапънс. Отначало да направя една-две грешки, а после към края на обяда да се проявя с няколко прекрасни догадки. Така че спокойно бих могъл да стигна до вратата и да избягна всички бутони. Но не вярвах, че ще играете честно. Никога не бихте ме пуснали жив оттук. Внимавайте...

С разкривено от гняв лице, „херцогът“ се хвърли напред, забравяйки в яростта си да гледа къде стъпва.

Изведнъж се издигна синя искра. Той залитна за момент, после падна като отсечен. Лек мирис на опърлена плът изпълни стаята, примесен с по-силната миризма на озон.

– О! – извика Томи.

Той изтри лицето си с ръка.

После, движейки се пъргаво и внимателно, стигна до стената и докосна превключвателя, който беше видял другият да включва.

Прекоси стаята до вратата, отвори я внимателно и погледна навън. Наоколо нямаше никой. Слезе по стълбите и излезе през предния вход.

Вече в безопасност на улицата, той погледна къщата с леко потрепване, като си записа номера. После забърза към най-близката телефонна кабина.

След момент на мъчително безпокойство един добре познат глас проговори.

– Тапънс, слава богу!

– Да, добре съм. Разбрах всичките ти инструкции. Таксата, Скаридата, ела в „Блиц“ и следвай двамата непознати. Албърт е дошъл навреме. Когато сме тръгнали с различни коли, той ме е последвал с такси, видял е къде ме заведеха и се е обадил в полицията.

– Албърт е добро момче – заключи Томи. – Кавалер. Бях сигурен, че ще избере да последва теб. Но все пак се безпокоях. Имам много да ти разказвам. Връщам се веднага. И първото, което ще направя, е да напиша потресаващо голям чек за приюта за слепи „Свети Дънстан“. За Бога, трябва да е ужасно да не можеш да виждаш.

Глава 11

Човекът в мъглата

Томи не беше доволен от живота. „Блестящите детективи на Блънт“ бяха преживели един обрат, който се беше отразил на гордостта им, ако не и на джобовете. Повикани за професионално изясняване на тайната на изчезнала перлена огърлица в Адлингтън хол, Адлингтън, блестящите детективи на Блънт се бяха провалили. Докато Томи, тръгнал по следите на една графиня – комарджийка, я следеше, преоблечен като римокатолически свещеник, а Тапънс се „занимаваше“ с племенника в семейството на игрището за голф, местният полицейски инспектор безстрастно беше арестувал втория портиер, който се оказа добре познат в полицейското управление крадец, и който призна вината си без въртане.

Поради това Томи и Тапънс се бяха оттеглили с цялото достойнство, което бяха успели да съберат, и в настоящия момент се утешаваха с коктейли в хотел „Гранд Адлингтън“. Томи още носеше свещеническия си костюм.

– Никак не се проявих в духа на отец Браун – отбеляза тъжно той. – И все пак имам точно подходящия чадър.

– Проблемът не беше за отец Браун – отвърна Тапънс. – Трябва да има истинска атмосфера от началото. Трябва да правиш нещо съвсем обикновено, и изведнъж да започнат да се случват странни неща. Така би се получило.

– За нещастие – каза Томи – трябва да се върнем в града. Може би нещо странно ще се случи по пътя към гарата.

Той вдигна чашата, която държеше към устните си, но течността изведнъж се разля, защото една тежка ръка го плесна по рамото и глас, съответстващ на ръката, приветствено избуча:

– Господ да ме поживи, те са! Старият Томи! А също и мисис Томи. Кой вятър ви довя тук? Не съм ви виждал и чувал от години.

– Та това е Балгър! – възкликна Томи, остави на масата остатъка от коктейла си и се обърна да погледне новодошлия, едър широкоплещест тридесетгодишен мъж с кръгло, червено и сияещо лице, облечен в костюм за голф. – Добрият стар Балгър!

– Да ти кажа, старче – заяви Балгър (чието истинско име между другото беше Марвин Есткорт), – не знаех, че си сложил расото. Просто

очите ми не те възприемат в това облекло.

Тапънс избухна в смях, а Томи изглеждаше притеснен. Изведнъж осъзнаха присъствието на четвърти човек.

Високо, слабо създание с яркозлатиста коса и кръгли сини очи, почти невъзможно красиво, облечено с нещо черно, много скъпо на вид, прекрасна хермелинова наметка и много големи перлени обеци. Тя се усмихваше. И усмивката ѝ казваше много. Изразяваше, например, че тя прекрасно знае, че представлява най-хубавото момиче, което може да се види със сигурност в Англия, а вероятно – в целия свят. Не беше от сурност, просто знаеше със сигурност, че е така.

Томи и Тапънс я познаха веднага. Бяха я гледали три пъти в „Тайните на сърцето“, още толкова в един друг голям хит, „Огнени стълбове“, и в още неизчислим брой пиеси. Вероятно нямаше друга актриса в Англия, обичана толкова от британската публика, колкото мис Джилда Глен. Според общественото мнение тя беше най-красивата жена в Англия. Злите езици добавяха, че е и най-глупавата.

– Стари мои приятели, мис Глен – представи ги Есткорт с извинителен нюанс в гласа заради това, че е допуснал дори за миг да забрави такава сияйно създание. – Томи и мисис Томи, позволете ми да ви представя мис Джилда Глен.

В гласа му звънна неподправена гордост. Само с появата си, придружена от него, мис Глен го удостояваше с голяма почит.

Актрисата се взираше в Томи с искрен интерес.

– Наистина ли сте свещеник? – попита тя. – Искам да кажа, римокатолически свещеник? Защото си мислех, че те не се женят.

Есткорт отново избухна в смях.

– Хубава работа – избуча той. – Хитро куче си ти, Томи. Трябва да сте щастлива, че не се е отрекъл от вас, както от всички други мирски суети.

Джилда Глен изобщо не му обърна внимание. Продължи да се взира озадачено в Томи.

– Свещеник ли сте? – настоя тя.

– Малцина от нас са онова, което изглеждат – отвърна тихо Томи. – Моята професия не е много по-различна от тази на свещеника. Не давам опрощения... но изслушвам признания. Аз...

– Не го слушай – прекъсна го Есткорт. – Той се заная с теб.

– Ако не сте свещеник, не разбирам защо сте облечен като такъв – почуди се тя. – Освен ако...

– Не съм престъпник, бягащ от правосъдието – обясни Томи. –

Точно обратното.

– О! – Тя се намръщи и красивите ѝ очи го погледнаха объркано.

„Чудя се дали някога ще го схване – помисли си Томи. – Изглежда, за нея трябва да се изразя с едносрични думи.“, а на глас каза:

– Знаеш ли кога са влаковете обратно за града, Балгър? Трябва да се прибираме. Далеч ли е гарата?

– На десет минути пеш. Но не бързайте. Следващият влак е в 6:35, а сега е едва шест без двадесет. Току-що изпуснахте предишния.

– По кой път да отидем до гарата?

– Наляво, щом излезете от хотела. После... нека да помисля... по Морганс Авеню ще е най-прекият път, нали?

– Морганс Авеню ли? – Мис Глен силно се стресна и озадачено се вторачи в него.

– Знам какво си мислиш – разсмя се Есткорт. – Духът. От едната страна на Морганс Авеню са гробищата и според преданието един полицай, загинал от насилствена смърт, става от гроба и върви по стария си маршрут, нагоре – надолу по Морганс Авеню. Призрак-полицай! Представете си само! Но много хора се кълнат, че са го видели.

– Полицай ли? – попита мис Глен. Тя леко потръпна. – Но нали не съществуват духове, а? Искам да кажа... нали няма такива неща? – Тя стана и се загърна по-плътно в наметката си. – Довиждане – сбогува се отнесено тя.

Напълно беше пренебрегнала Тапънс и сега дори не погледна към нея. Но хвърли през рамо един озадачен, въпросителен поглед към Томи.

Точно когато стигна до вратата, тя се сблъска с висок мъж със сива коса и пълно лице, който нададе изненадано възклицание. Като я хвана за ръката, той я поведе през вратата, говорейки ѝ оживено.

– Прекрасно създание, нали? – каза Есткорт. – Но има мозък колкото птиче. Говори се, че ще се омъжи за лорд Леконбъри. Онзи на вратата беше Леконбъри.

– Не изглежда много подходящ мъж за женене – забеляза Тапънс.

Есткорт сви рамене.

– Мисля, че титлите все още имат някакъв блясък – отвърна той. – А и Леконбъри в никакъв случай не е някакъв обеднял пер. Тя ще удари голямата печалба. Никой не знае откъде е изскочила. Не ще да е от някой дворец, смее да твърдя. Както и да е – има нещо дяволски тайнствено в това, че е тук. Не е отседнала в хотела. А когато се опитах да открия къде е отседнала, тя ме сряза и то доста грубо, както само тя си знае.

Да пукна, ако знам какво става. – Той погледна часовника си и възкликна: – Трябва да изчезвам. Страшно се радвам, че пак се видях с вас двамата. Трябва да излезем в града заедно някоя вечер. Довиждане.

Той забърза навън. В това време се появи куриер с бележка върху поднос. Бележката не беше адресирана.

– Но е за вас, сър – каза той на Томи. – От мис Джилда Глен.

Томи я отвори и я прочете с известно любопитство. Съдържаше няколко реда, написани с едър и неравен почерк.

„Не съм сигурна, но мисля, че ще можете да ми помогнете. А и ви е по път за гарата. Можете ли да бъдете в Бялата къща на Морганс Авеню в шест и десет?

Искрено ваша
Джилда Глен.“

Томи кимна на куриера, който си тръгна, и после подаде бележката на Тапънс.

– Невероятно! – възкликна тя. – Сигурно още те мисли за свещеник.

– Не – замислено отвърна Томи. – Бих казал, най-после е схванала, че не съм такъв. А! Това пък какво е?

„Това“ беше млад мъж с пламтящо червена коса, агресивна челюст и ужасно парцаливи дрехи. Беше влязъл в залата и сега крачеше нагоре-надолу, мърморейки си под носа.

– Ад! – възкликна червенокосият, силно и яростно. – Това е положението – ад! – Той се тръшна в един стол близо до младата двойка и се вторачи в тях навъсено. – Проклети да са всички жени! Това ще ви кажа! – Заяви младият мъж, оглеждайки свирепо Тапънс. – О! Вдигнете скандал, ако искате. Изхвърлете ме от хотела. Няма да ми е за пръв път. Защо да не казваме каквото мислим? Защо трябва да съдържаме чувствата си, да се хилим самодоволно, да повтаряме каквото говорят всички останали. Не се чувствам приятен и любезен. Искан ми се да сграбча някого за гърлото и постепенно да го удуша до смърт.

Той замълча.

– Някоя определена личност ли? – попита Тапънс. – Или просто който и да е?

– Една определена личност – отвърна мрачно младият мъж.

– Това е много интересно – каза Тапънс. – Няма ли да ни кажете още нещо?

– Казвам се Рийли – започна червенокосият. – Джеймс Рийли. Може да сте чували за мен. Написах малка стихосбирка с пацифистки стихотворения. Добри са, въпреки че аз го казвам.

– Пацифистки стихотворения? – повтори Тапънс.

– Да! Защо не? – поинтересува се войнствено мистър Рийли.

– А, нищо – отвърна бързо Тапънс.

– Винаги съм бил за мира – продължи яростно мистър Рийли. – По дяволите войната. И жените! Жените! Видяхте ли онова създание, което се влачеше наоколо? Джилда Глен, така се казва. Джилда Глен! Господи, как боготворях тази жена. И едно ще ви кажа, ако тя изобщо има сърце, то е мое. Тя някога ме обичаше и мога отново да я накарам да ме обича. А ако се продаде на онзи мръсник, Лекънбъри, Господ да ѝ е на помощ. По-скоро бих я убил със собствените си ръце.

При тези думи той се изправи и се втурна навън.

Томи вдигна вежди.

– Доста развълнуван джентълмен – измърмори той. – Е, Тапънс, ще тръгваме ли?

Падаше тънка мъгла, когато излязоха от хотела и усетиха хладния въздух навън. Следвайки упътването на Есткорт, те завиха рязко наляво и след няколко минути стигнаха до завои с табелата „Морганс Авеню“.

Мъглата се беше сгъстила. Мека и бяла, тя прелиташе покрай тях на малки въртящи се кълба. От лявата им страна се издигаше високата стена на гробищата, а от дясната – ред малки къщи. Те скоро свършиха и бяха заместени от висок жив плет.

– Томи – заговори Тапънс, – започвам да се чувствам нервна. Тази мъгла... и тишината... Като че ли сме отдалечени на мили от света.

– Наистина – съгласи се Томи. – Като че ли сме сами на цялата земя. Заради мъглата е. Не виждаме нищо.

Тапънс кимна.

– Само нашите стъпки отекват по паважа. Какво е това?

– Кое?

– Стори ми се, че чух други стъпки зад нас.

– Всеки момент ще видиш призрака, ако се навиваш така – увери я мило Томи. – Стига с тези нерви. Да не би да се страхуваш, че полицаят-призрак ще сложи ръка на рамото ти?

Тапънс нададе остър писък.

– Стига, Томи. Сега ми го внуши.

Тя проточи шия назад, опитвайки се да надникне през белия воал, увит около тях.

– Ето ги отново – прошепна тя. – Не, сега са отпред. О, Томи, да не искаш да кажеш, че не ги чуваш?

– Наистина чувам нещо. Да, стъпки зад нас. Някой друг върви на-сам, за да хване влака. Чудя се...

Той внезапно спря и застана неподвижно. Тапънс ахна.

Защото завесата от мъгла пред тях изведнъж се разтвори по възможно най-невероятния начин, и там, на не повече от двадесет фута, изведнъж се появи гигантски полицаи, като че ли материализирал се от мъглата. В един момент го нямаше, а в следващия беше там – или поне така изглеждаше за доста разгорещеното въображение на двамата зрители. После когато мъглата се разпръсна още повече, се появи малък декор, като че ли подреден на сцена.

Едър син полицаи, алена пощенска кутия, а от дясната страна на пътя – бяла къща.

– Червено, бяло и синьо – каза Томи. – Колко живописно. Ела, Тапънс, няма от какво да се страхуваш.

Защото както вече беше забелязал, полицаите бяха истински. И освен това не беше толкова гигантски, както им се беше сторил, мержелев-ейки се в мъглата.

Но когато тръгнаха напред, зад тях се чува стъпки. Един мъж забързано ги подмина. Той зави при портата на Бялата къща, изкачи стъпалата и заблъска оглушително с чукчето по вратата. Отвориха му точно когато двамата стигнаха мястото, където стоеше полицаите, вторачен след него.

– Този господин като че ли много бърза – изкоментира полицаите.

Говореше бавно и критично като човек, чиито мисли се нуждаят от известно време, за да узреят.

– Той е от онези господа, които винаги бързат – отбеляза Томи.

Погледът на полицаите, бавен и доста подозрителен, се спря върху лицето му.

– Приятел ли ви е? – поинтересува се той. Сега в гласа му имаше определено подозрение.

– Не – отвърна Томи. – Не ми е приятел, но случайно го познавам. Казва се Рийли.

– О! – възкликна полицаите. – Е, аз най-добре да тръгвам.

– Можете ли да ми кажете къде е Бялата къща? – попита Томи.

Полицаите кимна с глава настрана.

– Това е. Къщата на мисис Хъникот. – Той замълча и добави явно с желанието да им даде ценна информация: – Нервна жена. Винаги

подозира, че наоколо има крадци. Все ме моли да оглеждам района. Жените на средна възраст стават такива.

– На средна възраст значи – каза Томи. – Знаете ли дали там е отседнала една млада дама?

– Млада дама – повтори полицаят, размишлявайки. – Млада дама. Не, не бих казал, че знам нещо по този въпрос.

– Тя може и да не е отседнала тук, Томи – предположи Тапънс. – И между другото може още да не е тук. Може да е тръгнала точно преди нас.

– О! – внезапно се намеси полицаят. – Сега си спомних, че една млада дама наистина влезе през тази порта. Видях я, когато идвах по пътя. Трябва да е било преди три или четири минути.

– Носеше ли хермелинови кожи? – попита нетърпеливо Тапънс.

– Имаше нещо като бял заек на шията си – призна полицаят.

Тапънс се усмихна. Полицаят продължи в посоката, от която токущо бяха дошли и те се отправиха към портата на Бялата къща.

Изведнъж тих, приглушен вик се чу от вътрешността на къщата. Почти веднага след това предната врата се отвори и Джеймс Рийли се втурна надолу по стълбите. Лицето му беше бяло и изкривено, а очите му се взираха невидящо напред. Залиташе като пиян.

Той подмина Томи и Тапънс, като че ли не ги забеляза, мърморейки си с някаква ужасна натрапчивост:

– Боже мой! Боже мой! О, Боже мой!

Сграбчи стълба на портата, сякаш за да се подпре, а после, като че обзет от внезапна паника, се втурна надолу по пътя, колкото можеше по-бързо, в обратна посока на тази, в която беше тръгнал полицаят.

Глава 12

Човекът в мъглата (продължение)

Томи и Тапънс се спогледаха объркани.

– Е – каза Томи, – в тази къща е станало нещо, което много силно е изплашило нашия приятел Рийли.

Тапънс разсеяно прокара пръст по стълба на портата.

– Трябва да е изцапал някъде ръката си с прясна червена боя – отбеляза небрежно тя.

– Хм – изсумтя Томи, – мисля, че е най-добре да влизаме бързо. Нищо не разбирам.

На вратата на къщата стоеше прислужница с бяло боне, почти неспособна да говори от възмущение.

– Виждали ли сте някога нещо подобно, отче – избухна тя, докато Томи се изкачваше по стълбите. – Онзи човек идва тук, пита за младата дама, втурва се горе, без да поздрави. Тя издава писък като дива котка и нищо чудно, горкичката, а той се втурва пак надолу, пребледнял, като че ли е видял призрак. Какво ли означава всичко това?

– С кого говориш на вратата, Елън? – попита остър глас от вътрешността на хола.

– Ето я и госпожата – обясни Елън без особена необходимост.

Тя се отдръпна и Томи се намери лице в лице с една жена на средна възраст. Косата ѝ беше прошарена, а очите ѝ – сини и студени, скрити донякъде зад пенсне. Фигурата ѝ беше суха и носеше черна рокля, обточена с продълговати мъниста.

– Вие сте мисис Хъникот, нали? – попита Томи. – Дойдох да видя мис Глен.

Мисис Хъникот хвърли остър поглед към него, после продължи към Тапънс и изучи всяка подробност от облеклото ѝ.

– О, така ли? – каза тя. – Е, влезте тогава.

Поведе ги през хола към една стая в задната част на къщата с изглед към градината. Беше обширна стая, но изглеждаше по-малка заради големия брой маси и столове, натъпкани в нея. В камината гореше голям огън, от едната ѝ страна имаше диван. Тапетите бяха на малки сиви ивици с фестон от рози. Стените бяха покрити с множество гравюри и

картини с маслени бои.

Почти невъзможно беше да се свърже тази стая с луксозната външност на мис Джилда Глен.

– Седнете – покани ги мис Хъникот. – Първо, ще ме извините, ако ви кажа, че не изповядвам римокатолическата религия. Никога не съм мислила, че ще видя римокатолически свещеник в дома си. Но ако Джилда е приела папизма, то това ми се струва съвсем естествено при нейния начин на живот. Осмелявам се да кажа, че можеше да бъде и по-лошо. Тя можеше да няма никаква религия. Бих имала по-добро мнение за римокатолиците, ако техните свещеници се женеха. Аз винаги говоря откровено. Като си помисли човек за онези манастири, толкова много млади момичета са затворени там и никой не знае какво става с тях. Е, по-добре да не мислим за това.

Мисис Хъникот постави точка и си пое дълбоко дъх.

Без да навлиза в защита на безбрачието на свещениците или други от засегнатите спорни въпроси, Томи премина направо към въпроса.

– Както разбирам, мисис Хъникот, мис Глен е тук.

– Да. Но аз не го одобрявам. Бракът си е брак, а съпругът си е съпруг. Каквото постелеш, на това ще легнеш.

– Нещо не ви разбирам... – започна объркано Томи.

– Зная, че не ме разбирате. Затова ви доведох тук. Можете да се качите при Джилда след като си кажа мнението. Тя дойде при мен след всички тези години. Помислете си само! Искаше да се срещна с този човек и да го убедя да се съгласи на развод. Веднага й казах, че нямам нищо общо с това. Разводът е грях. Но не можех да откажа на собствената си сестра подслон в къщата си, нали?

– Сестра ви? – възкликна Томи.

– Да, Джилда ми е сестра. Не ви ли е казала?

Томи се взираше в нея с отворена уста. Цялата работа изглеждаше фантастично невъзможна. После си спомни, че ангелската красота на Джилда Глен бе пред очите на публиката в продължение на много години. Бяха го водили да я гледа в пиеси като малко момче. Да, в крайна сметка беше възможно. Но какъв невероятен контраст... Значи Джилда Глен се беше пръкнала от низшето съсловие на порядъчна средна класа. Колко добре беше пазила тайната си!

– Все още не ми е много ясно – каза той. – Значи сестра ви е омъжена?

– Избяга, за да се омъжи едва седемнадесетгодишна – обясни кратко мисис Хъникот. – Някакъв обикновен младеж, далеч под нейното

положение. А баща ни беше свещеник. Какъв позор. После напусна съпруга си и излезе на сцената. Актриса! Никога не съм влизала в театър в живота си. Не се занимавам с пороци. Сега, след всички тези години, тя иска да се разведе с мъжа си. Исква да се омъжи за някоя голяма клечка, предполагам. Но съпругът ѝ е твърд като скала, не се поддава на сплашване и подкупи, и затова му се възхищавам.

– Как се казва? – попита внезапно Томи.

– Странно, но не си спомням! Минаха почти двадесет години, от както не съм го чувала. Баща ми забрани споменаването му. А аз отказах да говоря по въпроса с Джилда. Тя знае какво мисля и това ѝ стига.

– Не беше ли Рийли?

– Може и така да е било. Наистина не мога да кажа. Напълно ми е излетяло от главата.

– Човекът, когото имах предвид, беше тук току-що.

– Онзи ли! Помислих го за някой избягал луд. Бях ходила до кухнята да дам нареждания на Елън. Тъкмо се бях върнала в тази стая и се чудех дали Джилда се е върнала (тя си има ключ), когато я чух. Тя се задържа една-две минути в хола. После се качи направо горе. След около три минути започна цялата тази ужасна врява. Излязох в хола и видях един човек да се втурва нагоре. Сетне се чу някакъв вик, а той отново слезе и изтича навън като луд. Хубава работа.

Томи се изправи.

– Мисис Хъникот, да се качим веднага горе. Страхувам се...

– От какво?

– Страхувам се, че нямате прясна червена боя в къщата.

Мисис Хъникот се вторачи в него.

– Разбира се, че нямам.

– Точно от това се страхувах – произнесе сериозно Томи. – Моля ви, веднага ни заведете в стаята на сестра си.

Мисис Хъникот внезапно замълча и ги поведе нагоре. Забелязаха, че Елън е във вестибула и бързо се скри в една от стаите.

Мисис Хъникот отвори първата врата след стълбите. Томи и Тапънс влязоха веднага след нея.

Изведнъж тя ахна и отстъпи назад.

Неподвижна фигура, облечена в черно и хермелин, лежеше просната на дивана. Лицето ѝ беше недокоснато, прекрасно бездиханно лице като на заспало дете. Раната беше отстрани на главата ѝ. Тежък удар с някакъв тъп предмет беше разбил черепа. Кръвта се беше просмукала в дивана и бавно капеше на пода, но самата рана отдавна беше престанала

да кърви...

Томи огледа проснатата фигура. Лицето му беше много бледо.

– Значи в крайна сметка не я е удушил – каза накрая той.

– Какво искате да кажете? Кой? – извика мисис Хъникот. – Мъртва ли е?

– О, да, мисис Хъникот, мъртва е. Убита. Въпросът е от кого? Не че е кой знае колко труден въпрос. Странно, въпреки всичките му закани, не мислех, че е способен да го извърши.

Той замълча за момент. После се обърна решително към Тапънс:

– Ще отидеш ли да повикаш полицаи или да се обадиш отнякъде в полицията?

Тапънс кимна. Тя също беше много бледа. Томи поведе мисис Хъникот отново надолу.

– Не искам да стане някаква грешка – каза той. – Знаете ли точно колко беше часът, когато сестра ви влезе?

– Да, знам – отвърна мисис Хъникот. – Защото тъкмо сверявах часовника в хола, както правя всяка вечер. Изостава с по пет минути. Беше точно шест и осем минути по моя ръчен часовник, а той никога не избързва и не изостава нито със секунда.

Томи кимна. Това точно съвпаднаше с историята на полицаия, който бе видял жената с белите кожи да влиза през портата. Вероятно три минути бяха минали, преди двамата с Тапънс да достигнат мястото. Беше погледнал собствения си часовник тогава и бе забелязал, че е минала само една минута след уговореното време.

Имаше малка вероятност някой да е чакал Джилда Глен в стаята горе. Но ако е било така, той сигурно още се криеше в къщата. Никой освен Джеймс Рийли не я беше напускал.

Той изтича горе и направи бързо, но ефективно претърсване. Но никой не се криеше никъде.

После поговори с Елън. След като ѝ съобщи новината и изчака да отминат първите ѝ оплаквания и призови към светците, той ѝ зададе няколко въпроса.

Идвал ли е още някой в къщата този следобед да търси мис Глен? Никой. Самата тя качвала ли се е горе изобщо тази вечер? Да, в шест часа, както обикновено, за да спусне завесите или може да е било няколко минути след шест. Както и да е, било е преди онзи луд да започне да блъска по вратата. Тя изтичала долу да му отвори. А той се оказал жесток убиец.

Томи спря дотук. Но все още чувстваше странна жалост към Рийли

и нежелание да повярва най-лошото за него. И все пак никой друг не би могъл да убие Джилда Глен. Мисис Хъникот и Елън са били единствените хора в къщата.

Той чу гласове в хола и отиде там. Завари Тапънс и полицаия. Последният беше извадил бележник и доста тъп молив, който тайно облиза. Качи се горе и огледа жертвата бездушно, като отбеляза само, че ако докосне нещо, инспекторът ще му трие сол на главата. Изслуша истеричните изблици и обърканите обяснения на мисис Хъникот. От време на време си записваше нещо. Присъствието му внасяше успокоение и порядък.

Томи най-после го хвана насаме за една-две минути на стъпалата навън, преди да тръгне да се обажда в управлението.

– Вижте – каза Томи, – казвате, че сте видели покойната да влиза през портата. Сигурен ли сте, че е била сама?

– О, да, сама беше. Нямаше никой с нея.

– А между този момент и времето, когато ни срещнахте, никой ли не е излизал през портата?

– Жива душа не е излизала.

– Щяхте ли да видите, ако някой излезе?

– Разбира се. Никой не е излизал преди онзи луд.

Олицетворението на закона тръгна тържествено надолу по стълбите и спря до стълба на портата, на който личеше червения отпечатък от ръка.

– Трябва да е аматьор – отбеляза със съжаление той. – Да остави такава следа.

После се обърна и тръгна по улицата.

* * *

Беше денят след престъплението. Томи и Тапънс още бяха в Гранд хотела, но Томи счете за разумно да се откаже от свещеническия си костюм.

Джеймс Рийли беше арестуван и се намираще под охрана. Адвокатът му, мистър Марвел, тъкмо беше довършил дълъг разговор с Томи за престъплението.

– Никога не бих повярвал, че Джеймс Рийли го е извършил – заяви просто той. – Винаги е бил човек на силните думи, но само толкова.

Томи кимна.

– Ако човек губи енергия в говорене, не му остава много за действие. Съзнавам, че ще бъда един от основните свидетели срещу него.

Онзи негов разговор с мен точно преди престъплението беше особено уличаващ. Но въпреки всичко аз го харесвам, и ако има някой друг заподозрян, бих повярвал, че той е невинен. Какво казва той?

Адвокатът сви устни.

– Твърди, че я намерил да лежи там мъртва. Но това, разбира се, е невъзможно. Използва първата лъжа, която му е дошла наум. Защото ако говори истината, това би означавало, че онази словоохотлива мисис Хъникот е извършила престъплението, което е фантазмагория. Да, той трябва да го е извършил.

– Спомнете си, че прислужницата я е чула да вика.

– Прислужницата... да...

Томи замълча за момент. После каза замислено:

– Колко сме лековерни наистина. Вярваме в доказателствата, като че ли са евангелска истина. А какво са всъщност? Само впечатлението, предадено на ума от сетивата. Ами ако предположим, че тези впечатления са погрешни?

Адвокатът сви рамене.

– Да, знаем, че на някои свидетели не може да се разчита. С времето те си спомнят все повече и повече, но без да имат истинско намерение да лъжат.

– Нямам предвид само това. Искам да кажа, че всички ние... казваме неща, които всъщност не са така, и никога не си даваме сметка, че сме го направили. Например, вие и аз, без да се съмняваме, сме казвали един или друг път: „Ето я пощата“, когато всъщност сме искали да кажем, че сме чули двойно почукване и тракането на пощенската кутия. В девет от десет пъти ще сме прави и това наистина ще е пощата, но е възможно десетия път да бъде просто някой хлапак, който си прави шега с нас. Разбирате ли какво искам да кажа?

– Даа – провлачи доктор Марвел. – Но не разбирам накъде биете?

– И аз самият не съм много сигурен. Но започвам да схващам. Това е като пръчката, Тапънс. Спомняш ли си? Единият ѝ край сочи в едната посока, но другият край винаги сочи в обратната. Вратите се отварят, но освен това се и затварят. Хората се качват нагоре, но също и слизат надолу. Кутиите се затварят, но също и се отварят.

– Какво всъщност искаш да кажеш? – поинтересува се Тапънс.

– Наистина това е смешно просто – отвърна Томи. – И все пак едва сега ми хрумна. Как човек разбира, че някой е влязъл в къщата? Като чуете вратата да се отваря и затваря и ако очаквате някого, ще бъдете сигурен, че е той. Но това спокойно може да е някой, който излиза.

– Но нали мис Глен не е излязла?

– Не, знам, че тя не е. Но някой друг е излязъл. Убиецът.

– Но как е влязла тя тогава?

– Влязла е, докато мисис Хъникот е била в кухнята и е говорила с Елън. Не са я чули. Мисис Хъникот се е върнала в дневната, почудила се е дали сестра ѝ се е върнала и е започнала да сверява часовника. Тогава я е чула, както си е помислила, да влиза и да се качва горе.

– Ами стъпките нагоре по стълбите?

– Това е била Елън, която се е качвала да дръпне пердетата. Спомняте ли си, мисис Хъникот каза, че сестра ѝ се е позабавила, преди да се качи горе. Тази пауза е била точно времето, което е трябвало на Елън да излезе от кухнята във вестибюла. Тя за малко е пропуснала да види убиеца.

– Но, Томи! – възкликна Тапънс. – Онзи вик?

– Това е бил Джеймс Рийли. Забеляза ли колко висок глас има? В момент на силни чувства мъжете често пищят като жени.

– А убиецът? Нали щяхме да го видим?

– Ние го видяхме. Дори постояхме да си поговорим с него. Спомняш ли си как внезапно се появи онзи полицаи? Това е било, защото е излязъл през портата точно след като мъглата се е вдигнала от пътя. Така ни стресна, не си ли спомняш? В крайна сметка въпреки че никога не мислим за тях по този начин, полицаите също са мъже като всички останали. Обичат и мразят. Женят се... Мисля, че Джилда Глен е срещнала съпруга си точно пред портата и го извикала вътре, за да си изяснят веднъж завинаги отношенията. Спомни си, той няма отдушник като изблиците на Рийли. Просто му е паднала червена пелена пред очите и полицейската палка му е била под ръка...

Глава 13 Шумолеца

– Тапънс, трябва да се преместим в по-голям офис – рече Томи.

– Глупости – заяви Тапънс. – Не бива да се главозамайваш и да се мислиш за милионер само защото си решил два-три незначителни случая благодарение на невероятен късмет.

– Някои го наричат късмет, други – умение.

– Е, ако наистина се мислиш за Шерлок Холмс, Торндайк, Маккарти и братята Оукууд, взети заедно, нямам повече какво да кажа. Лично аз бих предпочела късмета пред цялото умение на света.

– Може и да си права донякъде – отстъпи Томи. – И все пак, Тапънс, наистина ни трябва по-голям офис.

– Защо?

– Заради класиците – отвърна Томи. – Трябват ни още неколкостотин ярда полици за книги, ако искаме да представим Едгар Уолъс, както подобава.

– Още не сме имали случай в духа на Едгар Уолъс.

– Страхувам се, че няма и да имаме – заяви Томи. – Ако си забелязала, той никога не дава голям шанс на детективите-аматьори. Случаите му са строго ограничени в рамките на Скотланд Ярд. Истински, без никакви жалки имитации.

Албърт се появи на вратата и обяви:

– Инспектор Мариът иска да ви види.

– Мистериозният човек от Скотланд Ярд – измърмори Томи.

– Най-заелият сред Заетите – отбеляза Тапънс. – Или може би сред Любопитните? Винаги съм бъркала Заетите с Любопитните.

Инспекторът се появи при тях със сияеща усмивка.

– Е, как вървят нещата? – попита безгрижно той. – Не се ли чувствате зле след малкото ни приключение онзи ден?

– О, никак – отвърна Тапънс. – Беше прекрасно, нали?

– Е, не знам дали аз бих го описал точно по този начин – рече предпазливо инспекторът.

– Какво ви води тук днес, Мариът? – попита Томи. – Не само загрижеността за нашите нервни системи, нали?

– Не – отговори инспекторът. – Имам работа за блестящия мистър Блънт.

– А! – възкликна Томи. – Почакайте да си сложа блестящото изражение.

– Дойдох да ви направя едно предложение, мистър Бересфорд. Какво ще кажете да пипнем една наистина голяма банда?

– Че има ли такава нещо? – попита Томи.

– Какво искате да кажете?

– Винаги съм си мислил, че банди съществуват само в книгите, както и изпечените мошеници и суперпрестъпниците.

– Изпечените мошеници не се срещат често – съгласи се инспекторът. – Но затова пък, сър, банди наоколо колкото искате.

– Не знам дали ще се справя много добре с някоя банда – каза Томи. – Аматорското престъпление, престъплението в тиха семейна среда – ето в коя област смея да мисля, че съм светило. Драми, разиграващи се изключително в домашна обстановка. Това е моето поле на действие, а и на Тапънс, която ми осигурява всички онези дребни женски подробности, толкова важни и така често пренебрегвани от по-грубоватите мъже.

Красноречието му внезапно секна, когато Тапънс го замери с една възглавница и го помоли да не говори глупости.

– Няма да се откажете да се позабавлявате малко, нали, сър? – попита инспектор Мариът, усмихвайки се бащински на двойката. – Дано не ви прозвучи нахално, но е удоволствие човек да види млади хора, които се радват на живота като вас двамата.

– Радваме се на живота ли? – повтори Тапънс с широко отворени очи. – Сигурно е така. Никога не съм мислила за това.

– Да се върнем на темата за онази банда – намеси се Томи. – Въпреки обширната си частна практика – херцогини, милионери и най-добрите прислужници – може и да проявя великодушно внимание към вашия проблем. Не обичам да виждам Скотланд Ярд в затруднение. „Дейли Мейл“ ще се нахвърли отгоре ви, преди да разберете какво става.

– Както вече казах, не се отказвате да се позабавлявате. Е, ето как стоят нещата. – Той отново побутна стола си напред. – Напоследък е пълно с фалшиви банкноти, стотици са! Броят им би ви изненадал. При това много умело подправени. Ето една от тях.

Той извади от джоба си банкнота от една лира и я подаде на Томи.

– Изглежда истинска, нали?

Томи огледа банкнотата с голям интерес.

– За Бога, никога не бих забелязал, че има нещо нередно.

– Също като повечето хора. Ето ви сега една истинска. Ще ви

покажа разликите. Много са дребни, но скоро ще се научите да ги разпознавате. Вземете тази лупа.

След пет минути тренировка Томи и Тапънс станаха експерти.

– Какво искате да направим, инспектор Мариът? – попита Тапънс. – Просто да си държим очите отворени за такива неща?

– Много повече, мисис Бересфорд. Разчитам на вас да стигнете до дъното на проблема. Открихме, че банкнотите се пускат в обращение от Уест Енд. Някой с доста високо обществено положение се занимава с разпространяването им. Прехвърлят ги и от другата страна на Ламанша. Има и една определена личност, която ни интересува много силно. Майор Лейдлоу, може би сте чували за него?

– Мисля, че да – отвърна Томи. – Има връзка с конни надбягвания, нали?

– Да. Майор Лейдлоу е доста добре познат във връзка с Търф. Всъщност няма никакви доказателства срещу него, но общото впечатление е, че е проявил прекалена находчивост в една-две мъгливи сделки. Експертите се държат странно, когато се спомене за него. Никой не знае много за миналото му или откъде е дошъл. Има много привлекателна жена-французойка, която се движи навсякъде със свита от обожатели. Семейство Лейдлоу очевидно харчат много пари и бих искал да знам откъде идват те.

– Може би от свитата обожатели – предположи Томи.

– Това е общото мнение. Но аз не съм напълно убеден. Може да е случайност, но много от банкнотите идват от един много хубав малък хазартен клуб, който семейство Лейдлоу и тяхната компания често посещава. В хазарта и конните състезания се въртят много пари. Не може да се измисли по-добър начин за пускането на фалшивите в обращение.

– А каква ще е нашата роля?

– Ще ви кажа. Доколкото разбирам, младият Сейнт Винсът и жена му са ви приятели. Те са доста близки с компанията на Лейдлоу, макар и не колкото преди. Чрез тях ще ви бъде лесно да получите достъп до тази компания по начин, невъзможен за никого от нашите хора. Няма вероятност да ви заподозрат. Ще имате идеална възможност.

– Какво точно трябва да открием?

– Откъде вземат банкнотите, ако наистина те ги разпространяват.

– Значи така – каза Томи. – Майор Лейдлоу излиза с празен куфар. Когато се връща, куфарът е претърпан до пръсване с банкноти. Как го прави? Аз го проследявам и откривам. Такъв ли е планът?

– Нещо такова. Но не подценявайте дамата и баща ѝ, мосю Ерулад.

Помнете, че банкнотите са разпространявани и от двете страни на Ламанша.

– Драги Мариът – възкликна с упрек Томи, – „Блестящите детективи на Блънт“ не знаят какво означава „подценяване“.

Инспекторът се изправи.

– Пожелавам ви успех – каза той и си тръгна.

– Менте – заяви ентузиазизирано Тапънс.

– Какво? – попита смутено Томи.

– Фалшивите пари – обясни Тапънс. – Обикновено им казват менте.

Сигурна съм. О, Томи, получихме случай в духа на Едгар Уолъс. Най-после сме Заети.

– Наистина – съгласи се Томи. – Трябва да хванем Шумолеца, и ще го хванем.

– Молеца ли каза или Шумолеца?

– Шумолеца.

– А какво е Шумолец?

– Една нова дума, която току-що измислих – обясни Томи. – Описва човек, който пуска фалшиви банкноти в обращение. Банкнотите шумолят, затова той се казва шумолец. Няма нищо по-просто.

– Идеята ти не е лоша – рече Тапънс. – Предава значението много реалистично. На мен самата ми харесва Шумоляча. Много по-точно и зловещо звучи.

– Не – възрази Томи. – Аз пръв казах, че ще е Шумолеца и държа на това.

– Този случай ще ми хареса – заяви Тапънс. – В него има много нощни заведения и коктейли. Утре ще си купя черен туш за мигли.

– Миглите ти и без това са черни – възпротиви се съпругът ѝ.

– Мога да ги направя по-черни – обясни Тапънс. – Ще ми е от полза и черешово червило. От онова най-яркото.

– Тапънс, дълбоко в себе си ти си истински порочна жена. Добре, че си омъжена за трезвомислещ и стабилен мъж на средна възраст като мен.

– Почакай само – предупреди го Тапънс. – Като постоиш малко в клуб „Питон“, няма да си толкова трезвомислещ.

Томи взе от полицата няколко бутилки, две чаши и шейкър за коктейли.

– Да започнем още сега – каза той. – Тръгваме по следите ти, Шумолецо, и ще те хванем.

Глава 14

Шумолеца

(продължение)

Да се запознаят със семейство Лейдлоу се оказа лесна работа. Томи и Тапънс – млади, добре облечени, жадни за живот и очевидно с достатъчно пари за пръскане, скоро получиха свободен достъп до онази особена среда, в която се движеше семейство Лейдлоу.

Майор Лейдлоу беше висок светлокос мъж, типичен англичанин, с приветлива, спортна външност, леко загрозна от дълбоките линии около очите. Бързите погледи, които от време на време хвърляше встрани, странно контрастираха с общото му излъчване.

Беше много умел картоиграч и Томи забеляза, че при високи залози той рядко става от масата със загуба.

Маргъорит Лейдлоу беше доста по-различен тип. Очарователно създание, стройно като горска нимфа, с лице като от картина на Грьоз. Изящният ѝ развален английски беше замайващ и Томи усети защо повечето мъже бяха нейни роби. Томи като че ли ѝ се хареса от самото начало и той си позволи да бъде обсебен от нея.

– Мой Томий – казваше тя, – но какво щях да правя без мой Томий. Тези негови коси с цвят на залез, нали?

Баща ѝ беше по-мрачна личност. С много изправена стойка, с назидателен вид, с малка черна брадичка и наблюдателни очи.

Тапънс първа отбеляза напредък. Тя дойде при Томи с десет банкноти от по една лира.

– Виж тези. Фалшиви са, нали?

Томи ги изследва и потвърди предположението на Тапънс.

– Откъде ги взе?

– От онова момче, Джими Фокнър. Маргъорит Лейдлоу му ги даде, за да ги заложил на един кон от нейно име. Казах, че искам дребни банкноти и му дадох десетачка в замяна.

– Всички са новички и шумолящи – замислено отбеляза Томи. – Не са минали през много ръце. Предполагам, че младият Фокнър е чист?

– Джими? О, много е мил. Ние с него много се сприятелихме.

– Забелязах – отвърна студено Томи. – Наистина ли мислиш, че е необходимо?

– О, не е заради работата – изчурулика радостно Тапънс. – За удоволствие. Той е толкова добро момче. Радвам се, че го измъкнах от лапите на онази жена. Нямах представа какви купчини пари му е струвала.

– Като че ли той е доста увлечен по теб, Тапънс.

– И аз си го помислих на няколко пъти. Хубаво е за една жена да знае, че е още млада и привлекателна, нали?

– Тапънс, моралът ти е тревожно нисък. Гледаш на тези неща от погрешен ъгъл.

– Не съм се забавлявала така от години – заяви невъзмутимо тя. – Между другото какво да кажем за теб? Виждам ли те изобщо напоследък? Не си ли винаги в обсега на Маргьорит Лейдлоу?

– Работа – отвърна сухо Томи.

– Но е привлекателна, нали?

– Не е мой тип – рече той. – Не ми харесва.

– Лъжец! – изсмя се Тапънс. – Но винаги съм си мислила, че е по-добре да се омъжа за лъжец, отколкото за глупак.

– Предполагам, че не е абсолютно необходимо за един съпруг да попада в някоя от двете категории? – каза Томи.

Но Тапънс само му хвърли състрадателен поглед и се оттегли.

Сред свитата от почитатели на Маргьорит Лейдлоу имаше един простодушен, но изключително богат господин на име Ханк Райдър.

Мистър Райдър беше от Алабама и от самото начало беше разположен да приеме Томи като приятел и довереник.

– Прекрасна жена, сър – отбеляза мистър Райдър, следвайки красивата Маргьорит с благоговееен поглед. – Пълно въплъщение на цивилизацията. Французойките нямат равни на себе си, нали? Когато съм близо до нея, се чувствам като един от най-ранните експерименти на Всемогъщия. Сигурно е трябвало доста да усъвършенства ръката си, преди да създаде нещо толкова прекрасно като тази великолепна жена.

Томи се съгласяваше учтиво с тези разсъждения и мистър Райдър се разприказва още повече.

– Срамота е такава прекрасно създание да има финансови проблеми.

– Така ли? – изненада се Томи.

– Повярвайте ми. Странна птица е този Лейдлоу. Тя се страхува от него. Така ми каза. Страхува се да му каже за малките си сметки.

– Малки ли са наистина? – попита Томи.

– Е, малки са за мен! В края на краищата една жена трябва да има

дрехи. И колкото са по-модни, толкова са по-скъпи, така го схващам аз. А хубава жена като нея не иска да се разхожда с парцали от миналия сезон. Пък и картите – на бедното малко създание никак не му върви на карти. Снощи, например, загуби петдесет лири в моя полза.

– Спечели двеста от Джими Фокнър предишната вечер – сухо го осведоми Томи.

– Наистина ли? Това ме успокоява донякъде. Между другото във вашата страна явно има доста фалшиви банкноти в обращение. Платих с една пачка в банката тази сутрин и двадесет и пет от тях се оказаха фалшиви, както ме осведоми любезният господин зад гишето.

– Доста голямо съотношение. Нови ли изглеждаха?

– Нови и шумолящи, като току-що отпечатани. Всъщност бяха онези, с които мисис Лейдлоу ми плати. Чудя се откъде ли ги е взела. Сигурно от някой от онези мошеници на конните надбягвания.

– Да – съгласи се Томи. – Много е вероятно.

– Знаете ли, мистър Бересфорд, не съм свикнал със светския живот. Всички тези красиви дами, и така нататък. Съвсем наскоро натрупах състояние. Дойдох в Европа да видя свят.

Томи кимна. Отбеляза си наум, че с помощта на Маргьорит Лейдлоу мистър Райдър сигурно ще види доста свят и че ще плати доста сериозна цена за това.

Междувременно той за втори път получи доказателство, че фалшивите банкноти се разпространяват от много близко място и че по всяка вероятност Маргьорит Лейдлоу имаше пръст в разпространяването им.

Следващата вечер той се увери лично.

Беше на онова тайно местенце за срещи, споменато от инспектор Мариът. Имаше дансинг, но истински привлекателното място беше зад две плъзгащи се врати. Там имаше две стаи с маси, покрити със зелено сукно, където всяка нощ огромни суми сменяха собствениците си.

Маргьорит Лейдлоу, като стана най-сетне да си върви, пхна купчинка дребни банкноти в ръцете на Томи.

– Толкова са много, Томи, нали ще ги уедриш? На една голяма банкнота. Погледни, хубав мой, малка чантичка, претърпали са го до пръсване.

Томи й донесе банкнотата от сто лири, която тя му поиска. После в едно тайно ъгълче изследва банкнотите, които му беше дала. Поне една четвърт от тях бяха фалшиви.

Но откъде ги получаваше? На този въпрос още не си беше отговорил. Със съдействието на Албърт той почти се беше уверил, че не ги

взема от Лейдлоу. Наблюдаваха го внимателно, но без никакъв резултат.

Томи подозираше баща ѝ, зловещия мосю Ерулад. Той доста често пътуваше до Франция и обратно. Какво по-просто от това да пренася банкнотите със себе си? Фалшиво дъно на куфара или нещо подобно.

Томи бавно излезе от клуба, погълнат в такива мисли, но внезапно беше върнат към реалността. Навън на улицата беше мистър Ханк П. Райдър. От пръв поглед ставаше ясно, че не е напълно трезвен. В момента се опитваше да закачи шапката си върху радиатора на една кола и всеки път го пропускаше с няколко инча.

– По дяволите тази проклетата з-закачалка, п-проклетата з-закачалка – жално изхленчи той. – Не е като в Щ-щатите. Човек може да си закача шапката всяка вечер – всяка вечер, сър. Вие носите две шапки. Никога преди не съм виждал човек да носи две шапки. Сигурно е заради климата.

– Може би имам две глави – предположи сериозно Томи.

– Ам-ми д-да – заекна мистър Райдър. – С-странна р-работа. З-забележителен ф-факт. Да пием по един кокт-тейл. С-сухият режим, сухият режим ме докара дотук. Май съм пиян, напълно пиян. К-коктейлите – смесих ги – Ангелска целувка, това е Маргъорит, прекрасно създание, май си пада по мен. Конски врат, две мартинита, три пътя към разорените – не, П-пътища към р-разорението. Всичките ги смесих в една бирена халба. На бас, че не мога... аз... по дяволите... к-казах...

Томи го прекъсна.

– Няма нищо – успокой го той. – Какво ще кажете да си вървим у дома?

– Нямам дом, където да се прибера – заяви тъжно мистър Райдър и се разплака.

– В кой хотел сте отседнали? – попита Томи.

– Не мога да си отида вкъщи – каза мистър Райдър. – Търсене на съкровища. Хубава работа. Тя го направи. Уайтчапъл – бяло сърце, бели коси, мъка до гроб... – Мистър Райдър изведнъж се изпълни с достойнство. Застана изправен и внезапно постигна чудотворен контрол върху речта си. – Казвам ви, млади човече. Марги ме взе. В колата си. Да търсим съкровище. Всички английски аристократи го правят. Под паветата. Пет хиляди лири. Сериозна работа, наистина сериозна работа. Казвам ви, млади човече. Вие бяхте добър с мен. Взех присърце вашето благоденствие, сър, присърце. Ние, американците...

Този път Томи го прекъсна още по-безцеремонно.

– Какво казахте? Мисис Лейдлоу ви е взела с кола?

Американецът кимна тържествено като бухал.

– До Уайтчапъл? – Отново същото бухалско кимване.

– И сте намерили пет хиляди лири там?

Мистър Райдър се бореше с думите.

– Т-тя ги н-намери – поправи го той. – Остави ме отвън. Пред вратата. Т-тъжно е. Отвън, винаги отвън.

– Ще си спомните ли пътя дотам?

– Сигурно. Ханк Райдър не губи ума и дума...

Томи безцеремонно го повлече със себе си. Намери колата си, където я беше оставил, и след малко се носеха на изток. Прохладният въздух съживи мистър Райдър. След като полежа на рамото на Томи в пълен унес, събуди се с прояснена глава и освежен.

– Ей, момче, къде сме? – поинтересува се той.

– В Уайтчапъл – отвърна сухо Томи. – Тук ли бяхте с мисис Лейдлоу снощи?

– Изглежда ми доста познато – призна мистър Райдър, след като се огледа. – Май някъде тук завихме наляво. А, ето в онази улица.

Томи покорно зави наляво. Мистър Райдър даваше указания.

– Тук е. Сигурен съм. И сега надясно. Ама ужасно мирише, нали? Да, покрай онази кръчма на ъгъла – рязко вдясно, и спрете в началото на онази малка алея. Но за какво е всичко това? Кажете ми. Нещо останало ли е? Номер ли ще им свием?

– Точно така – рече Томи. – Ще им свием един номер. Голям майтап, нали?

– Ще разправа на всички – одобри мистър Райдър. – Макар че всичко това ми е доста мъгляво – завърши той натъжено.

Томи излезе и помогна на мистър Райдър да направи същото. Тръгнаха по алеята. Отляво се виждаха задните дворове на ред разнебитени къщи. Повечето от тях имаха врати към алеята. Мистър Райдър спря пред една от тези врати.

– Ето, тук влезе тя – обяви той. – Тази врата беше. Сто процента съм сигурен.

– Те всички много си приличат – отбеляза Томи. – Това ми напомня приказката за войника и принцесата. Спомняте ли си я? Те нарисували кръст на вратата, за да посочат коя е. Да направим ли и ние същото?

Със смях той извади парче тебешир от джоба си и нарисува разкривено кръстче ниско долу на вратата. После погледа няколко мъгляви силуета, които дебнеха високо от стените на алеята. Единият от тях нададе смразяващ кръвта вой.

– Много котки има наоколо – отбеляза той радостно.

– Как ще процедираме? – попита мистър Райдър. – Ще влезем ли?

– Да, след като вземем нужните предпазни мерки – отвърна Томи.

Той огледа алеята в двете посоки. После леко опита вратата. Тя поддаде. Отвори я и надникна в тъмен двор.

Влезе безшумно, мистър Райдър го следваше по петите.

– Брей! – възкликна последният. – Някой идва по алеята.

Той отново се измъкна навън. Томи остана неподвижен за момент. После като не чу нищо, продължи. Извади фенерче от джоба си и го включи за секунда. Този моментен проблясък му позволи да види пътя си напред. Побутна затворената врата пред себе си. Тя също поддаде. Той я бутна много леко и влезе.

След като постоя неподвижно за секунда, послушвайки се, отново включи фенерчето. В този момент като по даден сигнал, къщата като че ли се надигна около него. Отпреде му се появиха двама мъже, други двама – зад него. Те го обградиха и го натиснаха надолу.

– Светлина – изръмжа един глас.

Запалиха една газова лампа със студена светлина. На нея Томи видя кръг от неприятни лица. Очите му кротко се плъзнаха из стаята и отбелязаха някои от предметите в нея.

– О! – възкликна любезно той. – Главната квартира на фалшификаторското производство, ако не греша.

– Затваряй си човката – изръмжа един от мъжете.

Вратата се отвори и затвори зад гърба на Томи. Един симпатичен и добре познат глас проговори:

– Хванахме го, момчета. Това е. А сега, господин Зает, трябва да ви кажа, че ви е спукана работата.

– Хубав стар израз – заяви Томи. – Как ме трогва. Да. Аз съм Тайнственият човек от Скотланд Ярд. Я гледай, мистър Ханк Райдър. Това се казва изненада.

– Май наистина си учуден. Щях да се пръсна от смях цялата вечер. Водех те за носа като малко дете. А ти беше толкова доволен от съобразителността си. Е, синко, усетих те от самото начало. Ти не беше с тази тъпла за свое удоволствие. Оставих те да си поиграеш малко. А когато започна наистина да подозираш прекрасната Маргьорит, си казах: „Сега е моментът да го заведа там“. Сигурно приятелите ти няма да чуят за теб известно време.

– Ще ми видите сметката ли? Май такъв беше точният израз. Лошо ми се пише.

– Не ти липсва кураж. Не, няма да прибягваме до насилие. Само ще ограничим дейността ти, така да се каже.

– Страхувам се, че сте заложили на погрешен кон – увери го Томи.
– Нямам намерение да бъда „ограничаван в дейността си“, както се изразихте.

Мистър Райдър се усмихна общително. Отвън се чу меланхоличен котешки зов към луната.

– Да не би да разчиташ на онзи кръст, който нарисува на вратата, а, синко? – предположи мистър Райдър. – На твое място не бих залагал на него. Върнах се на алеята, за да изпълня ролята на кучето с очи колкото колела на каруца. Ако излезеш сега на алеята, ще забележиш, че всяка врата по нея е отбелязана със същия кръст.

Томи наведе глава, забележимо паднал духом.

– Мислеше се за много умен, нали? – попита Райдър.

Едва изрекъл тези думи, на вратата се чу рязко почукване.

– Какво става? – извика той стреснат.

В същия момент къщата беше нападната. Задната врата беше паянтова. Ключалката поддаде почти веднага и на вратата се появи инспектор Мариът.

– Браво, Мариът! – възкликна Томи. – Бяхте прав, що се отнася до района. Бих искал да ви запозная с мистър Ханк Райдър, който знае всички най-хубави приказки. Разбирате ли, мистър Райдър – добави меко той – и аз ви подозирах. Албърт (онова момче с важен вид и големи уши е Албърт) имаше инструкции да ви следи с мотоциклета си, ако ние с вас отидем на разходка когато и да било. И докато демонстративно маркирах вратата с тебеширен кръст, за да отвлека вниманието ви, изпуснах едно малко шишенце валериан на земята. Отвратителна миризма, но котките я обичат. Всички котки от околността са били пред къщата, за да я отбележат, когато Албърт и полицаите са дошли.

Той изгледа втрещения мистър Райдър с усмивка. После се изправи на крака.

– Казах, че ще те хвана, Шумолецо, и те хванах – рече той.

– За какво, по дяволите, говорите? Какво е това Шумолец?

– Ще го намерите сред думите в следващия криминален речник – обясни Томи. – Етимологията е неустановена. – Той се огледа с щастлива усмивка. – И всичко това стана без помощта на доносник – измърмори доволно той. – Лека нощ, Мариът. Сега трябва да вървя там, където ме чака щастливият край на приказката. Няма по-добра награда от любовта на добра жена, а вкъщи ме чака любовта на една добра жена.

Тоест, надявам се, но човек никога не знае в днешно време. Тази задача беше много опасна, Мариът. Познавате ли капитан Джими Фокнър? Той танцува просто превъзходно. Да не говорим за вкуса му по отношение на коктейлите... Да, Мариът, задачата беше изключително опасна.

Глава 15

Мистерията от Сънингдейл

– Знаеш ли къде ще обядваме днес, Тапънс?

Мисис Бересфорд се замисли.

– В „Риц“? – предположи тя с надежда.

– Опитай пак.

– В онова хубаво малко ресторантче в Сохо?

– Не. – Тонът на Томи беше изпълнен с важност. – В една закусувалня. Всъщност, ето в тази.

Той ловко я вкара в посоченото заведение и я отведе до една ъглова маса, покрита с мрамор.

– Прекрасно – заяви Томи със задоволство, докато се настаняваха. – По-добре не може и да бъде.

– Защо те е обзела тази мания за обикновен живот? – поинтересува се Тапънс.

– Вие виждате, Уотсън, но не забелязвате. Чудя се обаче, дали онази надменна дамичка ще благоволи да ни забележи? Прекрасно, тя се носи насам. Наистина, като че ли мисли за нещо друго, но без съмнение подсъзнанието ѝ е заето с въпроси като бекон с яйца и чай. Пържолата с пържени картофи, моля, госпожице, едно голямо кафе, руло и масло и порция език за дамата.

Келнерката повтори поръчката с презрителен тон, но Тапънс внезапно се наведе напред и я прекъсна:

– Не, не пържолата с пържени картофи. Господинът поръчва кашкавалка и чаша мляко.

– Една кашкавалка и едно мляко – повтори келнерката с още по-дълбоко презрение, ако това изобщо беше възможно. Все още замислена за нещо друго, тя отново отплува.

– Това не беше необходимо – рече студено Томи.

– Но съм права, нали? Ти си Старецът в ъгъла. А къде е твоята връв?

Томи измъкна дълго, заплетено парче връв от джоба си и се зае да връзва възли по него.

– Всичко е точно до последната подробност – измърмори той.

– Само че направи малка грешка в поръчката си.

– Жените са такива буквалистки – оплака се Томи. – Ако има нещо,

което мразя да пия, това е млякото. А кашкавалките са винаги жълти и неприятни на вид.

– Жертвай се за изкуството – каза Тапънс. – Виж как нападам този студен език. Хубаво нещо е студеният език. И така, аз съм напълно готова да бъда мис Поли Бъртън. Завържи един голям възел и започвай.

– Първо, строго неофициално искам да ти кажа следното. В последно време работата не е особено оживена. Ако работата не идва при нас, ние трябва да отидем при нея. Да използваме умовете си за решаването на една от най-големите мистерии, която в момента занимава обществеността. Така стигаме до темата – мистерията от Сънингдейл.

– О! – възкликна Тапънс, дълбоко заинтересувана. – Мистерията от Сънингдейл!

Томи измъкна от джоба си смачкано парче от вестник и го сложи на масата.

– Това е последният портрет на капитан Сесъл, както е отпечатан в „Дейли Лийдър“.

– Да – потвърди Тапънс. – Чудя се как някои не дават под съд тези вестници. Вижда се, че е мъж, и нищо повече.

– Когато казах „мистерията от Сънингдейл“, трябваше да кажа „така наречената мистерия от Сънингдейл“ – продължи бързо Томи. – Може и да е мистерия за полицията, но не и за един интелигентен ум.

– Завържи още един възел – предложи Тапънс.

– Не знам каква част от случая си спомняш – продължи тихо Томи.

– Всичко – отвърна Тапънс, – но не искам да развалям стила ти.

– Преди малко повече от три седмици – продължи Томи – на известното игрище за голф беше направено тъжно откритие. Двама от членовете на клуба, които решили да поиграят рано, с ужас открили трупа на мъж, лежащ с лицето надолу при седмата площадка. Още преди да го обърнат, се досетили, че е капитан Сесъл, добре позната личност на игрището, който винаги носел яке за голф в запомнящ се яркосин цвят. Капитан Сесъл често ходел на игрището рано сутрин да се упражнява и първо сметнали, че бил внезапно поразен от пристъп на сърдечна болест. Но лекарският преглед установил зловещия факт, че е бил убит, пронизан в сърцето със забележително оръжие – дамска игла за шапка. Установено било също, че бил мъртъв поне от дванадесет часа. Това хвърлило напълно различна светлина върху случая. Много скоро излезли на бял свят някои интересни факти. Практически последният, който е виждал капитан Сесъл жив, бил неговият приятел и партньор, мистър Холаби от застрахователно дружество „Таралеж“. Той разказал следната

история: двамата със Сесъл играли голф през деня. След чая капитанът предложил да поиграят още малко, преди да се е стъмнило съвсем. Холаби се съгласил. Сесъл изглеждал в добро настроение и бил в прекрасна форма. През игрището минава пътека. Точно когато играели до шест-зелено, Холаби забелязал по нея да минава жена. Била много висока, облечена в кафяво, но не могъл да я разгледа подробно, а Сесъл, както му се сторило, изобщо не я забелязал. Въпросната пътека минавала през предната част на седмата площадка. Жената минала по нея и застанала малко по-нататък, като че ли чакала. Капитан Сесъл пръв стигнал до площадката, докато мистър Холаби вадил топката си от дупката. Когато последният стигнал до площадката, с изненада забелязал Сесъл и жената да разговарят. Когато се приближил, двамата се обърнали рязко. Сесъл извикал през рамо: „Ще се върна след минута“. После събеседниците се отдалечили, все още потънали в сериозен разговор. Там пътеката се отклонява от игрището и, като минава между два тесни плета на съседни градини, излиза на пътя за Уиндълшам. Капитан Сесъл удържал на думата си. Появил се отново след една-две минути за голямо задоволство на Холаби, тъй като двама други играчи идвали след тях, а и светлината бързо намалявала. Продължили играта, и Холаби веднага забелязал, че партньорът му е разстроен. Не само че играел лошо, но лицето му изглеждало притеснено, а челото му било силно смръщено. Почти не отвръщал на думите на партньора си, а ударите му били просто трагични. Явно някакво събитие напълно го било извадило от релси. Изиграли тази дупка, после осмата, и капитан Сесъл изведнъж заявил, че светлината била твърде слаба и той щял да си тръгва. Точно на това място има още една тясна пътечка към пътя за Уиндълшам и капитан Сесъл тръгнал оттам, напряко към дома си, малка едноетажна вила на въпросния път. Другите двама играчи се приближили – майор Барнард и мистър Леки. Холаби им споменал, че капитан Сесъл внезапно е променил настроението си. Те също го били видели да говори с жената в кафяво, но не били достатъчно близо, за да видят лицето ѝ. И тримата мъже се чудели какво ли толкова е казала жената, та да разстрои до такава степен техния приятел. Върнали се заедно в сградата на клуба, и, доколкото знаем, са последните, които са видели капитан Сесъл жив. Било сряда, а в сряда билетите за Лондон са евтини. Съпрузите-прислужници в малкото бунгало на капитан Сесъл били в града, както обикновено, и се върнали едва с последния влак. Прибрали се в бунгалото съвсем нормално и предположили, че господарят им е в стаята си и спи. Мисис Сесъл, съпругата му, била заминала на гости. Убийството на капитана

стана сензация. Никой не могъл да предположи какъв е мотива. Самоличността на високата жена в кафяво била енергично обсъждана, но безрезултатно. Полицията, както обикновено, била обвинявана в бездействие, но както показало времето, несправедливо. Седмица по-късно едно момиче на име Дорис Евънс било арестувано и обвинено в убийството на капитан Антъни Сесъл. Полицията имала малко улики, на които да се опре. Кичур светла коса, останал в ръката на мъртвеца, и няколко нишки огненочервена вълна, закачили се за копчетата на синьото му яке. Прилежните разследвания на железопътната гара и на други места разкрили следните факти: младо момиче, облечено в огненочервено палто, пристигнало онази вечер с влак около седем часа и попитало как се стига до дома на капитан Сесъл. Същото момиче се появило отново на гарата два часа по-късно. Шапката ѝ била изкривена, а косата ѝ – разбъркана. Изглеждала силно развълнувана. Попитала за обратните влакове към града и непрекъснато се оглеждала през рамо, като че ли се страхувала от нещо. Нашата полиция в много отношения е чудесна. С тази слаба улика те успели да открият момичето и да я идентифицират като Дорис Евънс. Тя била обвинена в убийство и предупредена, че всичко, което каже, може да бъде използвано срещу нея. Въпреки това тя настояла да даде показания. Тези показания повтаряла отново в подробности, без ни най-малка промяна, при следващите разпити. Разказала следната история. Била машинописка по професия и една вечер, в някакво кино, се сприятелила с добре облечен мъж, който ѝ казал, че я харесва. Казал ѝ, че се казва Антъни, и ѝ предложил да дойде в неговата вила в Сънингдейл. Нито тогава, нито по-късно тя имала представа, че е женен. Договорили се да дойде следващата сряда – както си спомняш, това е денят, когато прислужниците и съпругата му щели да са далеч от къщата. Накрая ѝ казал, че пълното му име е Антъни Сесъл и ѝ дал адреса си. Въпросната вечер тя пристигнала в уреченото време и била посрещната от Сесъл, който тъкмо се бил върнал от игрището. Въпреки че си дал вид, че се радва да я види, момичето твърдяло, че от самото начало се държал странно и различно. В нея се прокраднал страх и тя горещо съжалила, че е дошла. След семпла вечеря, която била вече приготвена, Сесъл ѝ предложил да се разходят. Момичето се съгласило и той я извел от къщата. Тръгнали по пътя, после по пътечката към игрището за голф. И изведнъж, точно когато пресичали седмата площадка, той като че ли напълно полудял. Измъкнал револвер от джоба си, размахал го във въздуха и заявил, че е стигнал до края на силите си. „По дяволите всичко! – викал той. – Съсипан съм. И ти ще дойдеш с мен. Ще застрелям първо

теб, а после себе си. Ще открият трупове те ни тук сутринта, един до друг – заедно в смъртта“. И така нататък, още много неща в този дух. Хванал Дорис Евънс за ръката и тя, като осъзнала, че си има работа с луд, започнала да прави отчаяни усилия да се освободи или да избие револвера от ръката му. Започнали да се борят, и в тази борба сигурно той е отскубнал кичур от косата ѝ, а вълната от палтото ѝ се е заплела в копчетата. Накрая с отчаяно усилие успяла да се освободи и се втурнала с всички сили през игрището за голф, като всеки момент очаквала да бъде застреляна с револвера. Паднала на два пъти, като се препънала в стъблата на пирен, но накрая стигнала до пътя за гарата и осъзнала, че никой не я преследва. Това разказала Дорис Евънс и нито веднъж не променила показанията си. Категорично отрича да е забивала игла за шапка в него при самозашита, което би било напълно естествено при така стеклите се обстоятелства, и което спокойно може да е истина. В подкрепа на историята ѝ револверът бил открит в храстите близо до мястото, където лежал трупът. От него не било стреляно. Дорис Евънс ще бъде изправена пред съда, но мистерията все още си остава мистерия. Ако се вярва на историята ѝ, тогава кой е пронизал капитан Сесъл? Другата жена ли, високата дама в кафяво, чиято поява го е разстроила? Досега никой не е обяснил нейната връзка със случая. Тя изведнъж се появява на пътеката през игрището, изчезва по отклонението и никой повече не чува нищо за нея. Коя е била? Местна жителка? Посетителка от Лондон? Ако е така, с кола ли е пристигнала, или с влак? В нея няма нищо особено, освен високия ѝ ръст. Като че ли никой не е в състояние да опише външността ѝ. Не може да е била Дорис Евънс, тъй като Дорис Евънс е дребна и руса. Освен това точно тогава е пристигнала на гарата.

– А съпругата? – попита Тапънс. – Да не би да е била тя?

– Съвсем естествено предположение. Но мисис Сесъл също е дребна жена, пък и мистър Холаби я познава добре. Както изглежда, няма съмнение, че тя наистина е била далеч от дома си. Още едно обстоятелство излязло на бял свят. Застрахователно дружество „Таралеж“ е в ликвидация. Ревизията разкрила дръзка злоупотреба с фондовете. Сега причините за необузданото поведение на капитан Сесъл с Дорис Евънс са доста очевидни. През последните няколко години той явно систематично е присвоявал пари. Нито мистър Холаби, нито синът му имали представа какво става. Те са практически разорени. Случаят е следния. Капитан Сесъл бил на ръба на разобличението и провала. Самоубийството би било естествено разрешение, но характерът на раната отхвърля тази теория. Кой го е убил? Дорис Евънс? Или тайнствената жена в кафяво? –

Съдружници срещу престъплението

Томи замълча, отпи глътка мляко, направи кисела физиономия и предпазливо отхапа от кашкавалката.

Глава 16

Мистерията от Сънингдейл (продължение)

– Разбира се – промърмори Томи, – веднага забелязах къде е пукнатината в този случай и точно къде се е заблудила полицията.

– Така ли? – попита нетърпеливо Тапънс.

– Бих искал да е така, Тапънс – поклати тъжно глава Томи. – Много е лесно да бъдеш Стареца в ъгъла до определен момент. Но решението ми убягва. Кой е убил просяка? Не знам. – Той извади няколко вестникарски изрезки от джоба си. – Ето кои са замесени: мистър Холаби, синът му, мисис Сесъл, Дорис Евънс.

Тапънс задържа поглед на последната снимка и известно време я разглежда.

– Във всеки случай не го е убила тя – беше нейното заключение. – Не и с игла за шапки.

– Откъде си толкова сигурна?

– Правя се на лейди Моли. Косата ѝ е късо подстригана. И въобще само една на двадесет жени в днешно време използва игла за шапки независимо дали косата ѝ е дълга или къса. Шапките се нахлупват и прилепват плътно, така че нямат нужда от игла.

– И все пак може да е носила някоя със себе си.

– Момчето ми, ние не ги пазим като наследство! Защо, за Бога, ще носи игла за шапки в Сънингдейл?

– Тогава трябва да е била другата жена, жената в кафяво.

– Бих искала да не е била висока. Тогава можеше да е съпругата. Винаги подозирам съпругите, които са далеч в момента и затова не може да имат нищо общо със случая. Ако е открила, че съпругът ѝ се мъкне с това момиче, би било напълно естествено за нея да го погне с игла за шапки.

– Разбирам, че трябва да внимавам – вметна Томи.

Но Тапънс беше дълбоко замислена и пренебрегна предизвикателството.

– Какво представляват семейство Сесъл? – попита тя внезапно. – Какво говорят хората за тях?

– Доколкото знам, са много популярни. Смята се, че двамата са

били много привързани един към друг. Това прави историята с момичето особено странна. Последното, което би могло да се очаква от човек като Сесъл. Знаеш ли, той е бивш военен. Наследил е доста пари, уволнил се и се захванал с този застрахователен бизнес. Последният човек на света, когото някой би заподозрял в мошеничество.

– Абсолютно сигурно ли е, че е бил мошеник? Не може ли другите двама да са взели парите?

– Двамата Холаби? Те казват, че са разорени.

– О, те казват! Може да са вложили всичко в банка под друго име. Може да е глупаво от моя страна, но разбираш какво искам да кажа. Да предположим, че са спекулирали с парите от известно време, без Сесъл да знае, и са загубили всичко. Може да е доста удобно за тях Сесъл да умре точно в този момент.

Томи потупа снимката на мистър Холаби-старши с нокътя си.

– Значи обвиняваш този почтен господин в убийството на неговия приятел и партньор? Забравяш, че той се е разделил със Сесъл на игрището пред погледите на Барнард и Леки и е прекарал вечерта в Дорми Хаус. Освен това, забравяш иглата.

– Остави я иглата! – прекъсна го нетърпеливо Тапънс. – Мислиш ли, че тази игла е доказателство, че престъплението е извършено от жена?

– Естествено. Не си ли съгласна?

– Не. Мъжете са отчайващо старомодни. Нужни са им векове, за да се освободят от предубежденията си. Те свързват фибите за коса и иглите за шапки с нежния пол и ги наричат „женски оръжия“. Може и да са били такива в миналото, но сега са отживели времето си. Аз, например, не съм носила фиба и игла за шапка през последните четири години.

– Значи мислиш...

– Че Сесъл е бил убит от мъж. Иглата е била използвана, за да се представи престъплението като извършено от жена.

– Има нещо в това, което казваш, Тапънс – бавно се съгласи Томи. – Невероятно как се изясняват нещата, когато се обсъдят спокойно.

Тапънс кимна.

– Във всичко трябва да има логика, ако го погледнеш по правилния начин. Освен това, спомни си какво каза Мариът за гледната точка на аматьора – че тя е продиктувана от непредубедено възприятие. Ние разбираме от хора като капитан Сесъл и жена му. Знаем какво биха направили и какво не биха направили. А всеки от нас има свои специални знания.

Томи се усмихна.

– Искаш да кажеш – вмъкна той, – че си експерт по това какво биха могли да притежават дами с късо подстригана коса и че имаш ясна представа какво вероятно чувстват и мислят съпругите?

– Нещо такова.

– Ами аз? Какви са моите специални знания? Дали съпрузите сваят момичета, и така нататък?

– Не – възрази строго Тапънс. – Ти познаваш игрището, бил си на него, не като детектив, търсещ улики, а като играч. Разбираш от голф и знаеш какво е в състояние да извади един мъж от играта.

– Трябва да е било нещо доста сериозно, за да откаже Сесъл от играта. Има втора степен, а от седмата площадка нататък е играл като дете, така казват.

– Кой го казва?

– Барнард и Леки. Спомни си, че те са играели точно зад него.

– Това е било след като е срещнал жената, високата жена в кафяво. Те са го видели да говори с нея, нали?

– Да... поне...

Томи спря. Тапънс го погледна и остана озадачена. Той се взираше в парчето връв в ръцете си, но го гледаше с поглед, който като че ли виждаше нещо съвсем различно.

– Томи... какво има?

– Тихо, Тапънс. Играя на шестата дупка в Сънингдейл. Сесъл и старият Холаби играят на шест-зелено пред мен. Смрачава се, но виждам съвсем ясно светлосиньото яке на Сесъл. А по пътеката от лявата ми страна идва жена. Не е минала откъм женското игрище, иначе щях да я видя. Странно, че не съм я видял на пътеката преди, от петата площадка, например. – Той замълча, сетне продължи: – Ти каза преди малко, Тапънс, че познавам маршрута. Точно зад шестата площадка има малък навес, построен от торф. Всеки би могъл да чака там, докато... дойде подходящият момент. Там биха могли да променят външността си. Мисля си... кажи ми, Тапънс, тук отново са необходими твоите специални познания. Би ли било много трудно за един мъж да се преоблече като жена и после отново да се върне към мъжкия си образ? Би ли могъл да носи пола над три четвърти панталони, например?

– Разбира се. Само че жената би изглеждала малко пълна. Една дълга кафява пола, и, да кажем, кафяв пуловер от онези, които носят и мъжете, и жените, плюс дамска филцова шапка с малко къдрици, залепени от всяка страна. Това ще е достатъчно. Е, ако се гледа от разстояние, а

предполагам, че това имаш предвид. Свали полата, махни шапката и къдриците и сложи мъжка шапка, която можеш да носиш навита в ръка и ето те отново мъж.

– А колко време ще трябва за преобразяването?

– От жена в мъж най-много минута и половина, може би по-малко. Обратното ще отнеме повече време. Ще трябва малко да се понагласят шапката и къдриците, а и полата ще залепва, ако се облече върху тричетвъртите панталони.

– Това не ме притеснява. Само времето за първото има значение. Както ти казах, играя на шеста дупка. Жената в кафяво вече е стигнала до седмата площадка. Тя я пресича и чака. Сесъл със синьото си яке тръгва към нея. Стоят заедно за минута, после тръгват по пътеката между дърветата и се загубват от поглед. Холаби е сам на площадката. Минават две-три минути. Сега съм на зеленото поле. Мъжът със синьото яке се връща и продължава, като играе ужасно. Светлината се влошава. Аз и партньорът ми продължаваме. Пред нас са онези двамата. Сесъл продължава да прави грешки, които не би трябвало да допуска. На осмото зелено поле го виждам как напуска терена и изчезва в отбивката. Какво му се е случило, за да го накара да играе като друг човек?

– Жената в кафяво, тоест мъжът, ако мислиш, че е бил мъж.

– Точно така. А там, където са стояли, не забравяй, че това е извън погледа на идващите след тях, има висок гъсталак от прещип. Там може да се хвърли труп, който със сигурност ще остане скрит до сутринта.

– Томи! Значи мислиш, че е убит тогава. Но някой е щял да чуе...

– Какво да чуе? Лекарите са единодушни, че смъртта е настъпила незабавно. Виждал съм хора да умират внезапно във войната. Като правило те не успяват да извикат. Чува се само хълцане или стон, може би въздишка или странно изкашляне. Сесъл стига до седмата площадка. Жената се приближава до него и го заговаря. Той, вероятно, разпознава в нея мъж, когото познава, само че преоблечен. Любопитен да узнае причината за този маскаррад, се оставя да бъде поведен по пътеката извън погледа на другите. Едно пронизване със смъртоносната игла за шапка, докато вървят по пътеката и Сесъл пада мъртъв. Другият мъж долича трупа му в прещиповите храсти, съблича синьото му яке, после маха полата, шапката и къдриците. Слага добре познатото синьо яке и шапка на Сесъл и се връща на площадката. Три минути са достатъчни. Другите отзад не виждат лицето му, само странното синьо яке, което така добре познават. Изобщо не се усъмняват, че не е Сесъл, но той не играе голф като Сесъл. Всички казват, че е играл като друг човек. Разбира

се. Та той си е бил друг човек.

– Но...

– Втора особеност. Неговата постъпка да си доведе момиче вкъщи, е сякаш постъпка на друг човек. Онзи, който се е запознал с Дорис Евънс в киното и я е убедил да дойде в Сънингдейл, не е бил Сесъл. Това е бил някой, който се е представял за Сесъл. Спомни си, че Дорис Евънс е арестувана две седмици след престъплението. Тя изобщо не е видяла трупа. Ако го беше видяла, може би щеше да озадачи всички, като обяви, че не този мъж я е извел на площадката за голф онази нощ и така необуздано е говорил за самоубийство. Било е старателно обмислен заговор. Момичето е било поканено в сряда, когато къщата на Сесъл е щяла да бъде празна. После иглата, която сочи, че престъплението е дело на жена. Убиецът се среща с момичето, завежда я във вилата и ѝ поднася вечеря. После отиват на игрището. Когато стига до местопрестъплението, размахва револвера си и я изплашва до смърт. Щом тя си плюе на петите, той трябва само да измъкне трупа и да го остави проснат на площадката. Револвера хвърля в храстите. После прави от полата спретнат пакет и, за това признавам, че гадая – по всяка вероятност върви пеш до Уокинг, който е само на шест-седем мили разстояние, и се връща в града оттам.

– Чакай малко – спря го Тапънс. – Има нещо, което не си обяснил. Ами Холаби?

– Холаби ли?

– Да. Признавам, че хората отзад не може да са видели дали наистина е бил Сесъл, или не. Но не ми разправяй, че човекът, който е играл с него, е бил така хипнотизиран от синьото яке, че изобщо не го е погледнал в лицето.

– Мило момиче! – възкликна Томи. – Попадаш точно в целта. Холаби, разбира се, е знаел. Виждаш ли, така се потвърждава твоята теория, че Холаби и синът му са истинските мошеници. Убиецът трябва да е познавал Сесъл много добре. Знаел е, например, че прислужниците винаги имат свободен ден в сряда и че жена му е заминала. Освен това трябва да е имал възможност да извади копие от ключа на Сесъл. Мисля, че Холаби-младши отговаря на всички тези изисквания. Той е приблизително на същата възраст като Сесъл, с подобна височина, и двамата са гладко избръснати. Дорис Евънс вероятно е видяла няколко снимки на убития, възпроизведени във вестниците, но както самата ти забеляза, човек вижда само, че е мъж, и това е горе-долу всичко.

– Не е ли виждала Холаби в съда?

– Синът изобщо не се е явявал на делото. И защо? От него не са искали показания. Старият Холаби с непоклатимото си алиби е стоял през цялото време в светлината на прожекторите. Никой изобщо не си е направил труда да провери какво е правил синът му онази вечер.

– Всичко съвпада – призна Тапънс. Тя замълча за момент. После попита: – Ще разкажеш ли всичко това в полицията?

– Не знам дали ще ме изслушат.

– Непременно ще ви изслушат – обади се неочаквано един глас зад него.

Томи се обърна и се намери лице в лице с инспектор Мариът. Инспекторът седеше на съседната маса. Пред него имаше варено яйце.

– Често се отбивам тук за обяд – обясни той. – Както казах, непременно ще ви изслушахме. Всъщност аз вече ви изслушах. Да ви кажа, и на мен онези личности от „Таралеж“ не ми вдъхваха особено доверие. Разбирате ли, подозирахме двамата Холаби, но няхахме на какво да се опрем. Твърде хитри бяха. После стана това убийство и то като че ли опроверга всичките ни съмнения. Но благодарение на вас и на дамата, сър, ще направим очна ставка на младия Холаби с Дорис Евънс и ще видим дали тя ще го разпознае. Според мен ще стане точно така. Тази ваша идея за синьото яке беше доста остроумна. Ще се погрижа „Блестящите детективи на Блънт“ да получат заслужено признание.

– Наистина сте много мил, инспектор Мариът – отбеляза Тапънс с благодарност.

– Бихте се изненадали колко високо ви ценим в Скотланд Ярд – отвърна инспекторът. – Ако мога да ви попитам, сър, какво означава това парче връв?

– Нищо – отвърна Томи, като го натъпка в джоба си. – Един мой лош навик. А що се отнася до кашкавалката и млякото – на диета съм. Невротична диспепсия. Заетите мъже винаги стават нейни жертви.

– Аха – каза детективът. – А аз си помислих, че може да сте чели... е, това няма връзка със случая.

Но очите на инспектора проблеснаха.

Глава 17

Къщата на спотаената смърт

– Какво... – започна Тапънс и спря.

Тъкмо беше влязла в личния кабинет на мистър Блънт от съседната стая с надпис „Канцелария“ и с изненада видя своя господар и повелител с око, прилепено до невидимата шпионка към предното помещение.

– Шът – изсъска предупредително Томи. – Не чу ли звънеца? Момиче е. Доста хубаво момиче... Всъщност страхотно хубаво момиче. Албърт ѝ разправя ония глупости, че съм зает със Скотланд Ярд.

– Пусни ме да видя – настоя Тапънс.

Томи се отместе с неохота. Тапънс на свой ред прилепи око към шпионката.

– Не е лоша – призна Тапънс. – А дрехите ѝ са просто последният вик на модата.

– Великолепна е! – възкликна Томи. – Тя е като онези момичета, за които пише Мейсън, нали се сещаш, ужасно симпатични, красиви и определено интелигентни, без да са твърде нахални. Мисля, да, наистина мисля, че тази сутрин ще съм великият Ханоуд.

– Хм – изсумтя Тапънс. – Ако има един от всички детективи, на когото приличаш най-малко, бих казала, че това е Ханоуд. Можеш ли да се справиш със светкавичните промени на самоличността? Можеш ли да бъдеш великият комедиант, малкото момче от канала, сериозният и симпатичен приятел и всичко това в рамките на пет минути?

– Това го знам – заяви Томи, почуквайки остро по бюрото. – Аз съм капитанът на кораба – не го забравяй, Тапънс. Ще я покания вътре.

Той натисна звънеца на бюрото си. Албърт се появи, следван от клиентката.

Момичето спря нерешително на вратата. Томи излезе напред.

– Влезте, мадмоазел – покани я мило той – и седнете тук.

Тапънс се изкашля звучно. Томи се обърна със съвсем различен маниер. Тонът му беше заплашителен.

– Казахте ли нещо, мис Робинсън? О, не. Мисля, че не.

Той се обърна отново към момичето.

– Няма да се занимаваме с формалности – заяви той. – Просто ще ми разкажете за какво става дума и после ще обсъдим най-добрия начин да ви помогнем.

– Много сте мил – каза момичето. – Извинете, но чужденец ли сте?

Още едно изкашляне от страна на Тапънс. Томи й хвърли един кос поглед.

– Не точно – с мъка изговори той. – Но през последните години работих доста зад граница. Методите ми са като на френските служби за сигурност.

– О! – Момичето изглеждаше впечатлено.

Както Томи отбеляза, тя беше много чаровна. Млада и слаба, с кичури златиста коса, надничачи изпод малката й кафява филцова шапка, и големи сериозни очи.

Ясно се виждаше, че е притеснена. Малките й ръце се вкопчваха една в друга и тя непрекъснато стискаше и отпускаше дръжката на лакираната си чанта.

– Първо, мистър Блънт, трябва да ви се представя. Казвам се Лоуис Харгрийвс. Живея в просторна старомодна къща, наречена Търнли Грейндж. Намира се в дълбоката провинция. Наблизо е село Търнли, но то е съвсем малко и незначително. През зимата има лов, през лятото играем тенис и никога не съм се чувствала самотна там. Наистина предпочитам селото пред градския живот. Разказвам ви го, за да разберете, че в село като нашето всичко, което се случва, е от първостепенна важност. Преди около седмица получих кутия шоколадови бонбони по пощата. Нищо не посочваше от кого са. Самата аз не обичам много шоколад, но другите в къщата обичат и кутията обходи всички. Резултатът беше, че на всички, които бяха яли бонбони, им прилоша. Повикахме лекаря и след няколко въпроса относно другата храна той взе останалите бонбони със себе си и ги даде за анализ. Мистър Блънт, тези шоколадови бонбони са съдържали арсеник! Не достатъчно, за да убие някого, но достатъчно, за да разболее всички.

– Невероятно! – възкликна Томи.

– Доктор Бъртън силно се развълнува от случая. Изглежда, че в областта подобно нещо се случваше за трети път. Във всеки един случай е било избирано голямо имение и всички обитатели се разболявали, след като изядат тайнствените шоколадови бонбони. Като че ли някакъв местен слабоумен си прави изключително зла шега.

– Сигурно, мис Харгрийвс.

– Доктор Бъртън приписа случаите на социалистите. Доста абсурдно според мен. Но в село Търнли има един-двама недоволни и изглеждаше вероятно те да имат нещо общо с това. Доктор Бъртън много държеше да предам случая в ръцете на полицията.

– Много естествено предложение – отбеляза Томи. – Но изглежда не сте постъпили така, мис Харгрийвс?

– Не – призна момичето. – Мразя суматохата и шумотевицата, които ще последват. Познавам нашия местен инспектор. Изобщо не мога да си го представя да открива каквото и да било! Често съм виждала вашите обяви и казах на доктор Бъртън, че ще бъде много по-добре да се обърнем към частен детектив.

– Разбирам.

– В обявата си обещавате пълна дискретност. Доколкото разбирам, това означава, че... че няма да придавате гласност на нищо без мое съгласие?

Томи я погледна с любопитство, но Тапънс се намеси и тихо каза:

– Мисля, че мис Харгрийвс трябва да ни каже всичко.

Тя постави особено силно ударение върху последната дума и Лоуис Харгрийвс се изчерви.

– Да – съгласи се бързо Томи, – мис Робинсън е права. Трябва да ни кажете всичко.

– Но вие няма да... – поколеба се тя.

– Всичко, което ни съобщите, естествено, ще остане строго поверително.

– Благодаря. Знам, че трябваше да бъда по-пряма с вас. Имам причина да не отида в полицията. Мистър Блънт, тази кутия шоколадови бонбони е била изпратена от някого в нашето имение!

– Как разбрахте това, мадамозел?

– Много е просто. Имам навика да рисувам една глупава картинка, три преплетени риби, когато имам молив в ръката си. От един магазин в Лондон неотдавна пристигна пакет копринени чорапи. Бяхме на масата за закуска. Тъкмо отбелязвах нещо във вестника и без да мисля започнах да рисувам глупавите си малки рибки на пакета, преди да срежа канапа и да го отворя. Бях забравила за този случай, но когато разгледах парчето кафява хартия, в която бяха увити шоколадовите бонбони, забелязах ъгълчето на етикета, част от който беше откъснат. Моята глупава малка рисунка беше на него.

Томи придърпа стола си напред.

– Това е много сериозно. Както казвате, случаят поражда много силно подозрение, че личността, изпратила бонбоните, живее във вашата къща. Простете въпроса ми, но все още не разбирам защо този факт ви пречи да отидете в полицията?

Лоуис Харгрийвс го погледна право в лицето.

– Ще ви кажа, мистър Блънт. Защото може да поискам цялата работа да се потули.

Томи се смути и се облегна на стола си.

– В такъв случай – промърмори той – сме наясно. Разбирам, мис Харгрийвс, че не желаете да ни кажете кого подозирате?

– Никого не подозирам... но съществуват възможности.

– Ясно. А сега ще ми опишете ли обитателите на имението в подробности?

– Всичките ни прислужници, с изключение на чистачката, са стари и са при нас от много години. Трябва да ви обясня, мистър Блънт, че съм отгледана от леля си, лейди Радклиф, която беше изключително богата. Съпругът ѝ натрупал голямо състояние и станал благородник. Той закупил Търнли Грейндж, но умрял две години след като се установил там. Тогава лейди Радклиф ме повика да живея при нея. Бях единственият ѝ жив роднина. Другият обитател на къщата беше Денис Радклиф, племенник на съпруга ѝ. Винаги съм го наричала „братовчед“, но, разбира се, той не ми е кръвен роднина. Леля Луси винаги е казвала открито, че възнамерява да остави парите си на Денис с изключение на една малка сума за мен. Това били парите на фамилията Радклиф, казваше тя, и трябвало да отидат при Радклиф. Само че когато Денис беше на двадесет и две, тя ужасно се скара с него, мисля, че заради някакви дългове, които бе направил. Когато умря година по-късно, с удивление научих, че в завещанието си е оставила всичките си пари на мен. Знам, че беше голям удар за Денис и се почувствах много зле. Бих му дала парите, ако ги вземеше, но, изглежда, не можеше да стане така. Затова веднага щом станах на двадесет и една, направих завещание, в което оставям всичко на него. Това е най-малкото, което мога да направя. Така че, ако ме блъсне кола, Денис ще влезе във владение на собствеността си.

– Точно така – потвърди Томи. – А кога станяхте на двадесет и една, ако мога да попитам?

– Само преди три седмици.

– О! – възкликна Томи. – А ще ми изброите ли хората, които живеят понастоящем в имението ви?

– Прислужниците... или... другите?

– Всички.

– Прислужниците, както казах, са при нас от доста време. Първо, старата мисис Холоуей, готвачката, и племенницата ѝ Роза, помощничката ѝ. После – две възрастни прислужници и Хана, която беше камериерка на леля ми и винаги е била привързана към мен. Чистачката се

казва Естер Куант и изглежда добро и тихо момиче. Освен тях в къщата живеят мис Логан, която беше компаньонка на леля Луси. Тя управлява къщата от мое име. Капитан Радклиф, Денис, за когото вече ви разказах. Има и едно момиче на име Мери Чилкът, моя стара приятелка от училище, която ни гостува.

Томи се замисли за момент.

– Всичко изглежда много ясно, мис Харгрийвс – каза той след една-две минути. – Доколкото разбирам, нямате специална причина да подозирате конкретно някого. Само се страхувате, че може да се окаже... че не е от прислужниците, да кажем?

– Точно така, мистър Блънт. Наистина нямам представа кой е използвал онова парче кафява хартия. Адресът беше написан с печатни букви.

– Изглежда, че може да се направи само едно – заяви Томи. – Трябва да отида на място.

Момичето го погледна изпитателно.

След моментен размисъл Томи продължи:

– Предлагам да подготвите обстановката за пристигането на, да кажем, мистър и мисис Ван Дюсън, ваши приятели-американци. Ще успеете ли да представите нещата естествено?

– О, да. Няма да има никакви трудности. Кога ще дойдете? Утре... или вдругиден?

– Утре, ако ви е удобно. Нямаме време за губене.

– Добре. Уговорихме се.

Момичето се изправи и му подаде ръка.

– Още нещо, мис Харгрийвс. Нито дума на никого, абсолютно на никого, че не сме тези, за които се представяме.

– Какво мислиш за тази работа, Тапънс? – попита той, когато изпрати посетителката и се върна.

– Не ми харесва – заяви решително Тапънс. – Особено не ми харесва това, че в бонбоните е имало толкова малко арсеник.

– Какво искаш да кажеш?

– Не разбираш ли? Всички тези бонбони, които са били изпращани в съседните къщи, са за отвличане на вниманието. За да се потвърди идеята за местния маниак. После, когато момичето наистина бъде отровено, ще се предполага, че е по същата причина. Разбираш ли, ако не беше тази щастлива случайност, никой никога не би се досетил, че бонбоните всъщност са изпратени от някого в самата къща.

– Истински късмет. Права си. Мислиш ли, че срещу момичето има

предумишлен заговор?

– Страхувам се, че има. Спомням си една статия за завещанието на старата лейди Радклиф. Това момиче е наследило страшно много пари.

– Да, а е навършила пълнолетие и е написала завещание преди три седмици. Нещата изглеждат зле – за Денис Радклиф. Той печели от смъртта ѝ.

Тапънс кимна.

– Най-лошото е, че и тя мисли така! Затова не е искала да вика полицията. Тя вече го подозира. И трябва да е поне малко влюбена в него, за да се държи така.

– В такъв случай – замислено произнесе Томи, – защо, по дяволите, той не се ожени за нея? Много по-просто и безопасно.

Тапънс се вторачи в него.

– Направо ме застреля – заяви тя. – О Боже! Вече започвам да се държа като мисис Ван Дюсън.

– Защо ще се захваща с престъпление, когато под ръка има законен начин?

Тапънс размисли за минута-две и заяви:

– Измислих. Явно той се е оженил за някоя барманка, докато е бил в Оксфорд. Причината за кавгата с леля му. Това обяснява всичко.

– Тогава защо не изпрати отровните бонбони на барманката? – предложи Томи. – Много по-практично. Бих искал да не стигаш до такива крайни заключения, Тапънс.

– Това са дедукции – заяви с достойнство тя. – Първата ти корида, приятелю, но когато си бил двадесет минути на арената...

Томи я замери с възглавницата.

Глава 18

Къщата на спотаената смърт (продължение)

– Тапънс! Тапънс! Ела тук.

Беше на закуска следващата сутрин. Тапънс бързо дойде от спалнята си в трапезарията. Томи крачеше нагоре-надолу с отворен вестник в ръце.

– Какво става?

Томи се завъртя и пхна вестника в ръката ѝ, сочейки към заглавията.

„МИСТЕРИОЗЕН СЛУЧАЙ НА ОТРАВЯНЕ
СМЪРТ ОТ САНДВИЧИ С МАРМАЛАД ОТ СМОКИНИ“

Тапънс продължи да чете. Странна поредица отравяния с птомаин се случила в Търнли Грейндж. Смъртните случаи, известни досега, са тези на мис Лоуис Харгрийвс, собственичката на къщата и чистачката – Естер Куант. Капитан Радклиф и някоя си мис Логан били в критично състояние. Предполагало се, че причина за отравянията била някакъв мармалад от смокини, използван за сандвичите, тъй като една друга дама, мис Чилкът, която не си взела от тях, била съвсем добре.

– Трябва веднага да отидем там! – възкликна Томи. – Онова момиче! Онова прекрасно момиче! Защо, по дяволите, не тръгнах веднага с нея вчера?

– Ако беше отишъл – отбеляза Тапънс, – може би и ти щеше да си вземеш с чая от сандвичите със смокини и щеше да си мъртъв. Хайде, да започваме веднага. Пише, че Денис Радклиф също е много зле.

– Вероятно симулира, мръсният злосторник.

Пристигнаха в малкото селце Търнли около обяд. Когато отидоха в Търнли Грейндж, вратата им отвори стара жена със зачервени очи.

– Вижте – започна Томи, преди тя да е успяла да проговори. – Не съм репортер или нещо такова. Мис Харгрийвс дойде вчера при мен и ме помоли да дойда тук. С кого мога да се срещна?

– Доктор Бъртън е тук, ако искате да говорите с него – изгледа ги със съмнение жената. – Също и мис Чилкът. Тя урежда всичко.

Но Томи се беше хванал за първото предложение.

– Доктор Бъртън – заяви авторитетно той. – Бих искал веднага да се

срещна с него, ако е тук.

Жената ги заведе в малка дневна. След пет минути вратата се отвори и влезе висок, възрастен мъж с приведени рамене и любезно, но разтревожено лице.

– Доктор Бъртън – поздрави го Томи и извади удостоверението си.
– Мис Харгрийвс ме посети вчера и спомена онези отровни шоколадови бонбони. Дойдох да разследвам случая по нейна молба, но, уви, вече е твърде късно.

Докторът го погледна настойчиво.

– Значи вие сте самият мистър Блънт?

– Да. Това е асистентката ми, мис Робинсън.

Докторът се поклонил на Тапънс.

– При тези обстоятелства съдържаността е излишна. Ако не беше епизодът с бонбоните, можеше да повярвам, че тези смъртни случаи са резултат от остро птомаиново отравяне, но птомаиново отравяне с необичайна сила. Има гастроентерологични възпаления и кръвоизливи. Ще предам мармалада от смокини за анализ.

– Отравяне с арсеник ли подозирате?

– Не. Отровата, ако е била използвана отрова, е нещо с много по-силно и бързо действие. Повече прилича на силен растителен токсин.

– Разбирам. Бих искал да ви попитам, доктор Бъртън, дали сте дълбоко убеден, че капитан Радклиф страда от същата форма на отравяне?

Докторът го погледна.

– Капитан Радклиф в момента не страда от никакво отравяне.

– Аха! – възкликна Томи. – Значи...

– Капитан Радклиф почина в пет часа тази сутрин.

Томи беше силно потресен. Докторът се приготви да си тръгва.

– А другата жертва, мис Логън? – попита Тапънс.

– Имам всички основания да се надявам, че ще се възстанови след като оцеля досега. Тъй като е по-възрастна, отровата като че ли е имала по-слаб ефект при нея. Ще ви запозная с резултата от анализа, мистър Блънт. Междувременно сигурен съм, мис Чилкът ще ви каже всичко, което искате да знаете.

Докато той говореше, вратата се отвори и се появи една девойка. Беше висока, загоряла, със спокойни сини очи.

Доктор Бъртън ги представи един на друг.

– Радвам се, че дойдохте, мистър Блънт – каза Мери Чилкът. – Тази история е просто ужасна. Има ли нещо, с което да ви помогна?

– Откъде е онзи мармалад от смокини?

– Това е един специалист, който получаваме от Лондон. Често го поръчваме. Този буркан не изглеждаше различен от всички останали. Лично на мен не ми харесва миризмата на смокините. Ето защо не го ям. Не разбирам защо и Денис беше засегнат, след като за чая беше на гости. Предполагам, че трябва да си е взел сандвич, когато се е прибрал.

Томи усети ръката на Тапънс леко да притиска неговата.

– Той кога се прибра? – попита мистър Блънт.

– Всъщност не знам. Мога да изясня.

– Благодаря ви, мис Чилкът. Няма нужда. Надявам се, че не възразявате да разпитам прислужниците?

– Моля ви, мистър Блънт, направете всичко необходимо. Аз съм напълно объркана. Кажете ми... мислите ли, че... тук има нещо нередно?

Погледът ѝ беше изключително загрижен, докато задаваше въпроса.

– Не знам какво да мисля. Скоро ще разберем.

– Да, предполагам, че доктор Бъртън ще изпрати мармалада за анализ.

Като се извини, тя бързо излезе пред френския прозорец, за да поговори с един от градинарите.

– Ти поеми камериерките, Тапънс – нареди Томи, – а аз ще отида в кухнята. Според мен мис Чилкът може и да се чувства много объркана, но изобщо не изглежда така.

Тапънс кимна в знак на съгласие, без да отговори.

Съпрузите се срещнаха след половин час.

– Да съберем резултатите – предложи Томи. – Сандвичите са били приготвени за чая и чистачката е изяла един. Така си е навлякла бялата. Готвачката е сигурна, че Денис Радклиф не се е върнал, преди да приберат масата от чая. Пита се как се е отровил той?

– Върнал се е в седем без петнадесет – осведоми го Тапънс. – Една прислужница го е видяла от прозореца. Пил е коктейл преди вечеря в библиотеката. Тъкмо прибираще чашата, но за щастие я взех от нея, преди да я е измила. След това се оплакал, че му е зле.

– Добре – каза Томи. – Ще занеса веднага тази чаша на Бъртън. Нещо друго?

– Бих искала да се срещнеш с Хана, камериерката. Тя... тя се държи странно.

– Какво искаш да кажеш?

– Изглежда, като че ли е полудяла.

– Заведи ме при нея.

Тапънс го поведе нагоре. Хана живееше в малка стая. Камериерката седеше изправена на висок стол. На коленете си държеше разтворена библия. Не погледна двамата непознати, когато влязоха. Вместо това продължи да си чете на глас.

– Нека горящи въглени паднат върху тях, нека бъдат хвърлени в огън и жупел, и никога повече да не станат.

– Може ли да поговорим за минута? – попита Томи.

Хана направи нетърпелив жест с ръка.

– Няма време. Казвам ви, времето ни свършва. Ще преследвам враговете си и ще ги победя, и няма да се спра, докато не ги унищожа. Така е писано. Божието слово стигна до мен. Аз съм бич божи.

– Напълно се е побъркала – промърмори Томи.

– Така е от доста време – прошепна Тапънс.

Томи вдигна една отворена книга, оставена със страниците надолу на масата. Погледна заглавието и я пхна в джоба си.

Изведнъж старата жена стана и заплашително се обърна към тях.

– Махайте се оттук! Времето приближава! Аз съм Божието оръдие. Вятърът духа, накъдето си ще, така унищожавам и аз. Безбожниците ще загинат. Това е дом на злото! На злото, казвам ви! Пазете се от Божия гняв, на когото аз съм оръдие.

Тя яростно тръгна към тях. Томи реши, че е най-добре да се съобрази с нея и се оттегли. Докато затваряше вратата, я видя отново да взима библията.

– Чудя се дали винаги си е била такава – промърмори той.

Извади от джоба си книгата, която беше взел от масата.

– Погледни това. Странно четиво за една неграмотна прислужница.

Тапънс взе книгата.

– Учебник по медицина – прочете тя. После погледна титулната страница. – От Едуард Логън. Стара книга. Томи, чудя се дали бихме могли да видим мис Логън? Доктор Бъртън каза, че е по-добре.

– Да попитаме ли мис Чилкът?

– Не. Да извикаме някоя прислужница и да изпратим нея да попита.

След кратка пауза им съобщиха, че мис Логън ще ги приеме. Заведоха ги в голяма спалня с изглед към ливадата. На леглото лежеше стара белокоса дама. Деликатното ѝ лице беше изопнато от страдание.

– Много ми беше зле – промълви едва-едва тя. – И не мога да говоря много, но Елън ми каза, че сте детективи. Значи Лоуис е отишла да се посъветва с вас? Каза, че смята да го направи.

– Да, мис Логън – отвърна Томи. – Не искаме да ви уморяваме, но

може би ще ни отговорите на няколко въпроса. Камериерката, Хана, тя с ума си ли е?

Мис Логън ги погледна с очевидна изненада.

– О, да. Много е религиозна, но иначе й няма нищо.

Томи й подаде книгата, която беше взел от масата.

– Ваша ли е, мис Логън?

– Да. Една от книгите на баща ми. Беше прочут лекар, един от пионерите на терапията със серуми.

В гласа на старата дама звънна гордост.

– Така ли? – изненада се Томи. – Струва ми се, че съм чувал името му – добави той неискрено. – А тази книга давали ли сте я на Хана?

– На Хана ли? – Мис Логън се надигна в леглото с възмущение. – Защо да й я давам? Тя не би разбрала и дума от нея. Написана е на много специализиран език.

– Да, виждам. И все пак я намерих в стаята на Хана.

– Позор! – възмути се мис Логън. – Няма да позволя прислужниците да се докосват до вещите ми!

– Къде трябваше да стои?

– В библиотеката в моята стая, или... чакайте малко, дадох я на Мери. Милото момиче много се интересува от растения. Направи един-два експеримента в моята малка кухня. Имам свое собствено местенце, където варя ликьори и консервирам зимнина по старовремския начин. Милата Люси, лейди Радклиф искам да кажа, ругаеше чая ми от вратига, но е прекрасен при настинка. Бедната Люси толкова често хващаше настинки. Като Денис. Горкото момче! Баща му беше мой пръв братовчед.

Томи прекъсна тези възпоминания.

– А тази ваша кухня? Използва ли я някой освен вас и мис Чилкът?

– Хана чисти там. И кипва вода за първия ни утринен чай.

– Благодаря ви, мис Логън – каза Томи. – Засега няма да ви питам нищо повече. Надявам се, че не сме ви преуморили.

Той излезе от стаята и намръщен заслиза по стълбите.

– Драги мистър Рикардо, тук има нещо, което не разбирам.

– Мразя тази къща! – възкликна Тапънс и потръпна. – Да отидем на една хубава дълга разходка и да се опитаме да поразмислим върху ситуацията.

Томи се съгласи и излязоха. Първо оставиха чашата от коктейла в дома на доктора и после тръгнаха на разходка из околността, като пътьом обсъждаха случая.

– Ако се прави на глупак, като че ли е по-безопасно – отбеляза

Томи. – Целият този случай е в стил Ханоуд. Сигурно някои биха си помислили, че не ме интересува. Но съвсем не е така. Чувствам, че по някакъв начин трябваше да предотвратим всичко това.

– Струва ми се глупаво да смяташ така – рече Тапънс. – Не ние сме посъветвали Лоуис Харгрийвс да не ходи в Скотланд Ярд. Нищо не би я убедило да замеси полицията в случая. Ако не беше дошла при нас, изобщо нямаше да предприеме каквото и да било.

– А резултатът би бил същият. Да, права си, Тапънс. Безполезна е да се укоряваме за неща, които не можем да променим. Но сега бих искал да помогнем с нещо.

– Няма да е лесно.

– Не, няма. Съществуват много възможности, но всички те изглеждат измислени и невероятни. Да предположим, че Денис Радклиф е сложил отровата в сандвичите. Знал е, че няма да е вкъщи за чая. Това изглежда доста вероятна версия.

– Да – съгласи се Тапънс, – дотук е добре. После трябва да изправим срещу това факта, че е отровил и себе си. Ето защо май трябва да го изключим. Има един човек, когото не трябва да забравяме. Хана.

– Хана ли?

– Хората често правят всякакви странни неща, когато са религиозни маниаци.

– Тя наистина е доста вманиачена – съгласи се Томи. – Трябва да подметнеш няколко думи на доктор Бъртън по този въпрос.

– Сигурно е станала такава съвсем наскоро – отбеляза Тапънс. – Ако се съди по думите на мис Логън.

– Според мен така се случва с религиозните мании – рече Томи. – Искам да кажа, че човек може с години да си пее химни в спалнята си на отворена врата, и изведнъж прескача границата и започва да буйства.

– Срещу Хана наистина има повече доказателства, отколкото срещу всички останали – каза замислено Тапънс. – И все пак имам една идея...

– Тя спря.

– Да? – окуражи я Томи.

– Всъщност не е точно идея. Предполагам, че е просто предразсъдък.

– Предразсъдък срещу някого?

Тапънс кимна.

– Томи, хареса ли ти Мери Чилкът?

Томи се замисли.

– Да, мисля, че да. Стори ми се изключително надарена и делова,

може би малко прекалено, но доста благонадеждна.

– Не ти ли се стори странно, че не беше особено разстроена?

– Е, това донякъде е точка в нейна полза. Искам да кажа, ако беше направила нещо, щеше да се престори на разстроена, дори да прекали с преструвките.

– Предполагам – съгласи се Тапънс. – И все пак тя като че ли няма никакъв мотив. Не разбирам каква полза би могла да има от тази масова касапница.

– Май никой от прислугата не е замесен?

– Не ми се струва вероятно. Изглеждат тихи и почтени. Чудя се какво ли представлява онази Естер Куант.

– Искаш да кажеш, че ако е млада и хубава, има вероятност да е замесена по някакъв начин.

– Точно така – въздъхна Тапънс и добави: – Всичко е така обезкуражаващо.

– Е, предполагам, че полицията ще се справи – каза Томи.

– Вероятно. Но бих искала да сме ние. Между другото забеляза ли няколкото малки червени точки на ръката на мис Логън?

– Не, като че ли не. Какви са?

– Изглеждаха, като че ли са направени със спринцовка за подкожна инжекция – обясни Тапънс.

– Сигурно доктор Бъртън ѝ е направил някакви инжекции.

– О, сигурно. Но едва ли ѝ е направил около четиридесет.

– Може да е пристрастена към кокаина – предположи веднага Томи.

– Помислих си го – отвърна Тапънс, – но зениците ѝ не бяха разширени. Веднага се вижда кой взема кокаин или морфин. Освен това не е от онези стари дами.

– Искаш да кажеш, че е почтена и богобоязлива – съгласи се Томи.

– Толкова е трудно – въздъхна Тапънс. – Говорим и говорим, а не сме се приближили ни най-малко до целта. Само да не забравим да се отбием при доктора по пътя към къщи.

Вратата в дома на доктора отвори едно високо и слабо, около петнадесетгодишно момче.

– Мистър Блънт? – попита то. – Да, докторът излезе, но ви остави бележка, в случай че минете.

Той им подаде бележката. Томи разкъса плика и я извади.

„Драги мистър Блънт,

Имам причини да вярвам, че използваната отрова е рицин, растителен токсин със силно действие. Моля ви, запазете засега това в тайна.“

Томи изпусна бележката, но бързо я вдигна.

– Рицин – промърмори той. – Знаеш ли нещо за него, Тапънс? На времето много те биваше в тези неща.

– Рицин – повтори замислено Тапънс. – Май се получаваше от рициново масло.

– Никога не съм обичал рициновото масло – рече Томи. – А сега съм по-настроен срещу него от всякога.

– На маслото нищо му няма. Рицинът се получава от семената на рициновото растение. Мисля, че видях няколко рицинови растения в градината тази сутрин – едри, с лъскави листа.

– Искаш да кажеш, че някой е направил екстракта от тях. Би ли могла Хана да направи такова нещо?

Тапънс поклати глава.

– Не изглежда вероятно. Няма достатъчно познания.

Изведнъж Томи възкликна.

– Онази книга. Дали е още в джоба ми? А, да. – Той я извади и я прелисти бързо. – Така си и помислих. На тази страница беше отворена сутринта. Виждаш ли, Тапънс? Рицин!

Тапънс грабна книгата от ръцете му.

– Можеш ли да схванеш нещо? Аз – не.

– За мен е доста ясно – отвърна Тапънс. Тя продължи да върви, потънала в четене, хванала се с една ръка за Томи. След малко затвори шумно книгата. Точно тогава стигнаха отново до къщата.

– Томи, ще оставиш ли това на мен? Нали разбираш, поне веднъж аз да съм тореадора, който е бил повече от двадесет минути на арената.

Томи кимна.

– Ти ще бъдеш капитанът на кораба, Тапънс – заяви сериозно той. – Трябва да разнищим тази работа.

– Първо – каза Тапънс, щом влязоха в къщата, – трябва да задам още един въпрос на мис Логън.

Тя изтича нагоре по стълбите. Томи я последва. Тя рязко почука на вратата на старата дама и влезе.

– Вие ли сте, мила? – попита мис Логън. – Знаете ли, твърде млада и хубава сте за детектив. Открихте ли нещо?

– Да – отвърна Тапънс. – Открих.

Мис Логън я погледна въпросително.

– Не знам дали съм хубава – продължи Тапънс, – но, тъй като съм млада, се случи да работя в една болница през войната. Знаем някои неща за терапията със серуми. Случайно научих, че когато се инжектират подкожно малки дози рицин, се получава имунитет – образува се анти-рицин. Този факт прокара път за терапията със серуми. Вие сте знаели това, мис Логън. От известно време сте си инжектирали рицин подкожно. После сте се оставили да бъдете отровена с останалите. Помагали сте на баща си в работата му и сте знаели всичко за рицина – как да го получавате и извличате от семената. Избрали сте ден, когато Денис Радклиф е отишъл на гости за чая. Не е трябвало да се отрови по същото време. Може да умре преди Лоуис Харгрийвс. Тъй като тя е умряла първа, той е наследил нейните пари. А след неговата смърт те преминават към вас, следващата му роднина. Спомняте ли си тази сутрин ни казахте, че баща му ви е бил пръв братовчед.

Старата дама се вторачи съкрушено в Тапънс.

Изведнъж една фигура се втурна вътре от съседната стая. Беше Хана. Държеше в ръка пламтяща факла, която размахваше като обезумяла.

– Истината беше изречена. Тази е злата твар. Видях я да чете книгата и да се усмихва и разбрах. Намерих книгата и страницата, но тя нищо не ми говореше. Само че Божият глас ми проговори. Тя мразеше господарката ми, нейна светлост. Винаги е била ревнива и завистлива. Мразеше и моята мила мис Лоуис. Но злите трябва да загинат – Божият огън ще ги погълне.

Като размаха факлата, тя се хвърли към леглото.

Откъм старата дама се чу вик.

– Махнете я... махнете я! Вярно е... но я махнете отук!

Тапънс се хвърли към Хана, но жената успя да подпали завесите на леглото, преди тя да успее да й вземе факлата и да я угаси. Томи обаче се втурна вътре от площадката на стълбите. Дръпна завесите на леглото и успя да потуши пламъците с едно килимче. После се завтече да помага на Тапънс. Двамата задържаха Хана, докато доктор Бъртън влезе забързан.

Няколко думи бяха достатъчни, за да го поставят в течение на ситуацията.

Той бързо отиде до леглото, повдигна ръката на мис Логан и издаде кратко възклицание.

– Шокът от пожара й е дошъл твърде много. Мъртва е. Вероятно при тези обстоятелства така е по-добре. – Той замълча. После добави: –

В онази коктейлна чаша също имаше рицин.

– Това е най-доброто, което можеше да се случи – каза Томи, когато оставиха Хана на грижите на доктора и останаха сами. – Тапънс, ти беше просто великолепна.

– В този случай нямаше много от духа на Ханоуд – отбеляза Тапънс.

– Беше твърде сериозно за представление. Все още не мога да понеса мисълта, че онова момиче беше отровено. Но няма да мисля за нея. Както вече казах, ти беше великолепна. Всички лаври са за теб. Ако използвам една известна поговорка, „голямо предимство е да си интелигентен и да не ти личи“.

– Томи, ти си ужасен! – възкликна Тапънс.

Глава 19

Непоклатимото алиби

Томи и Тапънс бяха заети със сортирането на кореспонденцията. Изведнъж Тапънс възкликна и подаде едно писмо на Томи.

– Нов клиент – заяви важно тя.

– А! И какво заключаваме от това писмо, Уотсън? – попита Томи. – Нищо кой знае какво, освен очевидния факт, че мистър... Монтгомъри Джоунс не е с най-добрия правопис на света. Доказателство, че е получил скъпо образование.

– Монтгомъри Джоунс? – повтори Тапънс. – Какво ли съм чувала за Монтгомъри Джоунс? А, да, сетих се. Мисля, че Джанет Сейнт Винсънт го спомена. Майка му е лейди Айлийн Монтгомъри. Много набожна, ходела на църква, носела златни кръстове и така нататък. Омъжила се за човек на име Джоунс, невероятно богат.

– Все същата стара история – отбеляза Томи. – Да видим кога желае да ни види този мистър М. Дж.? О, в единадесет и тридесет.

Точно в единадесет и тридесет много висок млад човек с приятно и непринудено изражение на лицето влезе в предното помещение и се обърна към Албърт.

– Вижте... Аз... Мога ли да видя мистър... Блънт?

– Имате ли среща, сър? – попита Албърт.

– Не съм съвсем сигурен. Да, трябва да имам. Искам да кажа, написах писмо...

– Как се казвате, сър?

– Мистър Монтгомъри Джоунс.

– Ще съобща за вас на мистър Блънт.

Той скоро се върна.

– Бихте ли почакали малко, сър? Мистър Блънт е зает с много важно съвещание в момента.

– О, да... разбира се – отговори мистър Монтгомъри Джоунс.

Не след дълго, като се надяваше, че бе впечатлил достатъчно клиента си, Томи натисна копчето на звънеца на бюрото си и Албърт въведе мистър Монтгомъри в кабинета.

Томи стана, за да го поздрави. Като се ръкува топло с него, му посочи празния стол.

– Е, мистър Монтгомъри Джоунс. Какво ще имаме удоволствието

да направим за вас? – рече Томи.

Мистър Монтгомъри Джоунс погледна несигурно третия присъстващ в офиса.

– Доверената ми секретарка, мис Робинсън – представи я Томи. – Свободно можете да говорите пред нея. Предполагам, че е някакъв семеен случай от деликатен характер?

– Е... не точно – отговори мистър Монтгомъри Джоунс.

– Изненадвате ме – заяви Томи. – Надявам се, че самият вие нямате някакъв проблем?

– О, съвсем не – каза мистър Монтгомъри Джоунс.

– Тогава – продължи Томи – сигурно ще ни изложите фактите.

Но това като че ли беше единственото, което мистър Монтгомъри Джоунс не можеше да направи.

– Трябва да ви питам за нещо много странно – започна колебливо той. – Но... но наистина не знам как да започна.

– Не се занимаваме с бракоразводни дела – осведоми го Томи.

– О, за Бога – възрази мистър Монтгомъри Джоунс. – Нямам това предвид. Просто... е, просто е нещо като глупава шега.

– Някой си е направил с вас някаква тайнствена шега? – предположи Томи.

Но мистър Монтгомъри още веднъж поклати глава.

– Е, помислете и се опитайте да го изразите със свои думи – подкани го Томи.

Настъпи пауза.

– Разбирате ли – започна мистър Джоунс, – бях на един прием. Седях до едно момиче.

– Да? – окуражи го домакинът.

– Тя беше... всъщност просто не мога да я опиша, но беше едно от най-страхотните момичета, които някога съм срещал. Австралийка е. Живее заедно с друго момиче в апартамент на Кларджис Стрийт. Тя просто е неотразима във всяко отношение. Не мога да ви опиша как ми въздейства това момиче.

– Можем да си представим, сър – вмъкна Тапънс.

Тя правилно усети, че за разкриването на проблема на мистър Монтгомъри Джоунс е нужна съчувствена женствена нотка, различна от деловите методи на мистър Блънт.

– Можем да ви разберем – повтори окуражително тя.

– Беше абсолютен шок за мен – продължи мистър Монтгомъри Джоунс, – че едно момиче може... може да поразии така човек. Имах

друго момиче, всъщност, две други момичета. Едната беше възхитителна, но не ми харесваше брадичката ѝ. Само че танцуваше прекрасно и я познавам от дете, което дава сигурност, нали разбирате. А другото момиче беше от танцьорките във „Фриволити“. С нея е много забавно. Така или иначе, всъщност не съм мислил сериозно да се ожена за нито една от двете. Но ми минаваха разни неща през ума. И изведнъж – като гръм от ясно небе – седях до това момиче и...

– Целият свят се промени – произнесе прочувствено Тапънс.

Томи се размърда нетърпеливо на стола си. Вече беше леко отегчен от изброяването на любовните истории на мистър Монтгомъри Джоунс.

– Ужасно добре го казахте – заяви мистър Монтгомъри Джоунс. – Точно така беше. Само че, знаете ли, тя като че ли не ме хареса много. Може да не ми личи, но не съм кой знае колко умен.

– О, не трябва да бъдете прекалено скромни.

– О, знам, че не съм кой знае какво – заяви с приятна усмивка мистър Джоунс. – Не и за прелестно момиче като нея. Затова усетих, че трябва да направя нещо. Това е единственият ми шанс. Тя изглежда толкова почтено момиче, че никога не би се отметнала от думата си.

– Е, пожелаваме ви успех и така нататък – каза мило Тапънс. – Но не разбирам какво точно искате да направим.

– Боже господи – изпъшка мистър Монтгомъри Джоунс. – Не ви ли обясних?

– Не – отвърна Томи, – още не сте.

– Е, ето как стана. Говорехме за криминални романи. Уна, така се казва тя, ги харесва не по-малко от мен. Говорихме по-специално за един. Целият е изграден върху едно алиби. После започнахме да говорим за алибита и за фалшифицирането им. После аз казах не, тя каза... кой от нас го каза?

– Няма значение кой е бил – увери го Тапънс.

– Аз казах, че ще е доста трудно да се направи такова нещо. Тя обаче не се съгласи, каза, че трябва само да се поработи с мозъка. Доста се поразгорещихме и накрая тя рече: „Ще ти направя едно спортсменско предложение. Какво залагаш, че ще си изработя алиби, което никой не може да оспори?“ „Каквото поискаш“ – отговорих аз и веднага се обзаложихме. Тя беше страшно самоуверена за цялата работа. „Шансът е на моя страна“ – каза тя. „Не бди толкова сигурна – отвърнах аз. – Ами ако загубиш и трябва да изпълниш каквото и да било мое желание?“ Тя се засмя, каза, че произхожда от семейство на комарджии и че ще го изпълни.

– Е? – подкани го Тапънс, щом мистър Джоунс замълча и я погледна умолително.

– Е, не разбирате ли? Всичко е в мои ръце. Това е единственият ми шанс да накарам такова момиче да ме погледне. Нямате представа колко честно изпълнява облозите си. Миналото лято била на разходка с лодка и някой се обзаложил, че няма да скочи от борда и да доплува до брега с дрехи. Тя обаче го направила.

– Извънредно любопитно предложение – обади се Томи. – И все пак не съм сигурен, че съм съвсем наясно.

– Много е просто – продължи мистър Монтгомъри Джоунс. – Сигурно непрекъснато се занимавате с това. Разследвате фалшиви алибита и откривате къде е пукнатината в тях.

– О... да, разбира се – съгласи се Томи. – Вършим такава работа.

– Някой трябва да го направи вместо мен – заяви Монтгомъри Джоунс. – Аз самият изобщо не бих се справил с такова нещо. Само трябва да разкриете номера и всичко ще се оправи. За вас сигурно е доста несериозна работа, но за мен означава много и съм готов да платя... всички необходими разноски, нали разбирате.

– Нещата ще се оправят – успокои го Тапънс. – Сигурна съм, че мистър Блът ще поеме вашия случай.

– Разбира се, разбира се – отвърна Томи. – Много освежаващ случай, наистина много освежаващ.

Мистър Монтгомъри Джоунс въздъхна с облекчение, измъкна купчина листове от джоба си и избра един от тях.

– Ето, тук е – каза той. – Тя пише: „Изпращам ви доказателство, че се намирах на две различни места в едно и също време. Според едната версия съм обядвала сама в ресторант «Бон Тан» в Сохо, отишла съм в театър «Дюк» и съм вечеряла с един приятел, мосю Льо Маршан, в «Са-вои». Но освен това съм била в хотел «Касъл» в Торкий и съм се върнала в Лондон едва на следващата сутрин. Трябва да установите коя от двете истории е вярна и как съм успяла да докажа втората“. – Това е – завърши мистър Монтгомъри Джоунс. – Сега разбирате какво искам да направите.

– Много освежаваща малка задачка – заяви Томи. – Много наивна.

– Ето снимката на Уна – подаде им я мистър Монтгомъри Джоунс. – Сигурно ще ви трябва.

– Как е пълното име на дамата? – попита Томи.

– Мис Уна Дрейк. А адресът ѝ е Кларджис Стрийт, 180.

– Благодаря – каза Томи. – Е, ще се заемем с това, мистър

Монтгомъри Джоунс. Надявам се, че много скоро ще имаме добри новини за вас.

– О, безкрайно съм ви благодарен – заяви мистър Джоунс, изправи се и се ръкува с Томи. – Голям камък падна от сърцето ми.

Като изпрати клиента си, Томи се върна в кабинета си. Тапънс беше застанала до полицата и преглеждаше класическата библиотека.

– Инспектор Френч – каза Тапънс.

– А? – попита Томи.

– Инспектор Френч, разбира се. Той винаги се занимава с алибитата. Знам точната процедура. Трябва да минем през всичко и да го проверим. Първо ще изглежда наред, а после ще го проучим по-старателно и ще намерим пукнатината.

– Сигурно няма да е много трудно – съгласи се Томи. – Искам да кажа, като знаем от самото начало, че едното е лъжливо, проблемът е наполовина решен, бих казал. Точно това ме тревожи.

– Не виждам нищо тревожно.

– Тревожа се за момичето – продължи Томи. – Тя сигурно ще бъде въвлечена в брак с този млад мъж, независимо дали иска, или не.

– Скъпи – прекъсна го Тапънс, – не ставай глупав. Жените не притежават хазартния дух, който проявяват на пръв поглед. Ако онова момиче вече не беше готово да се омъжи за този приятен, но доста празноглав млад мъж, тя никога не би се оставила да бъде въвлечена в подобен облог. Но, Томи, повярвай ми, тя ще се омъжи за него с повече ентузиазъм и уважение, ако той спечели облога, отколкото ако се наложи да го улесни по някакъв начин.

– Наистина си мислиш, че знаеш всичко – промърмори съпругът ѝ.

– Знам – отвърна Тапънс.

– А сега да прегледаме данните – каза Томи, като придърпа листовете хартия към себе си. – Първо, снимката. Хм... доста хубаво момиче, и доста хубава снимка, бих казал. Ясна е и лицето ѝ лесно може да се разпознае.

– Трябват ни и други снимки на момичета – рече Тапънс.

– Защо?

– Винаги се налага – обясни Тапънс. – Показваш четири-пет на келнерите и те избират вярната.

– Мислиш ли? – зачуди се Томи. – Че избират правилната, искам да кажа.

– Е, поне в книгите така става – отвърна съпругата му.

– Жалко, че реалният живот е така различен от литературата –

въздъхна Томи. – А сега да видим с какво разполагаме? Да, първо лондонската част. Вечеряла в „Бон Темпс“ в седем и тридесет. Отишла в театър „Дюк“ и гледала „Синият делфин“. Приложен е отрязък от театрален билет. Вечеря в „Савой“ с мосю льо Маршан. Предполагам, че можем да поговорим с мосю льо Маршан.

– Това няма да е от полза – възрази Тапънс. – Ако той ѝ помага да спечели облога, естествено, няма да я издаде. Можем изобщо да не слушаме онова, което ни говори.

– Е, да вземем историята в Торкий – продължи Томи. – В дванадесет часа заминала от Падингтън, обядвала във вагон-ресторанта, приложена сметка. Отседнала в хотел „Касъл“ за една нощ. Отново е приложена сметката.

– Мисля, че историята е доста слаба – обяви Тапънс. – Всеки може да си купи билет за театър, можеш изобщо да не се приближаваш до театъра. Момичето просто е отишло в Торкий, а историята в Лондон е фалшива.

– Ако е така, е добре дошло за нас – забеляза Томи. – Е, предполагам, че все пак можем да отидем да поговорим с мосю льо Маршан.

Мосю льо Маршан се оказа безгрижен младеж, който не се изненада кой знае колко да ги види.

– Уна е започнала някоя игричка, нали? – попита той. – Човек никога не знае какво е намислило това хлапе.

– Разбирам, мосю льо Маршан – започна Томи, – че мис Дрейк е вечеряла с вас в „Савой“ миналия вторник вечерта.

– Така е – отвърна мосю льо Маршан. – Знам, че беше вторник, защото Уна ми го повтаряше през цялото време. Нещо повече, накара ме да го напиша в един бележник.

С известна гордост той показа записка с блед молив: „Вечерях с Уна. «Савой». Вторник, 19-ти“.

– Къде е била мис Дрейк по-рано вечерта? Знаете ли?

– Ходила е на някакво ужасно представление, наречено „Розовите божури“ или нещо такова. Абсолютен боклук, така ми каза.

– Сигурен ли сте, че мис Дрейк е била с вас тази вечер?

Мосю льо Маршан се вторачи в него.

– Ами разбира се. Нали вече ви казах.

– Да не би тя да ви е помолила да говорите така пред нас? – предположи Тапънс.

– Е, всъщност тя наистина спомена нещо, което ми прозвуча доста странно. Каза... как беше? „Мислиш си, че вечеряш тук с мен, Джими,

но аз всъщност вечерям на двеста мили отгук, в Девъншир⁴. Това наистина беше странно изказване, не мислите ли? Нещо като астралните тела. Странното е, че един мой приятел, Дикий Райс, твърди, че я е видял там.

– Кой е този мистър Райс?

– О, просто един мой приятел. Бил е в Торкий на гости на една своя леля. От онези старици, които винаги се готвят да умрат и никога не го правят. Дикий бил там и се правел на грижовен племенник. Каза ми: „Онзи ден видях онова австралийско момиче, май се казваше Уна? Искрах да отида и да поговоря с нея, но леля ми ме отвлече, за да си говоря с една старица в шезлонг.“ Попитах го: „Кога беше това?“, а той отговори: „О, във вторник следобед по времето за чай“. Разбира се, казах му, че е сгрешил. Но е странно, нали? След като Уна спомена Девъншир онази вечер...

– Много странно – съгласи се Томи. – Кажете ми, мосю льо Маршан, някой ваш познат вечеряше ли наблизко до вас в „Савой“?

– Едни хора на име Огландър бяха на съседната маса.

– Те познават ли мис Дрейк?

– О, да, познават я. Но не са кой знае какви приятели.

– Е, ако нямате повече какво да ни кажете, мосю льо Маршан, ще ви пожелаем приятен ден.

– Или този младеж е изключително добър лъжец – рече Томи, когато излязоха на улицата, – или говори истината.

– Да – съгласи се Тапънс, – и аз промених мнението си. Сега имам чувството, че Уна Дрейк е вечеряла в „Савой“ онази вечер.

– Сега ще отидем в „Бон Тан“ – каза Томи. – Малко храна не вреди на гладуващи детективи. Но нека първо вземем няколко снимки на момичета.

Това се оказа доста по-трудно, отколкото бяха очаквали. Като влязоха в едно фотостудио и поискаха няколко различни снимки, бяха посрещнати с хладен отказ.

– Защо всичко, което става така лесно и просто в книгите, е така трудно в реалния живот? – оплака се Тапънс. – С какво ужасно подозрение ни оглеждаха. Какво според теб са си помислили, че искаме да правим със снимките? По-добре да отидем и да нахлуем в апартамента на Джейн.

Приятелката на Тапънс, Джейн, се оказа разбрана. Позволи ѝ да претърси едно чекмедже и да избере четири снимки на бивши приятелки на Джейн, които бяха тикнати навътре, за да са, както се казва, далеч

от очите, далеч от сърцето.

Въоръжени с това съзвездие от женска красота, те забързаха към „Бон Тан“, където ги очакваха нови трудности и големи разходи. Томи трябваше да вика всички келнери поред, да им дава бакшиш и после да им показва снимките. Резултатът беше незадоволителен. Поне три от момичетата на снимките като че ли бяха вечеряли тук миналия вторник. После се върнаха в кантората, където Тапънс се потопи в един справочник.

– Падингтън, дванадесет часа. Торкий, три и тридесет и пет. Това е влакът, а приятелят на Льо Маршан, мистър Саго, Тапиока или нещо такова, я е видял там по времето за чай.

– Спомни си обаче, че не сме проверили неговото твърдение – възрази Томи. – Ако, както казваш, Льо Маршан е приятел на Уна Дрейк, може да си е измислил тази история.

– Ще намерим мистър Райс – заяви Тапънс. – Имам усещането, че мосю льо Маршан казва истината. Не, опитвам се да схвана следното. Уна Дрейк напуска Лондон с влака от дванадесет часа, вероятно си взема стая в хотела и се настанява. После взема влак обратно за града, като стига навреме, за да отиде в „Савой“. Има влак в четири и четиридесет, който стига до Падингтън в девет и десет.

– А после? – попита Томи.

– А после – намръщи се Тапънс – става доста по-трудно. Има един нощен влак обратно от Падингтън, но тя едва ли би могла да го вземе. Би било твърде рано.

– Бърза кола? – предложи Томи.

– Хм – изсумтя Тапънс. – Само на двеста мили разстояние е.

– Винаги са ми казвали, че австралийците карат много безразсъдно.

– О, предполагам, че е възможно – съгласи се Тапънс. – Би пристигнала там около седем.

– Да не мислиш, че е скочила в леглото си в хотел „Касъл“, без да я забележат? Или е пристигнала там, обяснила е, че цяла нощ е била навън, и може ли, моля, да си получи сметката?

– Томи, ние сме идиоти! – възкликна Тапънс. – Не е имало нужда изобщо да се връща в Торкий. Само е трябвало да помоли някоя приятелка да отиде в хотела, да събере багажа ѝ и да плати сметката. Оттам е дошла платената сметка с необходимата дата.

– Мисля, че като цяло хипотезата ни е доста правдоподобна – забеляза Томи. – Следващата стъпка е да вземем утре влака за Торкий в дванадесет часа и да потвърдим блестящите си заключения.

На следващата сутрин, въоръжени с папка снимки, Томи и Тапънс се настанаха в първокласен вагон и си запазиха места за обяд с втората смяна.

– Вероятно келнерите във вагон-ресторанта няма да са същите – предположи Томи. – Това би било твърде голям късмет. Предполагам, че трябва да пътуваме до Торкий и обратно с дни, преди да улучим онези, които ни трябват.

– Тази история с алибито не се оказа толкова лесна – забеляза Тапънс. – В книгите всичко се разрешава в рамките на два-три абзаца. „Товага инспектор Еди-кой си се качи на влака за Торкий и разпита келнерите във вагон-ресторанта.“ Така историята свършва.

Но поне веднъж младата двойка имаше късмет. В отговор на въпроса им келнерът, който им донесе сметката за обяда, се оказа същият, който е бил на смяна предния вторник. После влезе в действие онова, което Томи беше нарекъл „номерът с десетте шилинга“ и Тапънс извади папката.

– Бих искал да знам дали някоя от тези дами е обяждала в този влак миналия вторник? – попита Томи.

По начин, подходящ за най-добрите детективски романи, човекът веднага посочи снимката на Уна Дрейк.

– Да, сър. Спомням си тази дама и си спомням, че беше вторник, тъй като самата тя привлече вниманието ми към факта. Каза, че този ден от седмицата винаги е най-щастлив за нея.

– Дотук добре – отбеляза Тапънс, когато се върнаха в купето си. – И вероятно ще открием, че се е настанила в хотела съвсем нормално. По-трудно ще бъде обаче да докажем, че е пътувала обратно за Лондон. Но може би някой от носачите на гарата ще си спомни.

Тук обаче удариха на камък. Като се качи на горната платформа, Томи попита продавача на билети и няколко носачи. След като раздаде на няколко пъти по половин крона (монета от пет шилинга. – Б.ред.) като въведение към разследването, двама от носачите избраха по една от другите снимки с неясния спомен, че подобна дама е пътувала за града с влака в четири и четиридесет онзи следобед, но никой не успя да идентифицира Уна Дрейк.

– Но това не доказва нищо – каза Тапънс, щом си тръгнаха от гарата. – Може да е пътувала с влака и никой да не я е забелязал.

– Може да се е качила от другата гара, от Тор.

– Изглежда доста вероятно – съгласи се Тапънс. – Но можем да го проверим след като отидем в хотела.

Хотел „Касъл“ беше голяма сграда с изглед към морето. След като си запазиха стая за през нощта и се разписаха в регистъра, Томи любезно каза:

– Мисля, че миналия вторник при вас е отседнала една наша приятелка. Мис Уна Дрейк.

Младата дама на регистрацията засия.

– О, да, много добре си спомням. Мисля, че младата дама беше австралийка.

Томи даде знак на Тапънс и тя извади снимката.

– Доста очарователна е тук на снимката, нали? – изкоментира Тапънс.

– О, наистина, много е хубава, много стилна.

– Тя дълго ли остана тук? – попита Томи.

– Само една нощ. Замина си на следващата сутрин с експреса за Лондон. Доста е далеч, за да дойде човек за една нощ, но, разбира се, предполагам, че австралийките нямат проблеми с пътуването.

– Тя е много спортно момиче – обясни Томи, – обича приключенията. Тук ли се е случило това дето излязла да вечеря с някакви приятели, после отишла на разходка с тяхната кола, колата заседнала в канавката и тя успяла да се прибере едва сутринта?

– О, не – възрази младата дама. – Мис Дрейк вечеря тук в хотела.

– Така ли? – изненада се Томи. – Сигурна ли сте? Искам да кажа... откъде знаете?

– Видях я.

– Питам, защото разбрах, че е вечеряла с някакви приятели в Торкий – обясни Томи.

– О, не, сър, тук вечеря. – Младата дама се засмя и леко се изчерви. – Спомням си, че носеше много хубава рокля. От онзи шифон на цветчетата, който сега е на мода, целият на теменужки.

– Тапънс, това променя всичко – заяви Томи, когато ги заведоха горе в стаята им.

– Наистина – съгласи се Тапънс. – Разбира се, жената може да греши. Ще попитаме келнера на вечеря. Сигурно тук не идват много хора по това време на годината.

Този път Тапънс започна атаката.

– Можете ли да ми кажете дали една моя приятелка е била тук миналия вторник? – попита тя келнера с мила усмивка. – Мис Дрейк. Носела е рокля, цялата на теменужки, доколкото знам. – Тя извади снимката. – Тази дама.

Келнерът незабавно разсъфна в усмивка.

– Да, да, мис Дрейк. Спомням си я много добре. Каза ми, че е от Австралия.

– Тук ли вечеря?

– Да. Беше миналия вторник. Попита ме дали има какво да се прави по-късно в града.

– Така ли?

– Казах ѝ за театъра „Павилион“, но накрая тя реши да не ходи там и остана тук да послуша нашия оркестър.

– По дяволите – промърмори Томи под носа си.

– Дали помните по кое време вечеря? – попита Тапънс.

– Слезе доста късно. Трябва да е било около осем часа.

– Триста дяволи и една вещица! – възкликна Тапънс, докато с Томи излизаха от трапезарията. – Томи, всичко отива по дяволите. А изглеждаше толкова ясно и просто.

– Трябваше да очакваме, че ще има подводни камъни.

– Чудя се дали има влак, който може да е взела по-късно?

– Няма нито един, който да я докара в Лондон навреме, за да отиде в „Савой“.

– Е – въздъхна Тапънс, – като последна надежда ще поговоря с камериерката. Стаята на Уна Дрейк е била на нашия етаж.

Камериерката беше многословна и услужлива жена. Да, спомняла си младата дама доста добре. Точно това била нейната снимка. Много мила млада дама, много весела и разговорчива. Разказала ѝ много за Австралия и кенгурата.

Младата дама позвънила около девет и половина и помолила за бутилка топла вода в леглото си, а също и да я събудят на следващата сутрин в седем и половина с кафе вместо чай.

– Когато я събудихте, тя в леглото си ли беше?

– Ами да, госпожо, разбира се.

– О, само се чудех дали е правела упражнения или нещо такова – обясни бързо Тапънс. – Толкова хора го правят рано сутрин.

– Е, тук нещата изглеждат доста стабилни – заяви Томи, когато камериерката си тръгна. – От това можем да си извадим само едно заключение. Лондонската част от историята трябва да е фалшива.

– Мосю льо Маршан явно е много по-съвършен лъжец, отколкото си мислехме – предположи Тапънс.

– Има начин да проверим твърденията му – каза Томи. – Той спомена, че на съседната маса седели хора, които Уна познавала слабо. Как се

казваха... Огландър, май така беше. Трябва да открием тези Огландър-ови, а също и да поразпитаме в апартамента на мис Дрейк на Кларджис стрийт.

На следващата сутрин си платиха сметката и заминаха, леко обезкуражени.

Да открият Огландър-ови се оказа доста лесно с помощта на телефонния указател. Този път Тапънс пое инициативата и прие образа на кореспондентка на нов илюстриран вестник. Отби се при мисис Огландър, като попита за някои подробности за тяхната „елегантна“ вечеря в „Савой“ във вторник вечерта. Мисис Огландър просто гореше от желание да осигури тези подробности. Точно когато си тръгваше, Тапънс добави безгрижно:

– Мис Дрейк не седеше ли на съседната маса до вас? Вярно ли е, че е сгодена за херцога на Пърт? Сигурно я познавате.

– Познавам я слабо – отвърна мисис Огландър. – Много чаровно момиче, мисля. Да, седеше на съседната маса с мистър льо Маршан. Дъщерите ми я познават по-добре от мен.

Следващото място, където се отби Тапънс, беше апартаментът на Кларджис Стрийт. Тук я поздрави мис Марджъри Лийчестър, приятелката, с която мис Дрейк живееше в един апартамент.

– Кажете ми какво става? – попита умолително мис Лийчестър. – Уна се е забъркала в някаква сериозна игра, а аз нищо не знам. Разбира се, че се прибра да спи тук във вторник вечерта.

– Видяхте ли я, когато влезе?

– Не, вече си бях легнала. Тя си има ключ, разбира се. Мисля, че се прибра около един часа.

– Кога я видяхте?

– О, на следващата сутрин около девет, или може би по-скоро към десет.

На излизане Тапънс почти се сблъска с висока, мършава жена, която тъкмо влизаше.

– Моля за извинение, мис – каза мършавата жена.

– Тук ли работите?

– Да, мис. Идвам през деня.

– Кога идвате сутрин?

– Работното ми време започва в девет, мис.

Тапънс бързо пхна половин крона в ръката на мършавото момиче.

– Мис Дрейк тук ли беше миналия вторник сутринта, когато дойдохте?

– Ами да, мис, тук си беше. Спеше дълбоко и се събуди едва след като ѝ поднесох чая.

– О, благодаря – каза Тапънс и обезкуражено заслиза по стълбите.

Имаше среща с Томи за обяд в един малък ресторант в Сохо. Там сравниха резултатите си.

– Видях се с онзи младеж, Райс. Наистина е видял Уна Дрейк от разстояние в Торкий.

– Е – въздъхна Тапънс, – вече проверихме изцяло тези алибита. Дай ми хартия и молив, Томи. Да ги напишем на чисто, както правят всички детективи.

1:30 – Уна Дрейк е забелязана във вагон-ресторанта на влака.

4 часа – пристига в хотел „Касъл“.

5 часа – забелязана от мистър Райс.

8 часа – вечеряла в хотела.

9:30 – иска бутилка с гореща вода.

11:30 – Среща се в „Савой“ с мосю льо Маршан.

7:30 сутринта – събудена от камериерката в хотел „Касъл“.

9 часа – събудена от приходящата прислужница в апартамента на Кларджис стрийт.

Те се спогледаха.

– Е, май „Блестящите детективи на Блънт“ този път са победени – отбеляза Томи.

– О, не трябва да се предаваме! – възкликна Тапънс. – Просто някой лъже!

– Странното е, че според мен никой не лъже. Всички изглеждаха много прями и откровени.

– И все пак трябва да има пукнатина. Знаем, че има. Мисля си дори за частен аероплан, но това наистина не би ни помогнало много.

– Аз съм по-склонен към теорията за астралното тяло.

– Е, утрото е по-мъдро от вечерта – заключи Тапънс. – Подсъзнанието работи по време на сън.

– Хм – изсумтя Томи. – Ако твоето подсъзание те снабди с подходящ отговор на тази загадка до утре сутринта, свалям му шапка.

Цялата вечер бяха много тихи. От време на време Тапънс правеше справка с листа с отбелязаните часове. Пишеше нещо на листчета хартия. Мърмореше си под носа, объркано се ровеше в железопътния справочник. Но накрая и двамата отидоха да си легнат без в края на тунела

да проблесне светлинка.

– Много е обезсърчаващо – рече Томи.

– Една от най-ужасно прекараните ми вечери – съгласи се Тапънс.

– Трябваше да отидем на музикхол – каза Томи. – Няколко хубави вица за тъщи, близнаци и бутилки бира щяха да ни се отразят добре.

– Не, ще видиш, че тази концентрация в крайна сметка ще ни помогне – възрази Тапънс. – Колко заети ще бъдат подсъзданията ни през следващите осем часа! – След този израз на надежда отидоха да си легнат.

– Е, подсъзнателното работи ли? – попита я Томи на сутринта.

– Имам идея – отвърна Тапънс.

– Така ли? Каква идея?

– Е, доста странна. Никога не съм чела такова нещо в криминални романи. Всъщност ти ми я внуши.

– Тогава трябва да е добра идея – рече уверено Томи. – Хайде, Тапънс, кажи ми.

– Първо ще изпратя телеграма, за да я проверя – отвърна тя. – Не, няма да ти кажа. Идеята е съвсем безумна, но е единствената, която съчетава фактите.

– Тогава – каза Томи – ще тръгвам за кантората. Тъпната разочаровани клиенти не трябва да чака напразно. Оставям този случай в ръцете на многообещаващата си сътрудничка.

Тапънс кимна радостно.

Тя не се появи в кантората цял ден. Когато Томи се върна вкъщи около пет и половина, завари Тапънс да го очаква ликуваща.

– Успях, Томи! Разреших загадката на алибито. Можем да си върнем всички онези крони и шилинги и да поискаме внушителна такса от мистър Монтгомъри Джоунс. А той може да ходи и да си прибира момичето.

– Какво е разрешението? – извика Томи.

– Много е просто – отвърна Тапънс. – Близначки.

– Какво искаш да кажеш? Близначки?

– Да, нищо повече. Разбира се, това е единственото разрешение. Трябва да кажа, че ти ми го внуши снощи, като спомена за тъщи, близнаци и бутилки бира. Изпратих телеграма до Австралия и получих информацията, която ми трябваше. Уна има сестра-близначка, Вера, която е пристигнала в Англия миналия понеделник. Затова Уна е сключила този облог така спонтанно. Помислила си е, че ще си направи добра шега с бедния Монтгомъри Джоунс. Сестра ѝ е отишла в Торкий, а тя е

останала в Лондон.

– Според теб ще се разочарова ли много, че е загубила?

– Не – отвърна Тапънс, – не мисля. Вече ти казах мнението си по въпроса. Тя ще отдаде всички почести на Монтгомъри Джоунс. Винаги съм смятала, че уважението към способностите на съпруга трябва да бъде в основата на брачния живот.

– Щастлив съм, че ти вдъхвам такива чувства, Тапънс.

– Разрешението не е много задоволително – отбеляза Тапънс. – Не е от онези странни пукнатини в алибито, които инспектор Френч би открил.

– Глупости – възрази Томи. – Мисля, че показвах онези снимки на келнера в ресторанта точно като инспектор Френч.

– Той изобщо не би похарчил толкова половин крони и десетшиллингови банкноти като нас – заяви Тапънс.

– Няма значение. Ще си ги получим с лихвите от мистър Монтгомъри Джоунс. Той ще изпадне в такова идиотско блаженство, че вероятно ще плати и най-огромната сметка без да мърмори.

– Съвсем заслужено – съгласи се Тапънс. – Нима „Блестящите детективи на Блънт“ не постигнаха наистина блестящ успех? О, Томи, мисля, че добре се справяме. Дори понякога се плаша.

– Следващият ни случай ще бъде в стила на Роджър Шерингъм. А ти, Тапънс, ще бъдеш Роджър Шерингъм.

– Ще трябва много да говоря – зарадва се тя.

– Ти го правиш много естествено – каза Томи. – А сега предлагам да следваме план, който ти предложих снощи и да отидем на мюзикхол с много вицове за тъщи, бутилки бира и близнаци.

Глава 20

Дъщерята на свещеника

– Бих искала – каза Тапънс, разхождайки се замечтано из кабинета – да можем да се сприятелим с някоя дъщеря на свещеник.

– Защо? – попита Томи.

– Може и да си забравил, но самата аз някога бях дъщеря на свещеник. Спомням си как беше. Оттук и този алтруистичен порив, този дух на загрижено съобразяване с другите... този...

– Виждам, че се готвиш за Роджър Шерингъм – прекъсна я Томи. – Ако ми позволиш една критика, изказванията ти доста приличат на неговите, но не са и наполовина така добри.

– Тъкмо напротив – възрази Тапънс. – Моята реч притежава женствена неуловимост, едно је не sais quoi (не зная точно какво (фр.) – Б.ред), което нито един груб мъж не може да постигне. Нещо повече, притежавам способности, непознати на моя прототип. Но дали „прототип“ е точната дума? Думите са несигурно нещо. Често звучат добре, но означават обратното на онова, което човек си мисли.

– Продължавай – подкани я мило Томи.

– Тъкмо това правя. Замълчах само за да си поема дъх. Като прилагам тези си способности, днес имам желанието да помогна на някоя свещеническа дъщеря. Ще видиш, Томи, че първият, който ще потърси помощта на „Блестящите детективи на Блънт“, ще бъде дъщеря на свещеник.

– Обзалагам се, че няма да бъде – заяви Томи.

– Стана! – отвърна Тапънс. – Тревога! Бегом на пишещата машина! О, Боже! Някой идва.

В кабинета на мистър Блънт кипеше оживена дейност, когато Албърт отвори вратата и обяви:

– Мис Моника Дийн.

Слабо момиче с кестенява коса, доста зле облечено, влезе и се спря колебливо. Томи се приближи.

– Добро утро, мис Дийн. Моля, седнете и ни разкажете какво можем да направим за вас. Между другото позволете да ви представя доверената ми секретарка, мис Шерингъм.

– Радвам се да се запознаем, мис Дийн – каза Тапънс. – Баща ви е бил служител на църквата, нали?

– Да. Но как разбрахте?

– О, имаме си методи – отвърна Тапънс. – Нали нямате нищо против бъбренето ми? Мистър Блънт обича да слуша приказките ми. Казва, че от тях черпи идеи.

Момичето се вторачи в нея. Беше слабо създание, което не блестеше с красота, но излъчваше някаква странна смесица от доброта и тъга. Имаше гъста, мека пепеливо руса коса. Очите ѝ бяха тъмносини и много хубави, въпреки че тъмните сенки под тях говореха за притеснение и грижи.

– Ще ни разкажете ли какво ви тревожи, мис Дийн? – предложи Томи.

Момичето се обърна към него с благодарност.

– Това е дълга и объркана история – започна то. – Казвам се Моника Дийн. Баща ми беше ректор на Литъл Хампсли в Съфък. Почина преди три години и ни остави с майка ми в много лошо положение. Започнах работа като гувернантка, но майка ми стана инвалид и трябваше да се върна вкъщи, за да се грижа за нея. Бяхме отчайващо бедни, но един ден получихме писмо от адвокат, който ни уведомяваше, че една леля на баща ми е починала и е оставила всичко на мен. Често бях чувала за тази леля, която се беше скарала с баща ми преди много години, и знаех, че е доста заможна. Изглеждаше, че грижите ни са към края си. Но нещата не се оказаха така добри, както се бяхме надявали. Наследих къщата, в която беше живяла тя, но след като платихме няколко малки суми на други наследници, не останаха никакви пари. Предполагам, че трябва да ги е загубила по време на войната, или че е живяла от капитала си. Все пак имахме къщата, и почти веднага получихме възможност да я продадем на доста изгодна цена. Но аз отказвах предложението. Може би постъпих глупаво. Живеехме в малко, но скъпо за нас жилище и си помислих, че ще е много по-хубаво да живеем в Червената къща, където майка ми можеше да има удобни стаи и да взема квартиранти, за да покриваме разходите си. Останах вярна на този план, като устоях на примамливото предложение на господина, който искаше да купи къщата. Преместихме се и дадох обява за даване на стаи под наем. Известно време всичко вървеше добре. Получихме няколко отговора на обявата. Старата прислужница на леля ми остана с нас и двете с нея си поделихме къщната работа. А после започнаха да се случват необясними неща.

– Какви неща?

– Много странни неща. Цялата къща изглеждаше омагьосана. Картините падаха, съдовете летяха през стаята и се разбиваха. Една сутрин,

като слязохме, видяхме всички мебели разместени. Първо си помислихме, че някой си прави шеги, но трябваше да се откажем от това обяснение. Понякога, когато сядахме да вечеряме, отгоре се чуваше ужасен трясък. Качвахме се и не намирахме там никого, но някоя мебел беше разбита яростно на пода.

– Полтъргайт – извика Тапънс, силно заинтересувана.

– Да, така каза и доктор О'Нийл, въпреки че не знам какво означа това.

– Нещо като зъл дух, който прави номера – обясни Тапънс, която всъщност знаеше много малко по въпроса и дори не беше сигурна, че е произнесла думата полтъргайт правилно.

– Е, във всеки случай резултатът беше ужасен. Наемателите ни се плашеха до смърт и си тръгваха незабавно. Идваха нови, които също си тръгваха бързо. Бях отчаяна. На всичко отгоре малките ни спестявания внезапно се изпариха. Компанията, в която бяха вложени, банкрутира.

– Горкото дете! – възкликна съчувствено Тапънс. – Какво сте преживели само. Значи искате мистър Блънт да разследва тези ваши духове?

– Не само това. Знаете ли, преди три дни при нас се отби един господин. Казва се доктор О'Нийл. Представи се като член на Дружеството за физически изследвания. Каза, че е чул за странните събития в нашата къща и е силно заинтересуван. Дори бил готов да купи къщата от нас и да проведе в нея серия експерименти.

– Е?

– Разбира се, първо ме обзе радост. Това изглеждаше решение на всичките ми трудности. Но...

– Да?

– Сигурно ще помислите, че си въображавам. Може и да е така. Но... О! Сигурна съм, че не греша. Беше същият човек!

– Как така същият?

– Същият, който искаше да я купи преди. О, сигурна съм!

– Но как така?

– Вие не разбирате. Двамата мъже бяха съвсем различни, с различни имена и така нататък. Първият беше доста млад, спретнат, мургав младеж около тридесетте. Доктор О'Нийл е около петдесетте, има побеляла брада, носи очила и е прегърбен. Но когато говореше, забелязах златния зъб от едната страна на устата му. Вижда се само когато се засмее. Другият човек имаше златен зъб точно на същото място. Тогава погледнах ушите му. Бях забелязала ушите на другия човек, защото

бяха с особена форма – почти им липсваше меката долна част. Ушите на доктор О'Нийл бяха съвсем същите. Не може и двете неща да са случайни, нали? Дълго мислих. Накрая му писах, че ще го уведомя в срок от една седмица. Бях забелязала обявата на мистър Блънт преди известно време, всъщност, в един стар вестник, послан на дъното на едно чекмедже в кухнята. Изрязах я и дойдох в града.

– Права сте. – Тапънс енергично кимна с глава. – Тази история има нужда от разследване.

– Много интересен случай, мис Дийн – отбеляза Томи. – Ще ни бъде приятно да се заемем с него за вас... нали, мис Шерингъм?

– Наистина – съгласи се Тапънс. – И ще го разрешим.

– Разбирам, мис Дийн – продължи Томи, – че в къщата живеете вие, вашата майка и прислужницата. Може ли да ми кажете някакви подробности за прислужницата?

– Казва се Крокет. Работила е при леля ми около осем или десет години. Възрастна жена е. Не е много приветлива, но е добра прислужница. Склонна е да си придава важност, защото сестра ѝ се е омъжила за човек с по-високо положение. Крокет има племенник, когото винаги нарича пред нас „истински джентълмен“.

– Хм – изсумтя Томи, който не беше много наясно как да продължи.

Тапънс гледеше настойчиво Моника. Изведнъж решително заяви:

– Мисля, че за мис Дийн ще бъде най-добре да дойде да обядва с мен. Вече е един часа. Тя ще може да ми разкаже всички подробности.

– Разбира се, мис Шерингъм – съгласи се Томи. – Отличен план.

– Вижте сега – започна Тапънс, когато се бяха разположили удобно на малка маса в близък ресторант. – Искам да знам има ли някаква специална причина, поради която искате да разследвате всичко това?

Моника се изчерви.

– Ами разбирате ли...

– Продължавайте – окуражи я Тапънс.

– Ами има двама мъже, които... които... искат да се оженят за мен.

– Предполагам, че е обичайната история. Единият е богат, другият – беден, а вие харесвате бедния!

– Не разбирам откъде знаете всичко – промълви момичето.

– Това е нещо като природен закон – обясни Тапънс. – Случва се на всички. На мен също ми се случи.

– Разбирате ли, дори ако продам къщата, няма да получим достатъчно, за да преживяваме. Джералд е много мил, но е отчайващо беден,

макар че е много добър инженер. Ако имаше поне малък капитал, фирмата му щеше да го вземе за съдружник. Другият, мистър Партридж, е много добър човек, не ще и дума, и доста заможен. Ако се омъжа за него, това ще е краят на всичките ни грижи. Но... но...

– Разбирам – прекъсна я съчувствено Тапънс. – Съвсем не е същото. Можете да си казвате колко е добър и достоен и да събирате качествата му, като че ли са числа. Но това само действа още по-охлаждащо.

Моника кимна.

– Е – продължи Тапънс, – мисля, че трябва да отидем и да проучим нещата на място. Какъв е адресът?

– Червената къща, Стортън-ин-дъ-Марш.

Тапънс записа адреса в бележника си.

– Не ви попитах – започна Моника – за... условията ви – завърши тя, като леко се изчерви.

– Заплащането ни строго зависи от резултатите – осведоми я важно Тапънс. – Ако тайната на Червената къща се окаже такава, че ви донесе приходи, а това изглежда твърде вероятно, съдейки по нетърпението, с което някой иска да придобие собствеността, ще очакваме малък процент. В противен случай – нищо!

– Много ви благодаря! – възкликна признателно момичето.

– А сега – продължи Тапънс, – не се притеснявайте. Всичко ще се оправи. Да се наслаждаваме на обяда и да говорим за интересни неща.

Глава 21

Червената къща

– Е – каза Томи, като погледна през прозореца на „Корона и котва“, – ето ни в „Жабешката дупка“ или както там се казва това затънтено село.

– Да разгледаме случая – предложи Тапънс.

– Дадено – съгласи се Томи. – Като начало ще кажа, че аз подозирам майката-инвалид!

– Защо?

– Драга ми Тапънс, при положение, че цялата тази работа с полтъргайста е скалъпена, за да убеди момичето да продаде къщата, някой трябва да е хвърлял нарочно тези вещи. Момичето каза, че всички са присъствали на вечерята, но ако майката е пълен инвалид, сигурно е била горе в стаята си.

– Ако е инвалид, едва ли би могла да хвърля мебелите.

– О! Но тя не е истински инвалид. Сигурно симулира.

– Защо?

– Тук вече ме хвана – призна съпругът ѝ. – Всъщност действах според принципа да се подозира най-малко вероятната личност.

– Винаги превръщаш работата в забавление – смърри го строго Тапънс. – Трябва да има нещо, което кара тези хора толкова да искат да притежават къщата. И ако ти не държиш да разследваш тази история докрай, аз държа. Харесвам това момиче. Много е мила.

Томи кимна сериозно.

– Съгласен съм. Но не мога да се сдържа да не се пошегувам с теб, Тапънс. Разбира се, има нещо странно в къщата. Но каквото и да е, то е нещо трудно за откриване. В противен случай един обикновен обир би бил достатъчен. Но да искаш да купиш къщата означава, че се налага да изкъртваш паркет или да събаряш стени, или че под градината в задния двор има находище на въглища.

– Не ми се иска да е находище на въглища. Заровено съкровище би било много по-романтично.

– Хм – изсумтя Томи. – В такъв случай ще посетя местния банков управител, ще обясня, че съм тук на гости за Коледа, че се каня да купя Червената къща, и ще обсъдя въпроса за откриване на сметка.

– Но... защо?

– Почакай и ще видиш.

Томи се върна след около половин час. Очите му блестяха.

– Напредваме, Тапънс. Разговорът премина по предначертания план. После попитах между другото дали имат много вложено злато, както често се случва в тези малки провинциални банки – дребни фермери, запасили се през войната, нали разбираш. От това стигнахме доста естествено до странните приумици на старите дами. Измислих си една леля, която при избухването на войната обиколила с четириместната си кола магазините на армията и флота и се върнала с шестнадесет пушени бута. Той незабавно спомена своя клиентка, която настоявала да изтегли всичките си пари до последното пени – доколкото е възможно, в злато, и настояла също да получи застраховките си, облигациите си и така нататък, под своя собствена опека. Възкликнах, че това е неразумна постъпка, и той между другото спомена, че става дума за предишната притежателка на Червената къща. Разбираш ли, Тапънс? Тя е изтеглила всички тези пари и ги е скрила някъде. Спомняш ли си, че Моника Дийн спомена колко са били изненадани от малкия размер на състоянието ѝ? Да, тя ги е скрила в Червената къща, и някой знае това. Мога доста успешно да се досетя кой е този някой.

– Кой?

– Какво ще кажеш за вярната Крокет? Тя сигурно знае всичко за странностите на господарката си.

– А онзи доктор О'Нийл със златния зъб?

– Племенникът-джентълмен, разбира се! Това е. Но къде ли ги е скрила? Ти знаеш повече от мен за старите дами, Тапънс. Къде крият те нещата си?

– Увити в чорапи и дрехи, под матраците.

Томи кимна.

– Сигурно си права. Все пак не може да е направила това, тъй като са щели да ги намерят, когато са преглеждали вещите ѝ. Притеснява ме следното – разбираш ли, една такава стара дама не би могла да изкърти паркета или да копае дупки в градината. Все пак парите са там, някъде в Червената къща. Крокет не ги е открила, но знае, че са там. И щом веднъж получат къщата, тя и драгоценният ѝ племенник ще могат да я обърнат с главата надолу, докато намерят онова, което търсят. Трябва да успеем преди тях. Хайде, Тапънс. Отиваме в Червената къща.

Посрещна ги Моника Дийн. На майка ѝ и Крокет бяха представени като кандидат-купувачи на Червената къща, което би оправдало обиколките им из сградата и дворовете. Томи не каза на Моника до какви

заклучения са стигнали, но ѝ зададе различни проучващи въпроси. Някои от дрехите и личните вещи на мъртвата дама били дадени на Крокет, а другите – изпратени на различни бедни семейства. Всичко било прегледано и преобърнато.

– Леля ви остави ли някакви документи?

– Бюрото беше пълно. Имаше някои и в чекмеджето в спалнята ѝ, но между тях нямаше нищо важно.

– Изхвърлени ли са?

– Не, майка ми винаги с неохота изхвърля стари документи. Между тях има някои старовремски рецепти, които тя възнамерява да прегледа някой ден.

– Добре – каза доволно Томи. После като забеляза възрастен мъж, зает с една от лехите в градината, попита: – Онзи старец ли беше градинар тук по времето на леля ви?

– Да, идваше по три дни седмично. Живее в селото. Горкият, вече не може да върши истински полезна работа. Викаме го само по веднъж в седмицата, за да поддържа градината. Не можем да си позволим повече.

Томи намигна на Тапънс, което означаваше, че тя трябва да остане с Моника, а самият той тръгна към мястото, където работеше градинарят. Каза няколко любезни думи на стареца, попита го дали е бил тук по времето на старата дама, а после уж между другото рече:

– Не ви ли е поръчвала да заровите една кутия?

– Не, сър, никога не ми е поръчвала да заравям каквото и да било. За какво да заравям кутия?

Томи поклати глава. Той се върна в къщата намръщен. Оставаше надеждата, че проучването на документите на старата дама ще донесе някаква следа, иначе проблемът щеше да се окаже труден за разрешаване. Самата къща беше старомодна, но не достатъчно стара, за да има тайна стая или тунел.

Преди да си тръгнат, Моника им донесе голяма картонена кутия, завързана с канап.

– Събрах всички документи – прошепна тя. – Всички са вътре. Помислих си, че можете да ги вземете със себе си. Така ще имате достатъчно време да ги прегледате. Но съм сигурна, че няма да откриете нищо, което да хвърли светлина върху тайнствените случки в тази къща.

Думите ѝ бяха прекъснати от ужасен трясък горе. Томи бързо изтича по стълбите. Една кана и един леген в една от предните стаи лежаха на пода, разбити на парчета. В стаята нямаше никой.

– Призракът отново започва с номерата си – промърмори ухилен той. Слезе отново долу, замислен. – Чудя се, мис Дийн, дали може да поговоря за момент с прислужницата, Крокет.

– Разбира се. Ще я помоля да дойде при вас.

Моника отиде в кухнята. Върна се със старата жена, която им беше отворила вратата.

– Мислим да купим тази къща – каза любезно Томи – и жена ми се питаше дали в такъв случай бихте искали да останете при нас?

Почтеното лице на Крокет не изрази никакво чувство.

– Благодаря ви, сър – отвърна тя. – Бих искала да си помисля, ако може.

Томи се обърна към Моника.

– Къщата много ми хареса, мис Дийн. Разбирам, че има и друг купувач. Знам колко ви е предложил той за къщата и с удоволствие бих дал сто лири повече. Сигурно ще се съгласите, че предлагам добра цена.

Моника промърмори нещо неопределено и семейство Бересфорд си тръгна.

– Прав бях – каза Томи, докато вървяха по алеята. – Крокет е замесена. Забеляза ли как беше задъхана? Това беше, защото е изтичала надолу по стълбите, след като е счупила буркана и легена. Сигурно понякога тайно пуска племенника си в къщата и той прави малко полтъргайт, или както там се нарича, докато тя невинно стои при семейството. Ще видиш, че доктор О'Нийл ще направи ново предложение преди края на деня.

Наистина след вечеря им донесоха бележка. Беше от Моника.

„Току-що ми се обади доктор О'Нийл. Вдига предишното си предложение със 150 лири“.

– Племенникът явно е заможен човек – отбеляза замислено Томи. – И ще ти кажа нещо, Тапънс: онова, което преследва, трябва да си струва труда.

– О! Само ако можехме да я открием!

– Е, да се заемем с ровенето.

Разглеждаха документите от голямата кутия. Доста уморително занимание, тъй като те бяха разбъркани без никакъв ред или принцип. На всеки няколко минути сравняваха какво са открили.

– Какво ново, Тапънс?

– Две стари сметки, три незначителни писма, рецепта за

консервиране на пресни картофи и една за лимонова торта. А при теб?

– Една сметка, стихотворение за пролетта, две изрезки от вестници: „Защо жените купуват перли – солидна инвестиция“, и „Мъжът с четири съпруги – невероятна история“, и една рецепта за задушен заек.

– Просто сърцераздирателно – отбеляза Тапънс и отново се зарови в хартиите. Най-сетне кутията се изпразни. Те се спогледаха.

– Отделям това – каза Томи, като извади половин лист от бележник, – защото ми се стори странно. Но не мисля, че има нещо общо с онова, което търсим.

– Да видим. О! Едно от тези странни неща, как им казаха: анаграми, ребуси или нещо такова. – Тя го прочете:

– „Първото сложи върху горящи въглени,
а във него сложи цялото;
второто всъщност е първото,
а третото не обича зимния вятър“.

– Хм – изсумтя критично Томи. – Не ми се струва много поетично.

– Аз пък не разбирам какво странно виждаш в него – заяви Тапънс. – Всички са събирали подобни неща преди петдесетина години. Пазели са ги за зимните вечери пред камината.

– Нямах предвид куплета. Думите, написани отдолу, ми се сториха странни.

– Евангелие на Лука, XI, 9 – прочете тя. – Това е цитат.

– Да. Не ти ли се струва странно? Дали една религиозна стара дама би написала цитат от евангелието над ребус?

– Наистина е доста странно – съгласи се замислено Тапънс.

– Предполагам, че ти, като дъщеря на свещеник, си носиш библия?

– Представи си, да! Виждам, че не си очаквал. Чакай малко.

Тапънс отиде до куфарчето си, извади малко червено томче и се върна на масата. Бързо прелисти книгата.

– Ето го. Лука, глава XI, стих 9. О, Томи, погледни!

Томи се наведе и погледна мястото, където малкото пръстче на Тапънс сочеше част от въпросния стих.

„Търсете и ще намерите“.

– Това е – извика Тапънс. – Открихме го! Като разрешим криптограмата, съкровището е наше. Или по-точно на Моника.

– Е, да се захващаме с криптограмата, както я нарече. „Първото сложи върху горящи въглени“. Чудя се, какво ли означава това? После „второто всъщност е първото“. Това са някакви бръщолевения.

– Много е просто – възрази мило Тапънс. – Трябва само да знаеш трика. Дай на мен.

Томи охотно се съгласи. Тапънс се настани в едно кресло и започна да си мърмори под носа със смръщени вежди.

– Много е просто наистина – промърмори Томи след като измина половин час.

– Стига си злорадствал! Не сме от подходящото поколение. Мисля да се върна в града утре и да се обадя на някоя стара дама, която сигурно ще го разчете, преди да ти мигне окото. Просто има разковниче, това е всичко.

– Е, нека опитаме пак.

– Няма много неща, които могат да се сложат върху горящи въглени – произнесе замислено Тапънс. – Може да е вода, за да ги угаси, или чайник.

– Предполагам, че трябва да е едносрична дума. Какво ще кажеш за „пън“?

– Само че не може да се сложи нищо в пън.

– Няма едносрична дума от рода на „вода“, но сигурно има нещо едносрично, което може да се сложи на огъня, нещо като чай.

– Тигани – предложи Тапънс. – Тенджери. Какво ще кажеш за тава? Или гърне? Каква дума започва с нещо, което се приготвя?

– Грънци – предложи Томи. – Те се пекат на огън. Това не е ли подходящо?

– Не се връзва с останалото. Палачинки? О, не!

Прекъсна ги малката сервитьорка, която им каза, че вечерята ще бъде готова след няколко минути.

– Само че мис Лъмли искаше да знае дали бихте искали картофите пържени или сварени необелени? Има по малко и от двете.

– Варени – отговори бързо Тапънс. – Обичам картофи... – Тя изведнъж млъкна и остана с отворена уста.

– Какво става, Тапънс? Да не би да видя дух?

– Томи – извика Тапънс. – Не разбираш ли? Това е! Думата, искам да кажа. Картофи! „Първото сложи върху горящи въглени“ – това е гърне. „А във него сложи цялото“. „Второто всъщност е първото“ – това е А, първата буква от азбуката. „А третото не обича зимния вятър“ – замързнали пръсти на краката, разбира се!

– Права си, Тапънс. Много умно от твоя страна. Но се страхувам, че загубихме страшно много време за нищо. Картофите нямат нищо общо с липсващото съкровище. Но я чакай. Какво прочете преди малко, докато преглеждахме кутията? Някаква рецепта за пресни картофи. Чудя се дали има нещо общо?

Той бързо зарови из купчината рецепти.

– Ето я. „ЗА ЗАПАЗВАНЕ НА ПРЕСНИ КАРТОФИ. Поставете пресните картофи в тенекиени кутии и ги заровете в градината. Дори посред зима те ще имат вкуса на прясно изкопани.“

– Разбрахме! – извика Тапънс. – Това е. Съкровището е заровено в градината, в тенекиена кутия.

– Но аз питах градинаря. Каза, че не е заравял нищо.

– Да, знам, но това е, защото хората никога не отговарят на въпроса ти. Отговарят на това, което си мислят, че си искал да кажеш. Той знае, че никога не е закопавал нищо необикновено. Утре ще отидем да го попитаме къде е заровил картофите.

На следващия ден беше Бъдни вечер. След известно търсене откриха къщата на стария градинар. Тапънс изплю камъчето след няколко минути разговор.

– Да можеше човек да има пресни картофи за Коледа – рече тя. – Нали ще вървят с пуйката? Хората тук заравят ли ги в тенекиени кутии? Чувала съм, че това ги запазва пресни.

– О, точно така правят – отвърна старецът. – Старата мис Дийн в Червената къща също заравяше по три кутии всяко лято и доста често забравяше да ги изкопае!

– В някоя леха до къщата ли ги заравяше обикновено?

– Не, до стената под елхата.

Като получиха необходимата информация, те скоро си тръгнаха и оставиха на стареца пет шилинга за Коледа.

– А сега при Моника – каза Томи.

– Томи! Ти изобщо нямаш усет за драматичното. Остави това на мен. Имам прекрасен план. Мислиш ли, че би могъл да изнамериш отнякъде една лопата?

Лопатата се намери и късно същата нощ две фигури се прокраднаха в двора на Червената къща. Лесно намериха посоченото от градинаря място и Томи се зае с копането. Скоро лопатата му звънна върху метал. Няколко секунди по-късно той извади голяма кутия от бисквити. Беше запечатана с лейкопласт и здраво завързана, но Тапънс, с помощта на ножа на Томи, скоро успя да я отвори. Тогава тя изохка. Кутията беше

пълна с картофи. Тя ги изсипа, така че кутията се изпразни. Вътре нямаше нищо друго.

– Продължавай да копаяш, Томи.

След известно време търсенето им беше възнаградено с втора кутия. Както преди, Тапънс я разпечата.

– Е? – нетърпеливо попита Томи.

– Пак картофи!

– По дяволите! – извика Томи и продължи да работи.

– На третия път идва късметът – успокои го Тапънс.

– Май всичко ще се окаже вятър и мъгла – мрачно се обади Томи, но продължи да копае.

Най-сетне и трета кутия видя бял свят.

– Пак карто... – започна Тапънс, после спря. – О, Томи! Намерихме го. Само отгоре има картофи. Погледни!

Тя вдигна голяма, старомодна велурена чанта.

– Давай вкъщи – извика Томи. – Ужасен студ е. Вземи чантата. Трябва да зария пръстта обратно. И проклета да си, Тапънс, ако отвориш тази чанта, преди да дойда!

– Ще играя честно. Уф! Съвсем замръзнах. – Тя бързо се оттегли.

Щом се върна в страноприемницата, не се наложи да чака дълго. Томи дойде почти по петите ѝ, изпотен след копането и бързото тичане.

– А сега – каза Томи, – ударът на частните детективи! Отворете плячката, мисис Бересфорд.

В чантата имаше пакет, завит в омазнена коприна, и една тежка чантичка от кожа на антилопа. Отвориха първо чантата. Беше пълна със златни суверени. Томи ги преброи.

– Двеста лири. Сигурно само толкова са ѝ дали. Отвори пакета.

Тапънс го послуша. Беше пълен с плътно сгънати банкноти. Томи и Тапънс ги преброиха внимателно. Бяха точно двадесет хиляди лири.

– О! възкликна Томи. – Не е ли късмет за Моника, че ние сме богати и честни? А какво е това, увито в марля?

Тапънс разви малкото пакетче и извади великолепна перлена огърлица, изящно изработена.

– Не разбирам много от тези неща – изрече бавно Томи, – но съм сигурен, че тези перли струват най-малко пет хиляди лири. Погледни колко са големи. Сега разбирам защо старата дама е запазила онази изрезка за перлите като добра инвестиция. Сигурно е осребрила всичките си застраховки и ги е превърнала в банкноти и бижута.

– О, Томи, не е ли прекрасно? Милата Моника. Сега може да се

омъжи за симпатичния си млад приятел и да живее щастливо до дълбоки старини като мен.

– Колко мило от твоя страна, Тапънс. Значи наистина си щастлива с мен?

– Честно казано – отвърна Тапънс, – да. Но нямах намерение да го казвам. Просто ми се изплъзна от устата. Цялото това вълнение, Бъдни вечер, и така нататък...

– Ако наистина ме обичаш – прекъсна я Томи, – ще ми отговориш ли на един въпрос?

– Мразя тези уловки – въздъхна Тапънс, – но... добре.

– Тогава как разбра, че Моника е дъщеря на свещеник?

– О, това беше просто номер – заяви щастливо Тапънс. – Бях прочела писмото за уреждане на среща, а един мистър Дийн някога беше помощник на баща ми. Имаше малко момиченце на име Моника, четирипет години по-малко от мен. Така че просто събрах две и две.

– Срам нямаш ти, Тапънс – подкачи я Томи. – А, часовникът бие дванадесет. Щастлива Коледа, Тапънс.

– Щастлива Коледа, Томи. За Моника тази Коледа също ще е щастлива и то благодарение на нас. Доволна съм. Горката, толкова беше нещастна. Знаеш ли, Томи, чувствам се странно, някаква буца ми засяда в гърлото, когато мисля за това.

– Мила Тапънс – разнежи се Томи.

– Мили Томи – отвърна тя. – Колко ужасно сантиментални ставаме.

– Коледа е само веднъж в годината – заяви важно Томи. – Така са казвали пра-прабабите ни и според мен в това все още има много истина.

Глава 22

Обувките на посланика

– Скъпи мой, скъпи мой! – възкликна Тапънс и размаха една добре напоена с масло кифличка.

Томи я погледна. След минута-две широка усмивка се разпростря върху лицето му и той промърмори:

– Наистина трябва много да внимаваме.

– Точно така! – каза радостно Тапънс. – Позна. Аз съм прочутият доктор Форчън, а ти си инспектор Бел.

– Защо ти да си Реджиналд Форчън?

– Е, всъщност, защото много ми се е дояла топла кифличка с масло.

– Това е приятната страна на нещата – отбеляза Томи. – Но има и друга. Ще трябва много често да оглеждаш ужасно смазани лица и безброй трупове.

В отговор Тапънс му хвърли едно писмо. Веждите на Томи се вдигнаха от удивление.

– Рандолф Уилмът, американският посланик. Чудя се какво ли иска?

– Ще разберем утре в единадесет часа.

Точно в уреченото време мистър Рандолф Уилмът, посланик на Съединените щати, беше въведен в кабинета на мистър Блънт. Той прочисти гърлото си и заговори с характерна провлеченост.

– Дойдох при вас, мистър Блънт... Между другото говоря лично с мистър Блънт, нали?

– Разбира се – отвърна Томи. – Аз съм Теодор Блънт, собственикът на фирмата.

– Винаги предпочитам да говоря с шефовете на учрежденията – обясни мистър Уилмът. – Много по-задоволително е във всяко отношение. Както бях започнал да ви казвам, мистър Блънт, проблемът е деликатен. Няма нещо, за което да безпокоя Скотланд Ярд. Не съм ощетен нито с пени. Вероятно всичко се дължи на обикновена грешка. Но все пак не разбирам точно как се е стигнало до нея. Бих казал, че няма нищо престъпно, но бих искал да изясня нещата. Вбесявам се ако не мога да си изясня защо и как се е случило нещо.

– Така е – съгласи се Томи.

Мистър Уилмът продължи. Говореше бавно и подробно. Накрая

Томи успя да вмъкне няколко думи.

– Значи положението е следното. Пристигнали сте с парахода „Номадик“ преди седмица. По някакъв начин вашата чанта и чантата на друг господин със същите инициали като вашите, мистър Ралф Уестърхам, са били разменени. Вие сте взели чантата на мистър Уестърхам, а той – вашата. Мистър Уестърхам открил незабавно грешката, изпратил вашата чанта в посолството и взел своята. Прав ли съм дотук?

– Точно така се е случило. Двете чанти трябва да са били практически еднакви, а и с инициалите Р.У. върху тях не е трудно да се разбере, че може да стане подобна грешка. Самият аз не бях наясно какво е станало, докато камериерът ми не ме осведоми за размяната. Мистър Уестърхам е сенатор и имам най-добри впечатления от него. Той е изпратил да вземат чантата му и да върнат моята.

– В такъв случай не разбирам.

– Но ще разберете. Това е само началото на историята. Вчера случайно срещнах сенатор Уестърхам и му споменах на шега за случилото се. За моя огромна изненада той като че ли не разбра за какво говоря. Когато му обясних, напълно отрече да се е случвало подобно нещо. Не бил взимал чантата ми по погрешка вместо своята. Всъщност сред багажа му нямало подобна вещ.

– Колко необикновено!

– Мистър Блънт, наистина е необикновено. Не виждам никакъв смисъл в това. Ако някой е искал да открадне чантата ми, можел е спокойно да го направи без всички тези заобиколни начини. И освен това, тя не беше открадната, а ми я върнаха. От друга страна, ако някой я е взел по погрешка, защо е използвал името на сенатор Уестърхам? Странна история, но просто от любопитство искам да я разследвам. Надявам се, че случаят не е твърде тривиален, за да се заемете с него, нали?

– Ни най-малко. Силно интригуваща малка задача, за която, както казвате, може да има много просто обяснение, но все пак видимо е доста объркваща. Първо, разбира се, се пита: какъв е мотивът за подмяната, ако е била подмяна. Казвате, че от чантата не е липсвало нищо, когато са ви я върнали?

– Камериерът ми твърди, че не. Той би забелязал.

– Какво имаше вътре, ако мога да попитам?

– Главно обувки.

– Обувки – повтори Томи, обезкуражен.

– Да – потвърди мистър Уилмът. – Обувки. Странно, нали?

– Простете въпроса ми – започна Томи, – но не носехте ли някакви

тайни документи или нещо подобно, зашита в подплатата на някоя обувка или скрити във фалшива подметка?

Въпросът изглежда развесели посланика.

– Надявам се, че тайната дипломация още не е стигнала дотам.

– Освен в книгите – добави Томи с усмивка и леко извинителен тон. – Но, нали разбирате, трябва някак да обясним случката. Кой е дошъл за чантата, искам да кажа, другата чанта?

– Някой, който се представил за прислужник на Уестърхам. Достатък, обикновен човек, както научих. Камериерът ми казва, че в него няма нищо забележително.

– Знаете ли дали някой я е отварял?

– Не мога да кажа. Предполагам, че не. Но може би ще искате да зададете няколко въпроса на камериера ми? Той може да ви даде повече подробности от мен.

– Мисля, че така ще бъде най-добре, мистър Уилмът.

Посланикът надраска няколко думи на една визитна картичка и я подаде на Томи.

– Предполагам, че ще предпочетете да наминете в посолството и да направите там разследванията си? Ако не, ще изпратя камериера си при вас. Между другото той се казва Ричардс.

– Не, благодаря, мистър Уилмът. Бих предпочел да дойда в посолството.

Посланикът се изправи, като погледна часовника си.

– Боже господи, ще закъснея за една среща. Е, довиждане, мистър Блънт. Оставям нещата във ваши ръце.

Той бързо излезе. Томи погледна Тапънс, която през цялото време прилежно беше записвала в бележника си в ролята на старателната мис Робинсън.

– Какво ще кажеш, моето момиче? – попита той. – Виждаш ли, както се изрази старият, някакъв смисъл в случилото се?

– Никакъв – отвърна бодро Тапънс.

– Е, добро начало! Показва, че зад тази „грешка“ наистина се крие нещо дълбоко.

– Така ли мислиш?

– Подобна хипотеза е съвсем приемлива. Спомни си Шерлок Холмс и дълбочината, на която проникнало маслото в кифличката, или май беше обратното. Винаги съм изпитвал огромно желание да науча всичко за този случай. Вероятно някой ден Уотсън ще измъкне отговора от бележника си. Тогава ще умра щастлив. Но да се захващаме за работа.

– Така е – съгласи се Тапънс. – Не е много съобразителен почитаемият Уилмът, но е стабилен.

– Тя познава мъжете – отбеляза Томи. – Или май трябва да кажа „той познава мъжете“. Толкова е смущаващо, когато се правиш на мъж-детектив.

– О, човече, човече!

– Малко повече действия, Тапънс и малко по-малко повторения.

– Класическите фрази винаги са на място – отбеляза с достойнство Тапънс.

– Вземи си кифличка – предложи мило Томи.

– Не и в единадесет часа сутринта, благодаря. Глупав случай е този.

Обувки... разбираш ли... Защо пък обувки?

– А защо пък не – каза замислено Томи.

– Не подхожда. Обувки. – Тя поклати глава. – Не върви. Кой би искал чужди обувки? Ненормална работа.

– Може би са сгрешили чантата – предположи Томи.

– Възможно е. Но ако са търсели документи, щяха да вземат дипломатическо куфарче. Когато се заговори за посланици, човек се сеща само за документи.

– Обувките предполагат отпечатыци от стъпки – промълви Томи. –

Дали са искали да оставят някъде отпечатыци от стъпките на Уилмът?

Тапънс се замисли върху предложението, като изостави ролята си. После поклати глава.

– Изглежда напълно невъзможно – отбеляза тя. – Не, струва ми се, ще трябва да се примирим с факта, че обувките нямат нищо общо със случая.

– Тогава – въздъхна Томи – следващата стъпка е да разпитаме приятелчето Ричардс. Той може да хвърли известна светлина върху мистерията.

Томи показа визитната картичка на посланика и беше приет в посолството. След малко блед млад мъж с благопристойни маниери и приглушен глас му се представи.

– Аз съм Ричардс, сър. Камериерът на мистър Уилмът. Разбрах, че сте пожелали да ме видите?

– Да, Ричардс. Мистър Уилмът се отби при мен тази сутрин и ми предложи да дойда и да ви задам няколко въпроса. Относно онази история с ръчната чанта.

– Знам, че мистър Уилмът доста се притесни от тази работа, сър. Не разбирам защо, след като не е причинена никаква вреда. Със сигурност

помня, че човекът, който се отби за другата чанта, ми обясни, че тя е на сенатор Уестърхам. Но, разбира се, може и да греша.

– Как изглеждаше?

– На средна възраст. С посивяла коса. Бих казал извънредно благонадежден. Разбрах, че е камериерът на сенатор Уестърхам. Той остави чантата на мистър Уилмът и взе другата.

– Тя изобщо беше ли отваряна?

– Коя от двете, сър?

– Имах предвид онази, която сте донесли от кораба. Но бих искал да знам и за другата, тази на мистър Уилмът. Била ли е отваряна, знаете ли?

– Бих казал, че не, сър. Беше точно както я бях подредил на кораба. Бих казал, че господинът, който и да е бил, просто я е отворил... разбрал е, че не е неговата и отново я е затворил.

– Нищо ли не липсваше? Дори нещо дребно?

– Не мисля, сър. Всъщност напълно съм сигурен.

– А сега за другата. Бяхте ли я отворили вече?

– Всъщност, сър, тъкмо я отварях в момента когато пристигна човекът на сенатор Уестърхам. Тъкмо бях отворил закопчалките.

– Отворихте ли я изобщо?

– Разкопчахме я заедно, сър, за да сме сигурни, че този път няма да има грешка. Човекът каза, че всичко е наред, затвори я отново и я отнесе.

– Какво имаше вътре? Също обувки ли?

– Не, сър, главно тоалетни принадлежности, мисля. Спомням си, че видях кутия със соли за баня.

Томи изостави тази посока на разследване.

– Предполагам, че не сте забелязали някой да тършува в каютата на господаря ви на борда на кораба?

– О, не, сър.

– Не се ли случи нещо подозрително, каквото и да било?

„Чужа се какво ли искам да кажа с това? – помисли си той, леко развеселен. – Нещо подозрително – просто думи“!

Но човекът пред него се поколеба.

– Сега като си спомня...

– Да? – подкани го нетърпеливо Томи. – Какво?

– Не мисля, че би могло да е свързано със случая. Но имаше една млада дама.

– Така ли? Млада дама, казвате. И какво правеше тя?

– Припадна, сър. Много приятна млада дама. Казваше се мис Айлийн О' Хара. Изящна дама, ниска, с черна коса. Малко приличаше на чужденка.

– Така ли? – възкликна още по-нетърпеливо Томи.

– Както казах, на нея й прилоша. Точно пред каютата на мистър Уилмът. Помоли ме да повикам лекар. Помогнах ѝ да легне на дивана, после отидох за лекаря. Известно време го търсих. Когато го открих и го доведох, младата дама вече беше почти добре.

– О! – изненада се Томи.

– Да не би да мислите, сър...

– Човек не трябва да прибързва с мисленето... – отвърна мъгляво Томи. – Тази мис О' Хара сама ли пътуваше?

– Мисля, че да, сър.

– Не сте ли я виждали след като пристигнахте?

– Не, сър.

– Е, мисля, че това е всичко – рече Томи след една-две минути размисъл. – Благодаря ви, Ричардс.

– Аз ви благодаря, сър.

Като се върна в кантората на детективската агенция, Томи преразказа разговора си с Ричардс на Тапънс. Тя го изслуша внимателно.

– Какво мислиш за това, Тапънс?

– О, стари приятелю, ние, лекарите, винаги сме скептични относно внезапните припадъци! Толкова са удобни. Айлийн, на това отгоре О' Хара. Ирландка почти до невъзможност, не мислиш ли?

– Най-сетне нещо, за което да се захванем. Знаеш ли какво ще направя, Тапънс? Ще дам обява за дамата.

– Какво?

– Да, за всякаква информация относно мис Айлийн О' Хара, пътувала на еди-кой си кораб, на тази и тази дата. Или тя ще отговори лично, ако е истинска, или може да се появи някой, който да ни даде сведения за нея. Засега това е единствената надежда за някаква следа.

– Но имай предвид, че освен това така ще я поставиш нащрек.

– Е – вдигна рамене Томи, – човек все пак трябва да рискува.

– Все още не виждам смисъла в цялата работа – намръщи се Тапънс. – Ако банда мошеници отмъкнат чантата на посланика за един-два часа и после я изпратят обратно, каква полза може да имат от това? Освен ако в нея има документи, които искат да копират. А мистър Уилмът се кълне, че вътре не е имало нищо подобно.

Томи замислено се взря в нея.

– Доста добре изрази тези неща, Тапънс – заяви той накрая. – Даде ми една идея.

* * *

Беше два дни по-късно. Тапънс обядваше навън. Томи, сам в строгия кабинет на мистър Теодор Блънт, се усъвършенстваше умствено, като четеше последния сензационен трилъър.

Вратата на кабинета се отвори и се появи Албърт.

– Една млада дама иска да ви види, сър. Мис Сисъли Марч. Казва, че идва по повод на една обява.

– Доведи я веднага – извика Томи, като хвърли романа в първото попаднало му чекмедже.

След минута Албърт вече беше въвел младата дама. Томи едва имаше време да види, че тя е светлокоса и изключително красива, когато се случи нещо изумително.

Вратата, през която Албърт тъкмо беше излязъл, грубо се отвори. На вратата стоеше живописна фигура – едър, мургав мъж, който приличаше на испанец, с огненочервена вратовръзка. Чертите му бяха разкритени от ярост, а в ръка държеше блестящ пистолет.

– Значи това е кантората на Мистър Голямата Ключка Блънт – каза той на перфектен английски. Гласът му беше тих и злокобен. – Горещете! Веднага или ще стрелям!

Не прозвуча като празна заплаха. Ръцете на Томи покорно се вдигнаха. Момичето, притиснато до стената, ахна ужасено.

– Тази млада дама ще дойде с мен – заяви мъжът. – Да, ще дойдеш, скъпа. Никога не си ме виждала преди, но няма значение. Не мога да позволя планове ми да се провалят от малка глупачка като теб. Май си спомням, че беше сред пътниците на „Номадик“. Сигурно си си пъхала носа в неща, които не те засягат. Но нямам намерение да те оставя да разкриеш някакви тайни на този мистър Блънт. Бива си го този мистър Блънт с хитрите си обяви. Но аз случайно държа под око колонката с обяви. Така научих за тази играчка.

– Изключително много ме заинтригувахте – каза Томи. – Няма ли да продължите?

– Нахалството няма да ви помогне, мистър Блънт. Отсега нататък вие сте белязан. Откажете се от това разследване и ще ви оставим на мира. Иначе... Господ да ви е на помощ! Смъртта бързо намира онези, които пречат на планове ни.

Томи не отговори. Той гледаше през рамото на натрапника, като че

ли беше видял призрак.

Всъщност той виждаше нещо, което пораждаше у него много по-големи страхове, отколкото който и да е призрак. Досега не беше помислил за Албърт като фактор в играта. Беше приел, че тайнственият непознат вече се е разправил с Албърт. Сети се за него и си го представи лежащ зашеметен върху килима в предното помещение.

Сега обаче видя, че Албърт като по чудо е убягнал от вниманието на непознатия. Но вместо да се втурне да повика полицаей като истински благодаразумен британец, Албърт беше решил да действа на своя глава. Вратата зад непознатия се беше отворила безшумно. Албърт стоеше в рамката ѝ с въже в ръце.

Мъчителен протестен вик се изтръгна от Томи, но беше твърде късно. Изпълнен с ентузиазъм, Албърт хвърли примка през главата на напращника и го събори назад на пода.

Случи се неизбежното. Пистолетът гръмна и Томи усети куршума пътъм да одрасква ухото му, преди да се забие в мазилката зад него.

– Хванах го, сър! – извика Албърт, зачервен от триумф. – Хванах го с ласо. Упражнявам се в хвърляне на ласо в свободното си време, сър. Ще ми помогнете ли? Доста е силен.

Томи побърза да помогне на верния си съратник, мислено решавайки, че Албърт повече няма да има свободно време.

– Идиот такъв! – възкликна той. – Защо не повика полиция? Благодарение на глупавата ти игра той едва не продупчи главата ми с куршум! Уф! Никога не ми се е разминавало така на косъм.

– Хванах го с ласото си в последния момент, наистина успях – продължи да нарежда Албърт с нестихващ ентузиазъм. – Удивителни неща правят онези каубои в прерията, сър.

– Вярно – отвърна Томи, – но ние не сме в прерията. Съвсем случайно се намираме във високо цивилизован град. А сега, драги господине – обърна се той към проснатия си на пода враг, – какво да правим с вас?

Единственият отговор беше поток ругатни на чужд език.

– Шът – прекъсна го Томи. – Не разбирам и дума от това, което казвате, но ми се струва, че подобни изрази не са за пред дами. Нали ще го извините, мис... знаете ли, от вълнение при това малко произшествие съвсем забравих името ви?

– Марч – отвърна момичето. Все още изглеждаше изплашена и бледа. Но се приближи и застана до Томи като гледаше надолу към легналата фигура на объркания непознат. – Какво ще правите с него?

– Вече мога да повикам някое ченге – предложи услужливо Албърт.

Но Томи, като погледна нагоре, улови много слабо отрицателно движение на главата на момичето и промени репликата си.

– Този път ще го пуснем – заяви той. – Все пак ще си позволя удолствието да го изритам надолу по стълбите, но само за да го науча как да се държи с дамите.

Развърза въжето, изправи жертвата на крака и бързо го избута през предното помещение.

Чуха се няколко остри вика, а после – тупване. Томи се върна зачервен, но усмихнат.

Момичето се взираше в него с ококорени очи.

– Наранихте ли го?

– Надявам се – отвърна Томи. – Но тези испанци имат навика да викат преди да ги удариш, така че не мога да бъда напълно сигурен. Да се върнем ли в кабинета ми, мис Марч, за да подновим прекъснатия си разговор? Не мисля, че отново ще ни прекъснат.

– Ласото ми е готово, сър, за всеки случай – обяви услужливият Албърт.

– Прибери го някъде – заповяда строго Томи.

Той последва момичето в кабинета и седна на бюрото си. Дамата зае един стол срещу него.

– Не знам точно откъде да започна – каза момичето. – Както каза онзи човек, пътувах с „Номадик“. Дамата, която споменавате в обявата, мис О' Хара, също беше на борда.

– Точно така! – вмъкна Томи. – Това вече ни е известно. Но подозирам, че може да знаете нещо за нейните действия на борда на този кораб. Иначе онзи живописен господин не би бързал толкова да нахълта.

– Ще ви кажа всичко. На борда беше американският посланик. Един ден като минавах покрай каютата му, видях тази жена вътре. Тя правеше нещо толкова необикновено, че се спрях да погледна. Тя държеше в ръка мъжка обувка...

– Обувка ли? – извика развълнувано Томи. – Извинете, мис Марч. Продължавайте.

– С малки ножички тя разпаряше подплатата. После като че ли натъпка нещо вътре. Точно в този момент докторът и още един човек се появиха по коридора. Тя незабавно падна обратно на кушетката и протена. Почаках малко, и като чух разговора, разбрах, че тя се е престорила на припаднала. Казах „престорила се е“, защото, когато я видях отначало, тя явно изобщо не се чувстваше зле.

Томи кимна.

– А после?

– Не ми се иска особено да ви разказвам нататък. Бях... любопитна. Освен това бях чела разни глупави книги и се чудех дали е сложила бомба, отровна игла или нещо подобно в обувката на мистър Уилмът. Знам, че е абсурдно, но точно това си помислих. Както и да е. Следващия път когато минавах покрай празната каюта, се промъкнах вътре и огледах обувката. Измъкнах изпод подплатата парченце хартия. Точно когато го държах в ръка, чух стюарда да се приближава и побързах да изляза, за да не ме заловят. Още държах в ръка сгънатото листче хартия. Когато се прибрах в каютата си, го разгледах. Мистър Блът, там имаше само няколко цитата от Библията.

– Цитати от Библията? – повтори Томи, силно заинтригуван.

– Поне така си помислих в момента. Не ги разбирах, но предположих, че са работа на религиозен маниак. Както и да е, реших, че не си струва труда да го връщам. Задържах го, без да мисля много за него до вчера, когато направих от листчето лодка за малкия си племенник, за да я пусне във ваната, докато се къпе. Щом хартията се намокри, видях как върху нея се появиха странни знаци. Бързо я извадих от ваната и отново я изгладих. Водата беше извадила на бял свят скритото съобщение. Беше нещо като чертеж – приличаше на вход на пристанище. Веднага след това прочетох вашата обява.

Томи скочи от стола си.

– Но това е много важно. Сега разбирам всичко. Онзи чертеж вероятно е план на някакви важни военноморски бази. Бил е откраднат от онази жена. Тя се е страхувала, че някой е по следите ѝ, и, като не се е осмелила да го държи сред своите вещи, е избрала това скривалище. По-късно се е сдобила с чантата, в която е била обувката само за да открие, че листчето е изчезнало. Кажете ми, мис Марч, донесохте ли това листче?

Момичето поклати глава.

– То се намира на местоработата ми. Имам козметичен салон на Бонд Стрийт. Всъщност съм агент на препаратите „Диклама“ в Ню Йорк. Затова бях там. Помислих си, че това може да е важен документ, затова го заключих в сейфа преди да изляза. Не трябва ли Скотланд Ярд да се запознае с него?

– Да, непременно.

– Тогава да отидем ли да го вземем и да го занесем направо в Скотланд Ярд?

– Много съм зает този следобед – отвърна Томи, като възприе професионалните си обноски и се консултира с часовника си. – Епископът на Лондон иска да се заема с един случай. Много любопитен проблем във връзка с някои одежди и двама свещеници.

– В такъв случай – каза мис Марч, като се изправи, – ще отида сама.

Томи вдигна ръка в знак на протест.

– Тъкмо щях да кажа – прекъсна я той, – епископът ще трябва да почака. Ще оставя бележка на Албърт. Убеден съм, мис Марч, че докато този документ не бъде предаден на сигурно място в Скотланд Ярд, вие се намирате в сериозна опасност.

– Така ли мислите? – усъмни се момичето.

– Не мисля така, сигурен съм. – Той надраска няколко думи върху бележника пред себе си, после откъсна листа и го сгъна.

Взе шапката и бастуна си и каза на момичето, че е готов да я придружи. В предното помещение предаде сгънатия лист на Албърт с важен вид.

– Повикан съм по спешен случай. Обясни това на негова светлост, ако дойде. Ето бележките ми върху случая за мис Робинсън.

– Много добре, сър – каза Албърт, влизайки в ролята си. – А какво ще стане с перлите на херцогинята?

Томи махна раздражено с ръка.

– И те ще трябва да почакаат.

Двамата с мис Марч бързо излязоха. На стълбите срещнаха Тапънс, която се качваше. Томи я подмина с рязката забележка:

– Пак закъснявате, мис Робинсън. Повикан съм по спешен случай.

Тапънс спря на стълбите и се вторачи след тях. После с вдигнати вежди влезе в кантората.

Когато стигнаха до улицата, до тях доплува такси. Томи понечи да го наеме, но промени решението си.

– Обичате ли да вървите пеш, мис Марч?

– Да, защо? Не е ли по-добре да вземем таксито? Ще стигнем по-бързо.

– Може би не забелязахте. Шофьорът на това такси току-що отказа да качи пътник малко по-надолу по улицата. Чакаше нас. Враговете ви са нашрек. Ако се чувствате способна на това, по-добре ще бъде да вървим пеш до Бонд Стрийт. По улиците има много хора и не могат да предприемат нещо срещу нас.

– Добре – съгласи се колебливо момичето.

Тръгнаха на запад. По улиците, както беше казал Томи, имаше

много хора, и напредваха бавно. От време навреме той дръпваше момичето на една страна с бърз жест, макар самата тя да не беше видяла нищо подозрително.

Като погледна внезапно към нея, го обзеха угризения на съвестта.

– Бих казал, че изглеждате ужасно измъчена. Шокът от онзи човек... Да влезем тук и да пием по чаша хубаво, силно кафе. Предполагам, че не искате и да чуете за глътка бренди.

Момичето поклати глава със слаба усмивка.

– Тогава нека да е кафе – каза Томи. – Мисля, че спокойно можем да рискуваме, едва ли ще е отровно.

Постояха малко, докато изпият кафето си. После отново тръгнаха с още по-бърза крачка.

– Мисля, че се отървахме от тях – каза Томи, поглеждайки през рамо.

„Циклама“ ООД се оказа малко помещение на Бонд Стрийт, със завеси от бледорозова тафта. Едно-две бурканчета крем за лице и калъп сапун украсяваха витрината.

Сисъли Марч влезе и Томи я последва. Помещението вътре беше много тясно. Отляво имаше стъклен тезгях с тоалетни принадлежности. Зад него стоеше жена на средна възраст с посивяла коса и изящно телосложение, която при влизането на Сисъли Марч леко кимна с глава и продължи да говори с клиента, когото обслужваше.

Клиентът беше дребна, мургава жена. Беше с гръб към тях и не виждаха лицето ѝ. Говореше английски бавно, със запъване. Отдясно имаше диван, един-два стола и масичка с няколко списания. Там седяха двама мъже, явно отегчени съпрузи, които чакаха жените си.

Сисъли Марч мина през стаята към една врата в дъното, която задържа открената, за да я последва Томи. Докато той минаваше, клиентката възкликна: „О, мисля, че това е един мой амиго“ и се втурна след тях, като пхна крак в процепа на вратата точно навреме, за да не ѝ позволи да се затвори. В същия момент двамата мъже се изправиха. Единият я последва през вратата, другият се втурна към собственичката и записна с ръка устата ѝ, за да ѝ попречи да извика.

Междувременно нещата се развиваха доста бързо зад летящата врата. Докато Томи влизаше, върху главата му хвърлиха някакъв парцал и неприятна миризма изпълни ноздрите му. Но почти в същия момент парцалът беше отблъснат. Отекна женски писък.

Томи премигна и се изкашля, бавно осъзнавайки сцената пред себе си. От дясната му страна стоеше тайнственият непознат от преди

няколко часа, а с поставянето на белезници на ръцете му се занимаваше един от отегчените мъже от чакалнята на салона. Точно пред него Сисьли Марч напразно се бореше да се освободи, докато клиентката я държеше здраво. Щом последната обърна глава и воалът, който носеше, се развърза и падна. Разкриха се добре познатите черти на Тапънс.

– Браво, Тапънс – възкликна Томи, като се приближи. – Дай си ръката. Не бих се борил на ваше място, мис О' Хара или може би предпочитате да ви наричаме мис Марч?

– Това е инспектор Грейс, Томи – каза Тапънс. – Веднага щом прочетох бележката, която беше оставил, се обадох в Скотланд Ярд. Инспектор Грейс и един от неговите хора ме посрещнаха пред салона.

– Много се радвам, че пипнахме този господин – заяви инспекторът, като посочи затворника си. – Отдавна го търсим. Но никога не сме имали причина да заподозрем това заведение. Мислехме го за истински козметичен салон.

– Разбирате ли, наистина трябва много да внимаваме! – обясни любезно Томи. – Защо някой би поискал чантата на един посланик за час-два? Обърнах въпроса наопаки. Може би другата чанта беше важната. Да предположим, че някой е искал онази чанта да бъде собственост на посланика за час-два. Много по-логично! Багажът на дипломатите не се подлага на усложненията на митническата проверка. Явно ставаше дума за контрабанда. Но контрабанда на какво? Едва ли на нещо обемисто. Веднага си помислих за наркотици. После се разигра онази живописна комедия в кабинета ми. Видели са обявата ми и са искали да ме отклонят от следата или изобщо да ме отстранят. Но случайно забелязах изражението на явно недоволство в очите на очарователната дама, когато Албърт извърши подвига си с ласото. Това подхождаше много на предполагаемата ѝ роля. Нападението на непознатия трябваше да укрепи доверието ми в нея. Аз с всички сили се стремях да изиграя ролята на доверчивия детектив. Престорих се, че се хващам на доста невероятната ѝ история и ѝ позволих да ме примами тук, като внимателно оставих пълни инструкции за действия при тази ситуация. Под различни претексти отлагах пристигането ни, така че да дам на всички вас достатъчно време.

Сисьли Марч го гледаше вкаменена.

– Вие сте луд. Какво очаквате да откриете тук?

– Като си спомняте, че Ричардс е видял кутия със соли за баня, какво ще кажете да започнем със солите за баня, а, инспекторе?

– Много добра идея, сър.

Той вдигна една от нежнорозовите кутии и я изпразни върху масата. Момичето се изсмя.

– Обикновени кристали, а? – изрече Томи. – Нищо по-смъртоносно от сода бикарбонат?

– Опитай сейфа – предложи Тапънс.

В ъгъла имаше малък сейф. Ключът беше в ключалката. Томи го отвори и нададе доволен вик. Гърбът на сейфа гледаше към голяма ниша в стената. Тази ниша беше пълна със същите елегантни кутии от соли за баня. Бяха цели редове. Той извади една и вдигна капака. Отгоре имаше същите розови кристали, но под тях кутията беше пълна с фин бял прах.

Инспекторът тихо извика.

– Открихте го, сър. Залагам десет към едно, че кутията е пълна с чист кокаин. Знаехме, че някъде тук има център за разпространение, близо до Уест Енд, но не можахме да открием следи към него. Добре се справихте, сър.

– Голям триумф за „Блестящите детективи на Блънт“ – каза Томи на Тапънс, когато излязоха на улицата заедно. – Прекрасно е да си женен. Твоята постоянна школа най-последно ме научи да разпознавам изрусените коси, когато ги видя. Златистата коса трябва да е истинска, за да повярвам. Ще изпратим делово писмо на посланика, като го информираме, че въпросът е задоволително разрешен. А сега, приятелю, какво ще кажеш за чай с горещи кифлички с масло?

Глава 23

Човекът, който беше номер 16

Томи и Тапънс се бяха затворили с шефа в неговия кабинет. Похвалите му бяха топли и искрени.

– Постигнахте прекрасен успех. Благодарение на вас хванахме поне пет много интересни личности. От тях получихме много ценна информация. Междувременно научих от достоверен източник, че главната квартира в Москва е разтревожена от липсата на доклади от агентите си. Мисля, че въпреки всичките ни предпазни мерки, са започнали да подозират, че нещо не е наред в това, което бих нарекъл разпространителен център – кантората на мистър Блънт, Международното детективско бюро.

– Е, сигурно трябваше да се доберат до това рано или късно – – предположи Томи.

– Както казвате, това можеше да се очаква. Но съм малко притеснен... за мисис Томи.

– Аз мога да се грижа за нея, сър – заяви съпругът в същия момент когато Тапънс каза:

– Аз мога да се грижа за себе си.

– Хм – изсумтя инспекторът. – Излишната самоувереност винаги е била характерна за вас. Дали имунитетът ви се дължи изцяло на свръчовешкия ви ум или в него се намесва и малък процент късмет, не мога да кажа. Но късметът се променя, нали знаете. Както и да е, няма да споря по въпроса. Тъй като познавам добре мисис Томи, предполагам, че е съвсем безполезно да я моля да стои извън светлината на прожекторите през следващите една-две седмици?

Тапънс енергично поклати глава.

– Тогава мога само да ви дам цялата информация, с която разполагам. Имаме причини да вярваме, че от Москва е бил изпратен специален агент в страната ни. Не знам под какво име пътува, не знаем кога ще пристигне. Но знаем нещо за него. Той е човек, който ни създаде много проблеми по време на войната. Вездесъща личност, която се появяваше точно там, където не трябваше. Руснак по произход, съвършен лингвист, до такава степен, че може да мине за човек от половин дужина други националности, включително и нашата. Освен това е майстор в изкуството на дегазирането. И е много хитър. Точно той изобрети код

номер 16. Не знам кога и как ще се появи, но съм сигурен, че наистина ще се появи. Знаем го. Той не познава лично истинския мистър Блънт. Мисля, че ще дойде във вашата кантора под претекст, че иска да поеме някакъв случай и ще опита паролата върху вас. Първият признак, както знаете, е споменаването на числото шестнадесет, на което се отговаря с изречение, съдържащо същото число. Второто, което току-що научихме, е въпросът дали някога сте преминавали Ламанша. Отговорът е: „Бях в Берлин на 13-ти миналия месец“. Доколкото знаем, това е всичко. Бих ви предложил да отговорите точно, и така да се опитате да спечелите доверието му. Поддържайте легендата си, доколкото можете. Но дори ако той изглежда напълно убеден, останете нащрек. Нашият приятел е наистина проникателен и може да играе двойна игра като вас, а може би по-добре. Но във всеки случай се надявам да го хвана чрез вас. От днес нататък ще вземам специални предпазни мерки. Снощи в офиса ви беше инсталиран диктофон, така че един от моите хора в стаята отдолу да чува всичко, което става във вашия офис. Така ще бъде незабавно информиран, ако се случи нещо, и ще мога да предприема необходимото, за да охранявам вас и жена ви, докато се справя с човека, когото търся.

След още няколко инструкции и основно обсъждане на тактиката двамата млади хора си тръгнаха и то възможно най-бързо към кантората на „Блестящите детективи на Блънт“.

– Късно е – отбеляза Томи, като погледна часовника си. – Почти дванадесет часа. Дълго сме се забавили при шефа. Надявам се, че не сме пропуснали някой особено пикантен случай.

– Като цяло – заяви Тапънс – не се справяме зле. Онзи ден обобщавах резултатите. Разрешихме четири тайнствени убийства, хванахме банда фалшификатори, справихме се с група контрабандисти...

– Значи две банди – поправи я Томи. – Наистина го извършихме! Това ме радва. „Банди“ звучи много професионално.

Тапънс продължи, изброявайки отделните случаи на пръстите си.

– Една кражба на перла, на два пъти избегната насилствена смърт, един случай с изчезнала дама, която се грижи за фигурата си, едно младо момиче, спечелено за приятелка, едно разкрито фалшиво алиби, и уви, един случай, където се оказахме пълни глупаци. Като цяло никак не е зле! Мисля, че сме много способни.

– Естествено, че така си мислиш – отбеляза Томи. – Винаги го правиш. А аз имам тайното чувство, че един-два пъти извадихме голям късмет.

– Глупости! – възкликна Тапънс. – Всичко беше работа на малките сиви клетки.

– Е, аз поне веднъж извадих голям късмет – заяви Томи. – Онзи ден, когато Албърт действаше така решително с ласото! Но ти, Тапънс, говориш, като че ли всичко е свършило?

– Така е – отвърна Тапънс. Тя забележимо понижи глас. – Това е последният ни случай. Когато пхнат супершпионина зад решетките, великите детективи се пенсионираат и се заемат с отглеждане на пчели или на зеленчуци. Винаги така правят.

– Умори ли се вече, а?

– Даа, май че да. Освен това досега имавме такъв успех... но късметът може да ни подведе.

– Кой говори сега за късмет? – попита триумфално Томи.

В този момент се оказаха пред вратата на сградата, в която се намираще офисът на Международното детективско бюро и Тапънс не отговори.

Албърт дежуреше във външното помещение и използваше свободното си време, за да балансира, или да се опитва да балансира, с канцеларската линия върху носа си.

Смръщен в строго неодобрение, великият мистър Блът влезе в кабинета си. Като се освободи от палтото и шапката си, той отвори шкафа, на чиито рафтове се намираще великолепната му сбирка от класически криминални романи.

– Изборът се стеснява – измърмори Томи. – На кого да се престоря днес?

Гласът на Тапънс, съдържащ необичайна нотка, го накара да се обърне рязко.

– Томи, коя дата е днес? – попита тя.

– Да помисля... май е единадесети. Защо?

– Погледни календара.

На стената беше закачен един от онези календари, от които всеки ден се откъсва по един лист. Носеше надписа „Неделя, 16-ти“. А днес беше понеделник.

– Господи, странна работа. Албърт трябва да е прекалил с късането. Безгрижно малко дяволче.

– Не вярвам да е той – усъмни се Тапънс. – Но ще го попитаме.

Албърт, призован и разпитан, изглеждаше много изненадан. Закле се, че е откъснал само двата листа за събота и неделя. Твърдението му беше потвърдено, тъй като двата листа, откъснати от Албърт, бяха

намерени в огнището на камината, а останалите бяха спретнато подредени в кошчето за хартиени отпадъци.

– Чист, педантичен престъпник – отбеляза Томи. – Кой е идвал тази сутрин, Албърт? Някакъв клиент?

– Само един, сър.

– И какво представляваше той?

– Беше „тя“. Медицинска сестра от болница. Много беше разстроена и гореше от желание да се срещне с вас. Каза, че ще чака, докато дойдете. Пуснах я в канцеларията, защото там е по-топло.

– А оттам е могла да влезе тук, разбира се, без да я видиш. Колко време беше вътре?

– Около половин час, сър. После каза, че ще се отбие отново този следобед. Имаше хубава фигура с майчински вид.

– Хубава фигура с майчински... о, Албърт, изчезвай!

Албърт се оттегли обиден.

– Странна работа – рече Томи. – Изглежда ми безсмислено. Да ни постави нащрек. Надявам се, че не е скрила бомба в камината или нещо такова?

Той се увери в последното твърдение. После седна на бюрото и се обърна към Тапънс.

– Mon ami (приятелю (фр.) – Б.ред.), сблъскваме се с изключително сериозен проблем. Спомняш ли си нашия човек номер 4? Онзи, когото разбих като черупка от яйце с помощта на силни експлозиви. Но той всъщност не е мъртъв. Тези супер престъпници никога не умират наистина. Това е нашият човек, дори нещо повече. Той е 4 на квадрат, с други думи, сега той е номер 16. Схващаш ли, приятелче?

– Напълно – отвърна Тапънс. – Сега си великият Еркюл Поаро.

– Точно така. Без мустаци, но с множество малки сиви клетки.

– Имам чувството, че точно това приключение ще се нарича „Триумфът на Хейстингс“ – рече Тапънс.

– В никакъв случай – възрази Томи. – Няма да стане. Щом веднъж си приятелят-идиот, винаги си оставаш такъв. В тази работа си има етикет. Между другото, mon ami, не можеш ли да срещнеш косата си на път в средата, а не отстрани? Настоящата ти фризура е асиметрична и изглеждаш ужасно.

От бюрото на Томи се чу остър звън. Той отговори на сигнала и Албърт се появи, понесъл визитна картичка.

– Принц Владировски – прочете тихо Томи. После погледна Тапънс. – Чудя се... Доведи го, Албърт.

Влезният мъж беше със среден ръст, добро телосложение и светла брада. Изглеждаше около тридесет и пет годишен.

– Мистър Блънт? – попита той. Английският му беше съвършен. – Получих много добри препоръки за вас. Ще се заемете ли с един случай?

– Ако ми дадете подробностите...

– Разбира се. Става дума за дъщерята на един мой приятел. Шестнадесетгодишно момиче. Бихме искали да избегнем скандала... нали разбирате.

– Драги господине, тази фирма работи успешно от шестнадесет години благодарение на изключителната ни дискретност – увери го Томи.

Стори му се, че в очите на непознатия внезапно проблесна искра. Но изчезна много бързо.

– Доколкото знам, имате филиали от другата страна на Ламанша?

– О, да. Всъщност самият аз бях в Берлин на 13-ти миналия месец – натъртено рече той.

– В такъв случай – продължи непознатият – едва ли е необходимо да продължаваме малката ни игра. Дъщерята на приятеля ми спокойно може да бъде оставена на мира. Знаете кой съм. Виждам, че сте бил предупреден за идването ми.

Той кимна по посока на календара на стената.

– Точно така – потвърди Томи.

– Мои приятели... Дойдох тук да разследвам нещата. Какво се случи?

– Предателство – произнесе Тапънс, неспособна да мълчи повече.

Руснакът прехвърли вниманието си върху нея и вдигна вежди.

– Аха, така значи. Така си и помислих. Сергей ли беше?

– Така мислим ние – отвърна Тапънс, без да се изчерви.

– Не бих се изненадал. Но самите вие не сте ли под подозрение?

– Не мисля. Занимаваме се с доста действителни случаи като истински детективи – обясни Томи.

Руснакът кимна.

– Мъдро. Все пак мисля, че ще е по-добре да не идвам повече тук. В момента съм отседнал в „Блиц“. Ще взема Мариса... предполагам, че това е Мариса?

Тапънс кимна.

– Как е известна тук?

– О, като мис Робинсън.

– Много добре, мис Робинсън. Вие ще се върнете с мен в „Блиц“ и

ще обядваме там. Ще се срещнем всички в главната квартира в три часа. Ясно ли е? – Той погледна Томи.

– Напълно ясно – отвърна Томи, чудейки се къде, по дяволите, може да е главната квартира.

Но се досети, че е същата главна квартира, която мистър Картър толкова искаше да открие.

Тапънс се изправи и облече дългото си черно палто с яка от леопардова кожа. После скромно заяви, че е готова да придружи принца.

Излязоха заедно, а Томи беше изоставен в плен на противоречиви чувства.

Ами ако нещо не беше наред с диктофона? Ако тайнствената медицинска сестра по някакъв начин беше научила за монтирането му и го беше обезвредила?

Той сграбчи телефона и набра един номер. След моментна пауза чу един добре познат глас.

– Нещата вървят според плана. Елате веднага в „Блиц“.

След пет минути Томи и мистър Картър се срещнаха в Палмовия двор в „Блиц“. Мистър Картър се държеше решително и окуражаващо.

– Прекрасно сте се справили. Принцът и младата дама обядват в ресторанта. Имам двама свои хора сред келнерите. Дали подозира нещо или не, не знам, но всъщност съм доста сигурен, че не подозира. Така или иначе ни е вързан в кърпа. Горے има двама души на пост, за да наблюдават апартамента му, а отвън – други, готови да ги последват, където и да отидат. Не се тревожете за жена си. Тя ще бъде наблюдавана през цялото време. Няма да поема никакви рискове.

От време на време някой от хората на Сикрет Сървис ги осведомяваше как вървят нещата. Първия път беше келнерът, който взе поръчките им за коктейли. Втория път беше модерно облечен млад мъж с безрижно изражение.

– Излизат – обяви мистър Картър. – Ще се скрием зад онази колона, в случай че седнат тук, но мисля, че той ще я заведе горе в апартамента си. О, да! Така си и помислих.

От удобния си пост Томи видя руснака и Тапънс да пресичат залата и да влизат в асансьора.

Минаха десет минути и Томи започна да нервничи.

– Мислите ли, сър, че... Искам да кажа, тя е сама в онзи апартамент...

– Един от моите хора е вътре, зад дивана. Не се тревожете, човече.

Един келнер пресече залата и дойде при мистър Картър.

– Получихме сигнала, че се качват, сър, но не се появиха. Всичко наред ли е?

– Какво? – Мистър Картър се завъртя на стола си. – Видях ги с очите си да влизат в асансьора. Точно в... – Той хвърли поглед към часовника. – В четири и половина, преди няколко минути. А не са се появили...

Той забърза към асансьора, който точно в този момент отново слезе и заговори с униформения служител.

– Преди няколко минути качихте господин със светла брада и млада дама на втория етаж.

– Не на втория, сър. Господинът помоли за третия етаж.

– О! – Шефът подскочи, като направи знак на Томи да го придружи. – На третия етаж, моля.

– Нищо не разбирам – промърмори тихо той. – Но не се безпокойте. Всички изходи от хотела са наблюдавани, а и на третия етаж съм поставил един от хората си. Всъщност на всеки етаж. Не поемам рискове.

Вратата на асансьора се отвори на третия етаж. Те изскочиха навън и забързаха по коридора. На половината път ги посрещна мъж, облечен като келнер.

– Всичко е наред, сър. В стая 318 са.

Картър въздъхна с облекчение.

– Добре. Няма ли друг изход?

– Това е апартамент, но в коридора се излиза само от тези две врати. А за да излязат от която и да било стая, ще трябва да минат покрай нас, за да отидат до стълбището или асансьора.

– Значи всичко е наред. Само се обадете долу и открийте кой е регистриран в този апартамент.

Келнерът се върна след една-две минути.

– Мисис Кортланд ван Снайдер от Детройт.

Мистър Картър се замисли дълбоко.

– Чудя се... Дали тази мис Ван Снайдер е съучастник, или...

Изречението му остана недовършено.

– Чухте ли някакъв шум отвътре? – попита внезапно той.

– Не. Но вратите се затварят плътно. Не би и могло да се чуе нещо.

Мистър Картър бързо взе решение.

– Не ми харесва тази работа. Влизаме. Носите ли шперца?

– Разбира се, сър.

– Повикайте Евънс и Клайдсли.

Придружени от другите двама, те се приближиха до вратата на

апартамента. Тя се отвори безшумно, когато първият от тях използва шперца си.

Намериха се в малък хол. Отдясно беше отворената врата на банята, а пред тях – дневната. Отляво имаше затворена врата, а зад нея се чуваше слаб звук, нещо като астматично задъхване. Мистър Картър отвори вратата и влезе.

Стаята беше спалня с голямо двойно легло, покрито с натруфена покривка в розово и златно. На него с вързани ръце и крака, завързана с кърпа уста и с очи, почти изкочили от орбитите си от болка и ярост, лежеше модерно облечена жена на средна възраст.

След кратка заповед на мистър Картър другите мъже бързо се пръснаха из апартамента. Само Томи и шефът му бяха влезли в спалнята. Като се наведе над леглото и се зае да развързва въжетата, Картър объркано се заоглежда из стаята. С изключение на огромните количества американски багаж, стаята беше празна. Нямаше и следа от руснака или от Тапънс.

След още една минута келнерът бързо влезе и докладва, че другите стаи също са празни. Томи отиде до прозореца и се върна, клатейки глава. Нямаше балкон, стаята гледаше към улицата долу.

– Сигурно ли е, че са влезли в тази стая? – попита настойчиво Картър.

– Да. Освен това... – Томи посочи жената на леглото.

С помощта на джобно ножче Картър сряза шала, който едва не я беше задушил и веднага стана ясно, че каквито и страдания да беше преживяла мис Кортланд ван Снайдер, те не бяха се отразили на езика ѝ.

Щом тя свърши с първия изблик на възмущение, мистър Картър меко проговори:

– Имате ли нещо против да ми кажете какво точно се случи. От самото начало?

– Мисля, че ще дам хотела под съд за това. Истинско безчинство. Тъкмо търсех опаковката с „Килагрип“, когато един мъж се хвърли върху мен отзад и счупи малко шишенце под носа ми. Докато се опомня, вече бях замаяна. Когато дойдох на себе си, лежах тук, овързана като салам, и Господ знае какво се е случило с бижутата ми. Сигурно ги е отне-съл всичките.

– Мисля, че бижутата ви са в безопасност – отбеляза сухо мистър Картър. Той се обърна и вдигна нещо от пода. – Точно тук ли стояхте, когато той се хвърли върху вас?

– Да – потвърди мисис Ван Снайдер.

Мистър Картър беше вдигнал парченце тънко стъкло. Помириса го и го подаде на Томи.

– Етилов хлорид – измърмори той. – Бързо действащо успокоително. Но ефектът трае само минута-две. Сигурно още е бил в стаята, когато сте дошли на себе си, мисис Ван Снайдер?

– Нали това ви казвам? О! Направо полудяха да го гледам как изчезва, а аз не мога да помръдна и да направя каквото и да било.

– Да изчезва ли? – прекъсна я остро прекъсна мистър Картър. – Откъде?

– През онази врата. – Тя посочи към отсрещната стена. – С него имаше едно момиче, но изглеждаше някак отпусната, като че ли и тя беше вдишала от същото лекарство.

Картър погледна помощника си въпросително.

– Води към съседния апартамент, сър. Но двойните врати... би трябвало да са заключени и от двете страни.

Мистър Картър внимателно огледа вратата. После се изправи и се обърна към леглото.

– Мисис Ван Снайдер – каза тихо той, – още ли държите на твърдението си, че мъжът е излязъл оттук?

– Ами да, точно оттам. Защо да не го направи?

– Защото вратата случайно е заключена от тази страна – отвърна строго мистър Картър. Докато говореше, барабанеше с пръсти по дръжката.

На лицето на мисис Ван Снайдер се появи крайно изумено изражение.

– Не може да е излязъл оттук, освен ако някой не е заключил вратата след него – продължи мистър Картър

Той се обърна към Евънс, който тъкмо влизаше.

– Сигурен ли сте, че не са някъде в апартамента? Има ли други междинни врати?

– Не, сър, напълно съм сигурен.

Картър се огледа на всички страни из стаята. Отвори големия вграден гардероб, погледна под леглото, в камината и зад всички завеси. Накрая, осенен от внезапна идея, без да обръща внимание на острите протести на мисис Ван Снайдер, отвори огромния куфар и бързо зарови из съдържанието му.

Изведнъж Томи, който оглеждаше междинната врата, възкликна:

– Елате, сър! Погледнете това. Наистина са излезли оттук.

Резето беше много ловко прерязано толкова близо до ключалката,

че пролуката беше едва забележима.

– Вратата не може да се отвори, защото е заключена от другата страна – обясни Томи.

След още една минута бяха отново в коридора и келнерът отваряше вратата на съседния апартамент с шперца си. Апартаментът не беше нает. Когато стигнаха до междинната врата, видяха, че е затворена по същия начин. Резето беше прерязано и вратата беше заключена, като ключът беше махнат. Но никъде в този апартамент нямаше и следа от Тапънс или светлобрадия руснак. Нямаше и друга междинна врата, само тази към коридора.

– Но аз щях да ги видя да излизат – запротестира келнерът. – Няма начин да не ги видя. Мога да се закълна, че не са излизали.

– По дяволите! – изруга Томи. – Не може да са се разтворили във въздуха!

Картър се опита да се успокои. Мозъкът му напрегнато работеше.

– Обадете се долу и открийте кой последен е обитавал този апартамент и кога.

Евънс, който беше дошъл с тях и беше оставил Клайдсли на пост в съседния апартамент, се подчини. След малко вдигна глава от телефона.

– Един млад французин-инвалид, господин Пол де Варез. С него е имало медицинска сестра. Заминали са тази сутрин.

Другия човек от Сикрет Сървис нададе вик. Беше станал смъртно блед.

– Момчето-инвалид... медицинската сестра – заекна той. – Аз... те ме подминаха в коридора. Изобщо не си помислих... толкова често ги бях виждал преди.

– Сигурен ли сте, че бяха същите? – извика мистър Картър. – Сигурен ли сте? Добре ли ги огледахте?

Човекът поклати глава.

– Хвърлих им бегъл поглед. Разбирате ли, оглеждах се за другите, мъжа с руса брада и момичето.

– Разбира се! – изръмжа мистър Картър. – Точно на това са разчитали.

С внезапно възклицание Томи се наведе и измъкна нещо изпод дивана. Беше малко черно вързопче. Той го развърза и оттам изпаднаха няколко неща. Бяха увити в дългото черно палто, което Тапънс беше облякла този ден. Вътре бяха роклята ѝ, шапката ѝ и една дълга руса брада.

– Сега всичко е ясно! – рече горчиво той. – Хванали са я! Хванали

са Тапънс. Този руски дявол ни се изплъзна. Медицинската сестра и момчето са били съучастници. Отседнали са тук за ден-два, за да свикнат хората в хотела с присъствието им. Онзи човек сигурно е разбрал по време на обяда, че е попаднал в капан и е решил да изпълни плана си. Вероятно е разчитал съседната стая да е празна, както когато е подготвил всичко. Така или иначе, успял е да накара и жената в съседната стая и Тапънс да млъкнат. Довел я е тук, преоблякъл я е в момчешки дрехи, променил е собствената си външност и хладнокръвно е излязъл. Дрехите са били скрити предварително. Само не разбирам как е успял да се справи със съпротивата на Тапънс.

– А аз разбирам – обади се мистър Картър. Той вдигна от килима нещо малко, което блестеше. – Това е парче от игла за подкожни инжекции. Била е упоена.

– Боже господи! – изръмжа Томи. – А той се е изпарил.

– Още не се знае – отвърна бързо Картър. – Не забравяйте, че всички изходи са наблюдавани.

– Те очакват да видят мъж и младо момиче. А не медицинска сестра и инвалид. Сигурно вече са напуснали хотела.

След кратко разследване случаят се оказва точно такъв. Сестрата и пациентът отпътували с такси преди около пет минути.

– Вижте, Бересфорд – започна мистър Картър, – за Бога, стегнете се! Знаете, че няма да оставя камък върху камък, но ще открия това момиче. Веднага се връщам в кабинета си. След по-малко от пет минути всички наши хора ще бъдат на крак. Ще ги намерим.

– Вярвате ли, сър? Онзи руски дявол наистина си го бива. Вижте само как ни преметна. Но знам, че ще направите всичко възможно. Само... се моля да не е твърде късно. Лошо ни се пише.

Той напусна хотел „Блиц“ и тръгна като сляп по улицата, без да е сигурен къде отива. Чувстваше се напълно парализиран. Къде да търси? Какво да прави?

Отиде в Грийн Парк и се отпусна на една пейка. Не забеляза как някой друг седна на противоположния край. Доста се стресна, когато чу добре познат глас.

– Ако нямате нищо против, сър, мога ли да си позволя дързостта...

Томи вдигна очи.

– Здравей, Албърт – изрече едва-едва той.

– Знам всичко, сър... но не го вземайте толкова навътре.

– Да не го вземам навътре ли? – изсмя се Томи. – Лесно ти е да го кажеш.

– О, но помислете само, сър. „Блестящите детективи на Блънт!“ Никога не са се проваляли. И, ако ме извините, ще ви кажа, че дочух какво си говорихте с госпожата тази сутрин. Мосю Поаро и малките му сиви клетки. Е, сър, защо не използвате вашите малки сиви клетки и не помислите какво може да се направи?

– По-лесно е човек да използва сивите си клетки в книгите, отколкото на практика, момчето ми.

– Е, така или иначе, не вярвам някой да може да се справи с госпожата – рече убедително Албърт. – Знаете ли, сър, тя е като онези гумени кокали, които се купуват за малките кученца. Гарантирано неразрушима.

– Албърт, опитваш се да ме успокоиш – скара му се Томи.

– Тогава, сър, защо не използвате сивите си клетки?

– Настойчив младеж си ти, Албърт. Досега доста добре се справяхме, като се правехме на глупаци. Ще опитаме пак. Да подредим фактите ясно и методично. Точно в два и десет нашият човек влиза в асансьора. След пет минути говорим с човека от асансьора. Като чуваме какво казва, също се качваме на третия етаж. Да кажем, към два и деветнадесет минути влизаме в апартамента на мисис Ван Снайдер. А сега какво ни поразява?

Настъпи пауза. Никой не беше поразен от забележителни факти.

– В стаята нямаше ли някакъв голям куфар? – попита Албърт с внезапно светнали очи.

– Mon ami, ти нямаш понятие от психологията на една американка, току-що завърнала се от Париж – рече Томи. – Бих казал, че в стаята имаше поне деветнадесет огромни куфара.

– Искам да кажа, че куфарът е нещо подходящо, ако имаш труп, от който искаш да се отървеш. Не че дори за момент бих предположил, че е мъртва.

– Претърсихме единствения, достатъчно голям да побере човек. Какъв е следващият факт в хронологична последователност?

– Пропуснахте един. Когато госпожата и онзи човек, преоблечен като медицинска сестра, са минали покрай келнера в коридора.

– Трябва да е било точно преди да се качим с асансьора – предположи Томи. – Сигурно за малко не сме се срещнали лице в лице. Доста бързо е станало. Аз... – Той замълча.

– Какво има, сър?

– Тихо, mon ami. Имам една малка идея. Колосална, изумителна! На Еркюл Поаро рано или късно му хрумват такива. Но ако е така... ако

е така... Боже господи, надявам се да стигна навреме.

Той хукна през парка. Албърт тичаше по петите му, питайки задъхано:

– Какво става, сър? Нищо не разбирам.

– Всичко е наред – отвърна Томи. – Естествено, че няма да разбираш. Хейстингс никога не е разбирал. Ако сивите ти клетки не бяха от доста по-низш вид в сравнение с моите, как мислиш, че щях да се забавлявам от тази игра? Говоря глупости, но не ми обръщай внимание. Добро момче си ти, Албърт. Знаеш колко струва Тапънс. Колкото дузина такива като нас с теб.

Томи влетя отново в „Блиц“. Забеляза Евънс и го дръпна настрана с няколко бързи думи. Двамата мъже влязоха в асансьора заедно с Албърт.

– На третия етаж – изкомандва Томи.

Спряха пред вратата на стая 318. Евънс извади шперца си и отново го използва. Без нито една предупредителна дума те нахлуха право в спалнята на мисис Ван Снайдер. Дамата още лежеше на леглото, но вече облечена в елегантен пеньоар. Тя изненадано се вторачи в тях.

– Извинете, че забравих да почукам – каза любезно Томи. – Но искам жена си. Бихте ли станали от това легло?

– Мисля, че напълно сте се побъркали – извика мисис Ван Снайдер.

Томи я измери замислено с поглед, наклонил глава.

– Много артистично – произнесе той, – но няма да мине. Погледнахме под леглото, но не и в него. Спомням си, че като млад самият аз използвах това място, за да се скрия. Хоризонтално, напреко на леглото, под продълговатата възглавница. А онзи хубав голям куфар е готов да побере трупа по-късно. Но ние малко ви изпреварихме. Имали сте време да упоите Тапънс, да я скриете под голямата възглавница и да се оставите да ви завържат съучастниците ви от съседния апартамент. Признавам, че за момент се хванахме на историята ви. Но като се замисли човек, като се подредят методично фактите, невъзможно е някой да упои едно момиче, да я облече в момчешки дрехи, да завърже друга жена и да промени собствената си външност за пет минути. Просто е физически невъзможно. Медицинската сестра и момчето е трябвало да отвлекат вниманието ни. Ние е трябвало да тръгнем по тази следа, а мисис Ван Снайдер щеше да бъде съжалявана като жертва. Хайде, помогнете на дамата да слезе от леглото, Евънс. Носите ли пистолета си? Добре.

Протестирайки остро, мисис Ван Снайдер беше изтеглена от мястото, където си почиваше. Томи смъкна покривката и повдигна голямата

възглавница.

Там в горната страна и напреко на леглото лежеше Тапънс със затворени очи и восъчнобледо лице. За момент Томи усети внезапен ужас. После видя как гърдите ѝ леко се вдигат и спускат. Беше упоена, но не мъртва.

Той се обърна към Албърт и Евънс.

– А сега, господа – обяви драматично той, – последното разкритие!

С бърз, неочакван жест той сграбчи мисис Ван Шнайдер за сложната фризура. Тя остана в ръката му.

– Така си и мислех – заяви Томи. – Номер 16!

* * *

След около половин час Тапънс отвори очи и видя Томи и един лекар, наведени над нея.

Най-добре е събитията от следващия четвърт час да бъдат скрити зад завесата на благоприличието, но след този период докторът си тръгна, уверен, че вече всичко е наред.

– Мон ами Хейстингс – промълви нежно Томи. – Колко се радвам, че сте още жив.

– Пипнахме ли номер 16?

– Още веднъж го разбих като яйчена черупка. С други думи, Картър го прибра. Малките сиви клетки! Между другото смятам да вдигна заплатата на Албърт.

– Разкажи ми.

Томи започна вдъхновен монолог, но с някои пропуски.

– Не беше ли полудял заради мен? – попита го немощно Тапънс.

– Не особено. Човек трябва да остава спокоен, нали знаеш.

– Лъжец такъв! – възкликна тя. – Все още изглеждаш доста измъчен.

– Е, може би бях малко притеснен, скъпа. А сега... ще се откажем вече, нали?

– Естествено.

Томи въздъхна облекчено.

– Надявах се, че ще проявиш здрав разум. След такъв шок...

– Не е от шока. Знаеш, че шоковете не ми влияят.

– Гумен кокал, неунищожима – промърмори Томи.

– Очаква ме по-добро занимание – продължи Тапънс. – Нещо дори още по-вълнуващо. Нещо, което никога преди не съм правила.

Томи я погледна с нарастваща тревога.

– Забранявам ти, Тапънс.

– Не можеш – възрази тя. – Това е природен закон.

– За какво говориш?

– Говоря за Нашето Бебе – отвърна Тапънс. – Съпругите в днешно време не шепнат за това. Те викат. Нашето Бебе! Томи, не е ли великолепен животът?

КРАЙ

© 1929 Агата Кристи
© 1995 Анна Балева, превод от английски
© 1995 Димитър Бърдарски, превод от английски

Agatha Christie
Partners In Crime, 1929

Публикация:

СЪДРУЖНИЦИ СРЕЩУ ПРЕСТЪПЛЕНИЕТО. 1995. Изд. Абагар Холдинг, София.
Биб. Абагар Крими, №40. Роман. Превод: от англ. Анна БАЛЕВА, Димитър
БЪРДАРСКИ [Partners in Crime / Agatha CHRISTIE]. Печат: Враца, Полипринт.
Формат: 20 см. Страници: 223. Цена: 110.00 лв. ISBN 954-584-142-7.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/358>]